

2^ο Γυμνάσιο Μεσολογγίου / Τάξη Β΄

Ένα τρένο... 42 ιστορίες

Σχολικό Έτος 2018-19

2° Γυμνάσιο Μεσολογγίου / Τάξη Β΄

Ένα τρένο...

42 ιστορίες

Σχολικό Έτος 2018-19

Ότι διαβάσετε παρακάτω, προέκυψε μια μέρα στην τάξη μετά τη διδασκαλία ενός διηγήματος της Έλλης Αλεξίου «Όμως ο μπαμπάς δεν ερχόταν...», όπου ο μικρός Πέτρος που βιώνει την απουσία του μπαμπά του – είναι εξόριστος – δεν θα αποκτήσει ποτέ τον ποθούμενο «σιδερόδρομο» της βιτρίνας ενός πολυκαταστήματος.

Αυτό στάθηκε η αφορμή να δοθεί ως αφετηρία προβληματισμού η λέξη «τρένο» και να εμπνευστούν οι μαθητές ιστορίες με κοινό παρονομαστή τη λέξη αυτή. Η ιδέα ενθουσίασε και έτσι οι μαθητές άφησαν το τρένο να τους ταξιδέψει μέσα από διαφορετικές ιστορίες και να γίνει γι' αυτούς «Ένα σιδηροδρομικό ταξίδι φαντασίας...»

Απολαύστε το!

Η φιλόλογος της Β' τάξης

Ανδρονίκη Πατούλια

Νεοελληνική Λογοτεχνία

Τάξη Β2

Σχ. έτος 2018-2019

Καλδάνης Άγγελος

Το τρένο των 8μμ προς Κάνσας

Επιτέλους! Έφτασε η μέρα (ή μάλλον η νύχτα)! Ο Jeremy Gray θα οδηγούταν από την Οκλαχόμα στο Κάνσας, όπου θα απαγχονιζόταν, με την αμαξοστοιχία των δμμ. Έξι φόνοι! Άλλες τόσες αποδράσεις! Αυτή τη φορά όμως δεν επρόκειτο να ξεφύγει...

Ο επιθεωρητής William διάταξε να υπάρχουν πάντα δύο αστυνόμοι μαζί με τον Gray στο πρώτο από τα τέσσερα βαγόνια του τρένου. Ήταν αποφασισμένος να μην επιτρέψει στον άσπονδο εχθρό του να του προκαλέσει άλλα προβλήματα. Αναλογίστηκε τις φορές που ο Gray παραλίγο να σκοτώσει τον ίδιο και την αρραβωνιαστικιά του την Angie. Αύριο την ίδια ώρα ο Jeremy Gray θα ήταν νεκρός!

Και το τρένο ξεκίνησε. Κάθε χιλιόμετρο όλο και πιο κοντά στην επίτευξη της αποστολής...

Σε μένα και στον αστυνόμο Bill ανατέθηκε η καταγραφή όλων των επιβατών και των θέσεων τους καθώς και ο έλεγχος των εισιτηρίων τους.

- Λες να πάνε όλα κατ' ευχήν; ρώτησα τον Bill.

- Ο Gray δεν φαίνεται καθόλου ανήσυχος, σίγουρα έχει κάτι στο μυαλό του, απάντησε αυτός.

Δεν είχε καθόλου άδικο... Περίπου μια ώρα μετά, ένας άλλος αστυνόμος, ο Roger, ανακάλυψε πως κάποιος επιβάτης, ονόματι Jack, έλειπε από τη θέση του στο πίσω μέρος του τρίτου βαγονιού. Ψάχνοντας στο τέταρτο βαγόνι, το βαγόνι των αποσκευών, βρήκε το πτώμα ενός άγνωστου άντρα.

Αφού ο επιθεωρητής ενημερώθηκε, αρχίσαμε όλοι να αναζητούμε τον Jack. Τελικά βρέθηκε στο μπροστινό μέρος του δεύτερου βαγονιού. Όταν ερωτήθηκε ισχυρίστηκε πως ο διπλανός του «ροχάλιζε» και τον ενοχλούσε.

Προσπαθώντας να εξιχνιάσουμε τον φόνο, φτιάξαμε ένα σχεδιάγραμμα με τα τέσσερα βαγόνια του τρένου και σημειώσαμε πάνω τις πληροφορίες που είχαμε: ο νεκρός εθεάθη να πηγαίνει στο βαγόνι των αποσκευών, ενώ κανείς άλλος δεν εθεάθη να μπαίνει ή να βγαίνει από εκεί. Τότε μου ήρθε μια ιδιοφυής ιδέα: όποιος καθόταν στο πίσω μέρος του τρίτου βαγονιού θα μπορούσε να μπει στο βαγόνι των αποσκευών, και μετά περπατώντας στην οροφή του τρένου, να μπει στο μπροστινό μέρος του δεύτερου βαγονιού χωρίς να τον αντιληφθεί κανείς.

- Ο Jack ! φώναξα.

Τον εντοπίσαμε, του βάλουμε χειροπέδες και οδηγήθηκε κι αυτός στο πρώτο βαγόνι.

Μόλις φτάσαμε στον επόμενο σταθμό, ο επιθεωρητής William κατέβηκε από το τρένο για να στείλει ένα τηλεγράφημα στις φυλακές της Οκλαχόμα όπου βρισκόταν πριν ο Gray και, όπως πίστευε ο επιθεωρητής, ήταν εκεί και ο Jack.

Όταν ο επιθεωρητής επέστρεψε, μας είπε να ετοιμαστούμε για το δυσκολότερο κομμάτι του ταξιδιού. Ο Jack ήταν πάλι μαζί με τον Gray. Το μεγαλύτερο όμως πρόβλημα ήταν ότι ο Jeremy Gray είχε διαρρεύσει την πληροφορία ότι στο τρένο υπάρχουν 30.000 \$, έτσι το τρένο ήταν πιθανότατα γεμάτο κακοποιούς. Σαν να μην έφτανε αυτό, ο επιθεωρητής ήταν πεπεισμένος ότι ο Gray προκειμένου να αποδράσει δεν θα σταματούσε πουθενά...

Ξαφνικά το τρένο σταμάτησε. Ένας κορμός δέντρου βρισκόταν πάνω στις ράγες. Μόλις ο κορμός μετακινήθηκε, το τρένο ξαναξεκίνησε. Πειστήκαμε πως δεν ήταν ενέδρα. Ξαφνικά όμως ακούστηκαν πολλά βήματα στην οροφή του τρένου να κατευθύνονται προς το βαγόνι των αποσκευών, από όπου θα μπορούσαν να εισέλθουν στο τρένο. Ο επιθεωρητής είχε δίκιο... Σπεύσαμε προς τα εκεί. Ευτυχώς καταφέραμε να ακινητοποιήσουμε τέσσερις άνδρες, προφανώς κακοποιούς, πριν προφτάσουν να μπουν σε κάποιο από τα βαγόνια των επιβατών. Είχαμε όμως αφήσει μόνο έναν αστυνόμο να προσέχει τον Gray...

Ένας επιβάτης, συνεργός του Gray, μπήκε στο πρώτο βαγόνι και απέσπασε την προσοχή του αστυνόμου, γεγονός που έδωσε την ευκαιρία στον Gray να σηκωθεί και να περάσει τα δεμένα χέρια του μπροστά από το λαιμό του συνεργού του.

- Σταματήστε το τρένο, αλλιώς θα τον στραγγάλισω, ούρλιαξε.

Ο επιθεωρητής με διέταξε να πω στον μηχανοδηγό να σταματήσει την αμαξοστοιχία. Εκείνος απευθύνθηκε στον Gray:

- Απίστευτο! Ένα τυχαίο άτομο απέσπασε την προσοχή του μοναδικού φρουρού που σε φύλαγε, είπε με φανερά ειρωνική διάθεση.

- Σταμάτα να πλησιάζεις, αλλιώς θα τον σκοτώσω!

- Είναι συνεργός σου Gray, και οι δύο ξέρουμε ότι θα τον σκότωνες έτσι κι αλλιώς.

Τότε ο Jeremy άφησε τον συνεργό του κι άρχισε να τρέχει προς το πίσω μέρος του τρένου. Ο επιθεωρητής τον ακολούθησε. Ο Gray βγήκε έξω από το τρένο και τρέχοντας έφτασε σε μια γέφυρα. Ο επιθεωρητής του φώναξε:

- Το νερό είναι πολύ ρηχό. Θα σκοτωθείς!

- Μπορεί, αλλά δεν έχω τίποτα να χάσω, απάντησε εκείνος, κι έπεσε στο ποτάμι.

Ο επιθεωρητής ήταν αφοσιωμένος σε έναν και μόνο στόχο: είχε περάσει τα προηγούμενα χρόνια της ζωής του ασχολούμενος εξ' ολοκλήρου με τον εντοπισμό και την εξόντωση του Jeremy Gray. Δεν θα μπορούσε να δώσει την παραμικρή ευκαιρία στον καταζητούμενο να του ξεφύγει. Είχε πάρει την απόφασή του... Δίχως δεύτερη σκέψη έπεσε και αυτός στο νερό...

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ
ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΜΕ ΤΟΝ ΟΔΟΝΤΩΤΟ

2^ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

ΤΜΗΜΑ-Β2

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΒΕΛΗΣ

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ-κ.α.ΠΑΤΟΥΛΙΑ

Βρίσκομαι άνοιξη, στο τρένο του <Οδοντωτού> στα Καλάβρυτα, μαζί με την οικογένειά μου, ενόψει μιας εκδρομής που διοργάνωσε ο σύλλογος γονέων και κηδεμόνων του σχολείου μου.

Περνώ ανάμεσα σε μαγευτικά τοπία της φύσης και σε τούνελ σκαμμένα ανάμεσα στα βράχια. Ακούω το ήχο της μηχανής και τον χτύπο από το γάντζωμα που κάνουν οι ρόδες του τρένου πάνω στις ράγες, καθώς αυτό ανεβαίνει τις ανηφόρες. Απολαμβάνω, κοιτώντας έξω από το παράθυρο, μια απεριγραπτή ομορφιά, καθώς τα μπλεγμένα καταπράσινα κλαδιά των δέντρων δημιουργούν φυσικά τούνελ.

Μυρίζω το φρέσκο αέρα και το εξαίσιο άρωμα των λουλουδιών. Ξαφνικά, βλέπω μικρούς καταρράκτες με γάργαρο νερό, να κυλούν πάνω στα απόκρημνα βράχια. Όσο όμορφο όμως δείχνει όλο αυτό, άλλο τόσο ο φόβος με κυριεύει, όταν το τρένο περνά απ' τις απότομες στροφές, τις απόκρημνες μεριές και τις αιωρούμενες σε μεγάλο ύψος πέτρινες ή σιδερένιες γέφυρες.

Προσπαθώ να καταγράψω καθετί, γι' αυτό και παρατηρώ με προσοχή τα πάντα. Ακούω τους γονείς μου και τους υπόλοιπους εκδρομείς να συζητούν, αλλά δεν δίνω σημασία, γιατί με έχει απορροφήσει το μαγευτικό τοπίο. Νιώθω όλα αυτά να μοιάζουν σαν παλιά ταινία, που δεν μπορώ να αποτυπώσω φωτογραφικά.

Σ' αυτό το ταξίδι, το τελευταίο πράγμα που με νοιάζει είναι ο προορισμός. Πραγματικά, ότι βλέπω θα μου μείνει αξέχαστο. Θέλω να ξαναβρεθώ κάποια στιγμή εκεί και ελπίζω να σας έδωσα μια καλή ιδέα για το επόμενό σας ταξίδι.

ΚΑΡΔΑΚΑ ΜΕΝΙΑ

Πρώτο ταξίδι με τρένο

Χειμώνας! Δέκα μέρες στο τρένο με τον αδερφό μου για άγνωστο προορισμό. Επιλέξαμε το τρένο γιατί θέλαμε να βιώσουμε την εμπειρία. Εξάλλου ο αδερφός μου φοβάται τα αεροπλάνα.

Παντού χιόνι, στο σταθμό ένας περίεργος άντρας κρατούσε μια πορσελάνινη κούκλα, σαν αυτές που μου αρέσουν. Μου έκανε εντύπωση ότι φέρονταν πτην κούκλα σαν να ήταν ζωντανή...

Το ταξίδι ξεκίνησε και η αγωνία μας ήταν μεγάλη. Η κούκλα, μου έλκυε την προσοχή και πλησίασα τον κύριο μέσα στο βαγόνι για να την αγγίξω. Αυτός με έδιωξε απότομα και εγώ έφυγα τρομαγμένη από το περίεργο βλέμμα του. Το βράδυ όμως κάτι άλλαξε, ξυπνώ απότομα και βλέπω την κούκλα μπροστά μου να με κοιτά σαν άνθρωπος. Όλα είχαν παγώσει και όταν άναψα το φως εξαφανίστηκε σαν να ήταν ένα όνειρο.

Το επόμενο πρωί όλα ήταν πάλι κανονικά, αλλά ένιωσα την κούκλα να με πλησιάζει. Όταν όμως γύρισα να την κοιτάξω εξαφανίστηκε. Το βράδυ αυτό στο τρένο γίνονταν περίεργα πράγματα, τα φώτα αναβόσβηναν, οι πόρτες άνοιγαν και έκλειναν μόνες τους και το τρένο έκανε περίεργους ήχους. Σηκώθηκα από την κουκέτα μου και περπάτησα αργά και τρομαγμένα προς το εστιατόριο του τρένου. Εκεί παρατήρησα πως στη θέση που πριν κάθονταν η κούκλα, υπήρχαν αίματα. Εγώ φοβισμένη προχώρησα ευθεία προς την κουζίνα του τρένου. Εκεί δεν υπήρχε κανείς. Έκανε πάρα πολύ κρύο και ήταν όλα παγωμένα. Όταν είδα ότι δεν υπήρχε τίποτα γύρισα την πλάτη μου για να φύγω. Εκείνη τη στιγμή όμως άκουσα κάτι να πέφτει. Γύρισα ξαφνιασμένη να δω τι είναι και είδα μπροστά μου την κούκλα. Η κούκλα ήταν τραυματισμένη... κάποιος την είχε μαχαιρώσει. Την ώρα που την κοίταξα έτρεξε πολύ γρήγορα προς το μέρος μου. Εκείνη την στιγμή φοβήθηκα πιο πολύ από ποτέ.

Πετάχτηκα, άνοιξα τα μάτια μου και συνειδητοποίησα ότι όλα ήταν ένα όνειρο. Όμως καλού-κακού όταν επέστρεψα στο σπίτι μου μετά το ταξίδι, μια πορσελάνινη κούκλα που διακοσμούσε το δωμάτιο μου, την έβαλα στο κουτί της και την αποθήκευσα στο κατάφι.

Έτσι απλά για να κοιμόμαστε τη βράδια.

....Συνεχίζεται

Μαριαλένα Καρμποδάκη

22 Δεκεμβρίου 1998

Το ταξίδι της προσμονής

Η μέρα αυτή θα μείνει για πάντα χαραγμένη στο μυαλό μου. Θα ταξίδευα για πρώτη φορά μόνη μου από την Αθήνα στη Θεσσαλονίκη. Θα με περίμενε η γιαγιά μου να περάσουμε μαζί τις μέρες των Χριστουγέννων. Η μαμά και ο μπαμπάς θα πήγαιναν στο εξωτερικό και στη συνέχεια θα ερχόντουσαν να με πάρουν από τη συμπρωτεύουσα. Η μητέρα μου με συνόδευσε μέχρι το σταθμό του τρένου και αφού τακτοποιήθηκα στη θέση μου έφυγε. Ήμουν πολύ χαρούμενη που θα ταξίδευα μόνη μου, ένιωθα μεγάλη, ανεξάρτητη.

Αμέσως μου τράβηξε την προσοχή ένα κορίτσι που καθόταν δίπλα μου. Είχε μακριά ξανθά μαλλιά πιασμένα με ένα πορτοκαλί κοκαλάκι ψηλά. Φορούσε ένα μακρύ καμηλό παλτό με μεγάλους γιακάδες. Τα μάτια της ήταν πράσινα μεγάλα, εκφραστικά αλλά λίγο μελαγχολικά.

Στην αρχή δεν μιλήσαμε καθόλου. Εγώ διάβαζα το περιοδικό που είχα πάρει και σκεφτόμουν τι ρούχα θα αγοράσω στη Θεσσαλονίκη. Η διπλανή μου δεν μιλούσε καθόλου και φαινόταν απορροφημένη στις σκέψεις της. Βαριόμουν και αποφάσισα να της μιλήσω. Τη ρώτησα πως τη λένε και μου απάντησε ψυχρά Ανδρομάχη. «Εμένα με λένε Μαριαλένα!» της είπα. Ψέλλισε: «Χάρηκα» και ξαναβυθίστηκε στις σκέψεις της. Αποφάσισα να μην προσπαθήσω να την πλησιάσω.

Η ώρα περνούσε και φτάσαμε στη Λάρισα. Τότε ξαφνικά η Ανδρομάχη άρχισε να μου μιλά. Μου είπε ότι ήταν 15 χρονών και πήγαινε στη Θεσσαλονίκη για να γνωρίσει ...την μητέρα της. Ξαφνιαστήκα δεν ήξερα τι να πω. Αυτή συνέχισε λέγοντας: «Μόλις πριν μία εβδομάδα έμαθα ότι είμαι υιοθετημένη. Έχασα τη γη κάτω από τα πόδια μου. Με μεγάλωσαν δύο υπέροχοι άνθρωποι. Ήταν βέβαια λίγο μεγάλοι στην ηλικία αλλά δε με ενοχλούσε. Ήταν τρυφεροί μαζί μου, ικανοποιούσαν όλες μου τις επιθυμίες και με φρόντιζαν πάρα πολύ.

Όταν όμως μου είπαν ότι με είχαν υιοθετήσει άρχισα να ουρλιάζω. Τους κατηγορούσα ότι με εξαπάτησαν, ότι είχαν χρέος να μου το πουν νωρίτερα, ότι με άφησαν να ζω σ' ένα ψέμα. Έκλαιγα. Φώναζα. Χτυπιόμουν. Τους ζήτησα να μου μιλήσουν για τη μητέρα μου, για την οικογένεια μου. Εκείνοι μου απάντησαν ότι με είχαν πάρει από ένα ορφανοτροφείο. Προθυμοποιήθηκαν όμως να μου δώσουν όλες

τις απαραίτητες πληροφορίες για να βρω την οικογένειά μου. Πρόγματι έτσι έγινε.

Και τώρα είμαι στο τρένο και πάω να συναντήσω την ...αληθινή μου μητέρα. Δε ξέρω τι νιώθω χαρά; αγωνία; θυμό; λύπη; Πάντως οι άνθρωποι που με μεγάλωσαν με αποχαιρέτησαν γλυκά και τρυφερά όπως πάντα και μου είπαν ότι θα μ' αγαπούν για πάντα. Γι' αυτούς θα είμαι το παιδί τους, η κόρη τους, η Μαχούλα τους , όπως μ' έλεγαν».

Εγώ ήμουν αποσβολωμένη. Δεν ήξερα τι να πω. Έμεινα άφωνη. Το τρένο είχε ήδη φτάσει στη Θεσσαλονίκη. Η κοπέλα σηκώθηκε, με χαιρέτησε και μου άφησε ένα χαρτάκι με το τηλέφωνό της. Ξαφνικά άκουσα τη φωνή της γιαγιάς μου και επανήλθα στην πραγματικότητα.

Πέρασαν οι μέρες των γιορτών και επέστρεψα στην Αθήνα. Είχα ξεχάσει τη Ανδρομάχη.

To be continued.....

Μαριαλένα Καρμπαδάκη

Είπα Καταδούρη

Η αρχή και το τέλος μου.

~I learn from yesterday, live for today and hope for tomorrow

~Albert Einstein~

(Μάθε από το χθες, ζήσε για το σήμερα και ήλπίζε για το αύριο.)

Αυτό το σπαχάκι το είχα πάντα ως αρχή στη ζωή μου. Τώρα στα τελευταία μου, που ξεφυλάω σε ένα κρύο δωμάτιο νοσοκομείου, έχω την ανάγκη να φέρω στο μυαλό μου το πως ξεκίνησα και να τελειώσω νοερά την ιστορία μου.

Πριν κάποια χρόνια διαγνώστηκα με μια σπάνια ασθένεια. Μόλις στα πενήντα οκτώ μου χρόνια ο γιατρός μου μου ανακίνησε ότι δεν μου δίνει και πολύ καιρό. Κι όμως εγώ κατάφερα και τον διέψευσα προσθαίτοντας στην πλάτη μου άλλα επτά χρόνια ζωής. Αυτός ο καιρός πέρασε βασιανιστικά αργά. Με έτρωγε το σαράκι, ήθελα τώρα πριν να φύγω να αναλογιστώ αν οι αποφάσεις που πήρα τότε ήταν σωστές. Αν τότε είχα λάβει άλλες αποφάσεις τι θα είχε γίνει. Αλλά ας μην προτρέχω, ας πάρω την ιστορία από την αρχή.

26 Μαΐου 1970

Ημέρα των γενεθλίων μου. Είχα ξυπνήσει υπό πολύ νωρίς. Παρατηρούσα την ανατολή του ηλίου, ο ουρανός είχε αρχίσει να παίρνει διάφορες αποχρώσεις του πορτοκαλί. Ο μεγάλος δείκτης του ρολογιού δείχνει επτά κι ο μικρός, αν και μισοσπασμένος δείχνει το πέντε που σημαίνει πως μένουν μόνο πέντε λεπτά για να ξυπνήσει η μαμά. Ξαφνικά ακούω φισαρία και μπορώ να διακρίνω την φωνή της κυρίας Μαρτιώς, της υπηρέτριάς μας, να φωνάζει "Βοήθεια". Βάζω γρήγορα γρήγορα τις χνουδατές παντόφλες μου και τρέχω να δω τι γίνεται. Η αναστάτωση προέρχεται από την κουζίνα. Μόλις περνάω την πόρτα αντικρίζω κάτι που πραγματικά δεν περίμενα να δω ποτέ. Όλα θόλωσαν, τ'αυτιά μου βούιζαν, νόμιζα πως όλα ήταν ένας εφιάλτης και απλά θα ξυπνούσα αλλά βγήκα λάθος. Όλα ήταν αληθινά και πιο αληθινά από ό,τι ήθελα να ελπίζω. Ένα ποτάμι αίματος ξετυλίγονταν μπροστά μου και κατέληγε σε κάτι που εν τέλει δεν ήθελα να το δω. "Μαμά... μαμά μου... όχι... ξύπνα... μαμά μου" Γονατίζω και ξεσπώ σε λυγμούς. Γιατί σε μένα; Γιατί η μαμά μου; Μανούλα μου... Νιώθω ένα άγγιγμα, αλλά αυτήν την στιγμή είμαι αρκετά αποροφημένη και αποσβολωμένη από το αποκρουστικό θέαμα.

Την επόμενη μέρα το πρωί ήταν η κηδεία. Ο μπαμπάς είναι εξαφανισμένος και δεν έχω κανένα στοιχείο για το που θα μπορούσε να είναι. Αχ! Γιατί άλλαξαν όλα έτσι; Όλα πήγαιναν τόσο καλά, πλέον θα ήμουν μεγάλη, θα τελείωνα το σχολείο, θα παντρευόμουν, θα έκανα οικογένεια, θα είχα τους δικούς μου δίπλα μου... τώρα δεν έχω κανέναν. Ξαφνικά τα μάτια μου υγραίνουν και νιώθω να λυγίζω για ακόμη μία φορά. Η πόρτα χτυπάει και απαντάω ένα άλυχο "Περάστε". Στην πόρτα ξεπροβάλλει το κουρασμένο πρόσωπο της κυρίας Μαρτιώς. Προχωρεί μέσα στο δωμάτιο. Μπορώ να δω τα μαύρα ρούχα της, ενώ αφήνει πάνω στο σκαμπό το μαύρο μαντήλι που κρατούσε στα χέρια της. Με πλησιάζει και με κάνει μια αγκαλιά και εγώ παραδίνομαι, το έχω ανάγκη. Με κοιτά με μάτια γεμάτα στοργή και μου λέει γλυκά ότι πρέπει να φύγουμε. Εγώ με βιαία καρδιά σηκώνομαι και κατεβαίνω τις σκάλες. Αντικίζω εκείνη με το λευκό φοιτητικό της παν άγγελος.

Αφού τελείωσε η τελετή πήγαμε στο κοιμητήριο. Την ώρα που έβαζαν το φέρετρο στο χέριμα δεν άντεξα, λύγισα, γονέτισα στο έδαφος και άρχισα να φωνάζω και να κλαίω. Ένα ζεστό άγγιγμα με αγκαλιάζει κι εγώ κλαίω βουβά. Πετάω ένα λευκό τριαντάφυλλο ως το τελευταίο αντίο. Αχ! Λευκό τριαντάφυλλο το αγαπημένο της.

[...] Όλοι στο σχολείο, μετά τον θάνατο της μητέρας μου και την εξαφάνιση του πατέρα μου με κοιτάζουν με οίκτο και μπορώ να αντιληφθώ τη λύπη στα μάτια όλων παιδιών και

καθηγητών. Μακάρι να είχαν γίνει όλα διαφορετικά.

Αφού γύρισα σπίτι άφησα τη τσάντα μου στο σαλόνι και μπήκα στο δωμάτιό τους. Άνοιξα το συρτάρι με τις φωτογραφίες αλλά παρατήρησα κάτι διαφορετικό αυτήν την φορά. Ένας φάκελος ήταν κάτω από το άλμπουμ. Η περιέργειά μου χτυπάει κόκκινο. Το ανοίγω και παγώνω. Ο μπαμπάς μου το έγραψε αλλά γιατί; Αρχίζω να το διαβάζω.

Αγαπημένη μου πριγκήπισσα,

Για να διαβάζεις αυτό το γράμμα πάει να πει ότι εγώ δεν είμαι εκεί και μάλλον ούτε η μαμά σου. Για διαφορετικούς λόγους όμως. Μάλλον πρέπει να σου πώ ένα παραμύθι σαν κι αυτά που σου έλεγα μικρή κι εσύ με αυτό το αθώο προσωπάκι με άκουγες και μου γελούσες. Αγάπη μου συγγνώμη γι' αυτά που θα διαβάσεις, θα με μισήσεις αλλά θα έχεις δίκιο. Να ξέρεις ήταν ότι πιο δύσκολο έχω κάνει στη ζωή μου.

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα όμορφο κορίτσι που την έλεγαν Ζωή και ονειρευόταν από μικρό κοριτσάκι να γίνει γιατρός. Ήταν άριστη μαθήτρια, αξιόλογη νέα και η καλύτερη κόρη. Όπως καταλαβαίνεις σε ένα τέτοιο πλάσμα άξιζαν τα καλύτερα όμως η μοίρα της φέρθηκε χωρίς έλεος. Η μητέρα της πέθανε κι ο πατέρας έφυγε. Για όλα έφταγε εκείνος. Αυτός ο άνδρας την μέρα ήταν ένας οικογενειάρχης και έκρυβε την αληθινή του ταυτότητα. Ήταν ένας χαρτοπαίκτης, εθισμένος στο τζόγο. Ήταν πλούσιος-πολύ πλούσιος αλλά κατήντησε ένα ανθρωπάκι του σορού. Μια νύχτα την ώρα που γύρισε σπίτι μεθυσμένος η γυναίκα του ήταν ζύπνια κι εκείνου του ξέφευγαν συνεχώς πράγματα κι έτσι εκείνη τον ανάγκασε να της πει. Της τα είπε όλα, της είπε επίσης πως για να ξεκληρώσει είχε δανειστεί ένα μεγάλο ποσό από έναν τύπο όπου δεν αστειευόταν. Αν δεν έπαιρνε τα λεφτά του πίσω σε δύο μέρες, σε ανύποπτη στιγμή θα έχανε ένα αγαπημένο του πρόσωπο. Είτε αυτό ήταν η κόρη του, είτε η γυναίκα του. Η γυναίκα του έβαλε τα κλάμματα και του είπε ότι ότι και αν γίνει δεν θέλει να πάθει τίποτε η κόρη της. Εκείνος το δέχτηκε. Έτσι ενημέρωσε εκείνο τον άκαρδο τύπο λέγοντας του τι είχαν αποφασίσει. Κι έτσι την ημέρα των γενεθλίων της κόρης του έγινε το έγκλημα. Της είχε κάνει το χειρότερο δώρο αλλά τι μπορούσε να κάνει;

Ζωή μου, μάτια μου συγγνώμη. Δεν ήθελα να γίνει τίποτα. Κοριτσάκι μου με μισείς το ξέρω αλλά σ' αγαπώ υπερβολικά πολύ για να σε χάσω. Βέβαια δεν τελειώνουν εδώ τα κακά νέα. Αγάπη μου το σπίτι, η περιουσία, ό,τι απέμεινε δηλαδή, δεν σου ανήκουν. Ανήκουν σε εκείνον τον αγριάνθρωπο. Ο μόνος τρόπος να καταφέρεις να επιζήσεις είναι να πιάσεις μια δουλειά. Έχω φροντήσει γι' αυτό. Ένας παλιός μου φίλος έχει ένα τρένο. Κάνει συχνά στάσεις γιατί στεγάζει ένα τσίρκο. Από την πόλη μας θα περάσει την πρώτη μέρα του Ιουνίου. Αγάπη μου σε παρακαλώ πήγαινε είνα για το καλό σου.

Υ.Γ Μην ξεχνάς ότι τα παραμύθια δεν λήγουν πάντα με ευτυχισμένο τέλος αλλά εσένα μωρό μου σου αξίζει η ευτυχία. Ότι κι αν συμβεί στο τέλος όλα θα πάνε καλά. Σ' αγαπάω πριγκήπισσα μου κι αυτό μη το αμφισβητήσεις ποτέ.

*Με αγάπη,
ο μπαμπάς σου.*

Σκουπίζω τα δάκρυά μου. Αύριο έρχεται το τρένο. Τι θα κάνω; Κατεβαίνω κάτω και φρονάζω την

κυρία Μαργιό. Της εξηγώ. Διαβάζει και το γράμμα.

-Κοριτσάκι μου, να πεις. Μπορεί ο μπαμπάς σου να έκανε ότι έκανε αλλά για να στο λέει πάλι να πει ότι είναι για το καλό σου.

-Έχω μια μέρα προθεσμία να το σκεφτώ.

Το πρωί σηκώθηκα πολύ κουρασμένη. Όλο το βράδυ σκεφτόμουν, τελικά θα πάω. Θα δοκιμάσω την τύχη μου. Ετοίμασα τα πράγματά μου και κατέβηκα κάτω. Η κυρία Μαργιό με αγκαλιάζει και μου αφήνει ένα γλυκό φιλάκι στο μέτωπο. Της λέω το τελευταίο αντίο και βγαίνω από την πόρτα του σπιτιού "μου". Φτάνω στο σταθμό. Πηγαίνω στον σταθμάρχη και τον ρωτάω πότε αριβάρει το τρένο. Εκείνος μου λέει ότι από στιγμή σε στιγμή φτάνει. Και τότε ακούω σφυρίγματα και τις ριγές να τρίζουν. Το τρένο σταματά ακριβώς μπροστά μου. Κόσμος κατεβγαίνει και βαβούρα δημιουργείται. Στο τέλος κατεβαίνει ένας κύριος κομπάζ ντυμένος, με επιβλητικό βλέμμα και περίεργο περπάτημα. Νομίζω αυτός είναι. Τον σταματάω. Φαίνομαι νάνος μπροστά του.

-Καλημέρα. Ονομάζομαι Ζωή Πέτρου και έχω έρθει εδώ με σκοπό να βρω δουλειά.

Ο κύριος με κοιτά περίεργα αλλά στην πορεία καταλαβαίνει τι του λέω.

-Ααα ώστε εσύ είσαι η μικρή Ζωή. Μάλιστα, ο πατέρας σου δεν μου είχε αναφέρει πόσο όμορφη είσαι.

-Σας ευχαριστώ πολύ αλλά ως μπορούμε κατευθείαν στο θέμα μας. Απορρίπτω κατεθείαν το σχολείο του.

-Σε ακούω.

-Απ'ότι έχω καταλάβει ξέρετε για τους γονείς μου και όλη γενικά την κατάσταση. Το μόνο που ζητάω από σας είναι μια δουλειά.

-Τι ξέρεις να κάνεις;

-Από μικρή ήθελα να γίνω γιατρός και λατρεύω τα ζώα άρα θα μπορούσα να είμαι κτηνίατρος.

-Σύμφωνοι...αλλά με έναν όρο.

-Τι όρο;

-Σε δύο στάσεις από τώρα θα με παντρευτείς.

Εγώ εκείνη την ώρα σάστισα. Τι μου ζητάει; Να καταστρέψω το μέλλον μου δίπλα του;

-Λουπόν;

-...

-Πρέπει να μου απαντήσεις.

-Ωραία...σύμφωνοι.

[] Οι πρώτες μέρες ήταν δύσκολες για μένα. Δεν ήξερα τι να κάνω αλλά μόλις ήρθα αντιμέτωπη με το πρώτο μου περιστατικό αμέσως ήξερα τι έπρεπε να γίνει. Οι μέρες μέσα στο τρένο κυλούσαν ήρεμα. Γνώρισα κι άλλα κορίτσια αλλά κόλλησα περισσότερο με την Άννα με την οποία γίναμε κολλητές φίλες. Ο καιρός πέρασε και σύντομα κάναμε την πρώτη μας στάση. Όλα πήγαν εξαιρετικά, η παράσταση προσέλκυσε πολλά άτομα αναγκάζοντας τον θύμσο να δώσει δύο παραστάσεις. Όλα πήγαν κατ'ευχρίν και ενώ οι άλλοι ξέστηναν, εγώ κατευθυνόμουν προς το γραφείο του Μεγάλου. Η πόρτα ήταν ανοιχτή κι μπόρεσα να δω έναν όμορφο νεαρό να κάθεται απέναντι από τον Μεγάλο. Απ'ότι κατάλαβα εκείνος ήταν εδώ για να βρει δουλειά. Δεν μπορούσα να ακούσω και πολλά αλλά κατάλαβα ότι εγώ κι αυτός θα δουλέψουμε μαζί. Τους είδα να σηκώνονται να δίνουν τα χέρια και ο όμορφος νεαρός να κατευθύνεται προς την πόρτα. Εγώ από την βιασύνη μου να μη με δει κόντευα να σκοτωθώ. Μπερδεύτηκαν τα πόδια μου, γλύστρησα με δεν έπεσα. Αισθάνομαι δυο χέρια να με κρατούν και δύο πράσινα μάτια να με κοιτούν εξεταστικά. Αφού στάθηκε στα δυο μου πόδια και έφτιαξα λίγο το φουστάνι μου έτεινα το χέρι μου για χειραψία.

-Ζωή

-Μιχάλης

-Χαίρω πολύ

-Κι γώ. Τι δουλειά έχει ένα όμορφο κορίτσι σαν εσένα σε ένα τέτοιο μέρος;

-Που είναι το όμορφο κορίτσι και δεν το βλέπω;

-Χιχα...έχεις και χούμορ!!! μου λέει ειρωνικά.

-Χαχα...έχω εσύ που το κατάλαβες;;

-Ε...όλο και κάπου θα το κατάλαβα.

-Για να τη καταλάβεις προυποθέτει ύπαρξη μυαλού και χωρίς παρεξήγηση δεν νομίζω ότι διαθέτεις. Ξαφνικά σοβιρεύει ,μου ρίχνει ένα άγριο βλέμμα και φεύγει. Τώρα τι έγινε; Γιατί πειράχτηκε; Πολύ περίεργος τυπος.

Μετά από εκείνο το περιστατικό ο Μιχάλης όποτε με βλέπει αλλάζει δρόμο. Μια μέρα εκεί που δούλευα ανοίγει η πόρτα και μπαίνουν μέσα ο Μιχάλης με τον Μεγάλο.

-Μιχάλη από δω να σου γνωρίσω τη μέλλουσα γυναίκα μου. Με το που το ακούω θέλω να γελάσω και από την άλλη να κλάψω με την τροπή που έχουν πάρει τα πράγματα.

-Ναι, έχουμε γνωριστεί με την Ζωή.

Μεριά Μιχάλη

Τι είτε μόλις τώρα; Θα παντρευτούν; Μα μία τόσο μικρή κοπέλα θα παντρευτεί με έναν τόσο μεγαλύτερο άντρα; Είναι όμορφη κοπέλα, γλυκιά αν και λίγο πειραχτήρι αλλά εντάξει.

[...] Οι μέρες περνάνε γρήγορα κι εκείνη από ένα χαρούμενο κορίτσι μετατρέπεται σε μελαγχολικό. Χάνει την ζωντάνια της και την όρεξή της για ζωή. Εγώ πάλι αυτό το βρίσκω περίεργο. Βέβαια δε λείπουν και οι αστείες στιγμές. Μια μέρα ως πούμε εκεί που καθόμουν την κοιτούσα επίμονα για να καταλάβω τι έχει εκείνη γύρισε και μου είπε:

-Γιατί με κοιτάς συνέχεια;

-Έτσι...για να περνάει η ώρα.

-Ο κόσμος για να περνάει η ώρα λύνει σταινρόλεξι δεν κοιτάει τους άλλους επίμονα

Μεριά Ζωής

Ο καιρός πλησιάζει κι εγώ δεν θέλω να τον παντρευτώ. Ξαφνικά με πιάνουν τα κλάμματα.

Προσπαθώ να μην με καταλάβει ο Μιχάλης αλλά ως γνωστών εγώ και η τύχη δεν συμπαθιόμαστε. Έρχεται ανήσυχος προς το μέρος μου και με ρωτάει τι έχω. Εγώ πάλι πρέπει να μιλήσω σε κάποιον οπότε τον βάζω να κάτσει κάτω και του τα λέω όλα. Μόλις τελειώνω την αφήγησή μου, εκείνος χωρίς να το περιμένω με κάνει μια αγκυλιά και εγώ...αχ...εγώ απλά χαμογελάω σαν γυμνασιόπαιδο που είχε το πρώτο της φλέρετ. Αλλά γιατί σαν; Αφού δεν είχα ποτέ πριν.

-Μην ανησυχείς καθόλου. Εγώ είμαι εδώ, μαζί θα τα περάσουμε όλα.

-Σ'ευχαριστώ, αλλά πρέπει να βιαστούμε. Σε τρεις μέρες θα κάνουμε την στήση άρα έχουμε δύο μέρες καιρό.

-Ωρραία άκου να δεις τι θα κάνουμε

Μεριά συγγραφέα

Κι όλα πήγαν όπως εκείνοι σχεδίαζαν. Παραδέχτηκαν τον έρωτά τους ο ένας στον άλλον κατά την διαφυγή τους. Έζησαν για λίγο καιρό ευτυχισμένοι σε ένα μικρό χωριό στη Θεσσαλία. Ήταν ευτυχισμένοι κι αυτό μετρούσε. Λίγο καιρό αργότερα παντρεύτηκαν σ'ένα ξοκλήσι. Ήταν ένας λιτός γάμος μόνο οι δυο τους. Όμως όσο κι αν δυο άνθρωποι θέλουν να είναι μαζί η μοίρα έχει τον τελευταίο λόγο.

Μεριά Ζωής

Εδώ και τέσσερις μέρες είναι έτσι. Δεν πολυμιλάει, δεν με αγκαλιάζει δεν κάνει τίποτα. Είναι απλά απόμακρος και μερικές φορές απότομος.

-Μιχάλη μου, τι έχεις;

-Ζωίτσα μου, κάτσε πρέπει να σου πω. Ξεσπάει πόλεμος και με ζητάν για γιατρό. Αγάπη μου, πρέπει να πω.

Εγώ εκείνη την ώρα δακρύζω. Δεν θέλω να φύγει.

-Δεν θέλω να φύγεις.

-Ζωή μου δεν το κινονίζω εγώ, πρέπει. Θέλω κάτι από σένα. Να γυρίσεις πίσω στην Αθήνα. Να πας να βρεις εκείνη την υπηρέτριά που είχατε. Εκείνη κάτι θα μπορεί να κάνει για να σε βοηθήσει.

Τον αγκαλιάζω σφιχτά.

[...] Κι έτσι κι έγινε εγώ κατέβηκα στην Αθήνα κι εκείνος... εκείνος δεν ξέρω που μπορεί να είναι ή τι κάνει.

Εννέα μήνες μετά έφερα στην ζωή το παιδί μας. Του έμοιαζε τρομερά πολύ. Πράσινα μάτια, ξανθά μαλλιά σαν φωτοτοπία του ήταν.

Ο καιρός περνούσε μα εκείνος δεν ερχόταν κι έχισα όλες μου τις ελπίδες. Ο γιος μου μεγάλωνε μέρα με την μέρα. Η κυρία Μαργιώ μας άφησε ένα πρωί το θουνίου κι εγώ έμεινα μόνη. Τα χρόνια πέρασαν χωρίς να το καταλάβω. Η ζωή έφυγε χωρίς εκείνον. Μόνη μου παρηγοριά πλέον ήταν ο γιος μας που ήταν δίπλα μου όλα αυτά χρόνια, επιβεβαιώνοντάς μου ότι είχα πάρει τη σωστή απόφαση.

26 Μαΐου 2019

Και κάπως έτσι τα χρόνια πέρασαν κι εγώ έφτασα εδώ που είμαι. Ξαφνικά η πόρτα χτυπά κι απαντώ ένα "Περάστε". Μπροστά μου εμφανίζεται ένας άντρας περίπου στην ηλικία μου. Τον κοιτώ ευθεία στα μάτια. Τον αναγνωρίζω. Πως θα μπορούσα άλλωστε να μην το κάνω; Ήταν η αρχή με το τέλος μου.

-Μιχάλη;

Εκείνος πλησιάζει στο κρεβάτι. Με κοιτάζει με μάτια βουρκωμένα. Είναι τόσο δύσκολο και για τους δυο μας.

-Σε έφαχνα όλα αυτά τα χρόνια. Είχα χάσει τα ίχνη σου.

-Γιατί εξαφανίστηκες;

-Είναι τόσα πολλά αυτά που θέλω να σου πω αλλά καλύτερα μην κουράζεσαι.

-Δεν έχω πολύ χρόνο, πρέπει να σου πω κάτι σημαντικό. Όταν χωριστήκαμε και ήρθα στην Αθήνα ήμουν έγκυος.

Μεριά συγγραφέα

Κι έτσι τελείωσαν όλα. Αυτές ήταν οι τελευταίες λέξεις της. Το μηχάνημα άρχισε να κάνει εκείνο το χαρακτηριστικό ήχο. Ο Μιχάλης εκείνη την τελευταία της στιγμή το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να της σφίξει το χέρι και να της ψιθυρήσει ένα σ'αγαπώ και καλό ταξίδι.

ΤΕΛΟΣ.

Κατωπόδη Όλγα Ηλέκτρα

Ήταν όλοι τους ύποπτοι?

Ο Ηρακλής Πουαρό καθόταν ξαπλωμένος στην ξαπλώστρα του και κοίταζε τα καταγάλανα νερά του νησιού Ρόδος, ενώ παράλληλα κουβέντιαζε ζωηρά με τις δεσποινίδες Πάμελα Λάιλ και Σάρα Μπλέηκ. Κουβέντιαζαν για τον καιρό και για το πόσο όμορφο ήταν το νησί. Η δεσποινίς Λάιλ έριξε μια ερωτηματική ματιά στη φίλη της και αφού εκείνη της απάντησε με ένα νεύμα του κεφαλιού της, η Πάμελα είπε:

-Κύριε Πουαρό, θα μπορούσατε να μας μιλήσετε για εκείνη την υπόθεση που είχατε στο «Όριεντ Εξπρές»? Ο τρόπος που το γράφουν στις εφημερίδες είναι τόσο ενοχλητικός. Δεν αναφέρουν καθόλου λεπτομέρειες. Ο Πουαρό χαμογέλασε και είπε:

- Αγαπητή δεσποινίς Λάιλ πολύ φοβάμαι πως θα βρείτε τις λεπτομέρειες της μικρής μου περιπέτειας πληκτικές, αλλά ...αν επιμένετε θα σας τη διηγηθώ από την αρχή. Η Πάμελα άφησε ένα επιφώνημα ενθουσιασμού και ανακάθισε στην ξαπλώστρα της, ενώ η Σάρα, η οποία έκανε πως διάβαζε ένα βιβλίο το έκλεισε γρήγορα και έστρεψε την προσοχή της στον Πουαρό

- Όλα άρχισαν ένα απόγευμα στο τρένο, άρχισε να λέει ο Πουαρό, όταν ο κύριος Κασσέτι ή Ράτσετ όπως τότε μου είχε συστηθεί, με πλησίασε και μου ζήτησε να αναλάβω την υπόθεση του. Μου είπε πως πίστευε ότι κάποιος θέλει να τον σκοτώσει και για αυτό χρειάζεται τη βοήθειά μου. Όταν τον ρώτησα γιατί το πιστεύει αυτό μου είπε πως απλά το ξέρει. Τότε ήταν που του είπα πως δεν μπορώ να αναλάβω την υπόθεση του μιας και είναι ανύπαρκτη. Αλλά μερικές ώρες αργότερα βρέθηκε νεκρός στο δωμάτιο του μαχαιρωμένος δώδεκα φορές, οι δεσποινίδες Λάιλ και Μπλέηκ άφησαν ένα επιφώνημα τρόμου, και τα μόνα στοιχεία για την ταυτότητα του ενόχου ήταν ένα ραβδάκι καθαρισμού πίπας και ένα λινό γυναικείο μαντήλι με το αρχικό Χ σηματοδεδεμένο πάνω του.

Ως εκεί πρόλαβε να πει ο Πουαρό γιατί τον διέκοψαν ο κύριος και η κυρία Ντάγκλας Γκόλντ που έρχονταν προς το μέρος τους

Παραλίγο έγκλημα

Ήταν ένα κρύο χειμωνιάτικο βράδυ. Περίμενα μαζί με την αδερφή μου το τρένο να μας πάει στους θείους μας στο εξωτερικό. Επικρατούσε ησυχία και ο καιρός χειροτέρευε. Η αδερφή μου και εγώ στεναχωριόμασταν που θα αφήναμε το σπίτι και τους γονείς μας. Δε θέλαμε να εκφράσουμε τα συναισθήματα μας. Κοιτούσαμε κάτω, δεξιά, αριστερά και δε μιλούσαμε. Μετά από λίγο έφτασε το τρένο.

Όταν επιβιβαστήκαμε η διάθεσή μας άλλαξε. Καθίσαμε η μία απέναντι από την άλλη και συζητούσαμε για τον προορισμό μας. Είχα όμως ένα προαίσθημα ότι το ταξίδι αυτό θα είχε κάτι το διαφορετικό... Ένας παράξενος άνδρας κάθισε δίπλα μας. Φορούσε ένα μαύρο κοστούμι και κρατούσε μια μαύρη βαλίτσα. Έμοιαζε σαν να είχε βγει από εκείνες τις αστυνομικές ταινίες. Αφού παρατηρούσα για ώρα τη συμπεριφορά του αποφάσισα να του μιλήσω. Ήμουν πολύ περίεργη. Έπρεπε να τον γνωρίσω. Φαινόταν τόσο μυστηριώδης, σαν να εκτελούσε μια επικίνδυνη αποστολή στο τρένο μας.

-Καλησπέρα, είπα.

Εκείνος μας κοίταξε και μετά από λίγο μας ανταπέδωσε τον χαιρετισμό. Εγώ με την αδερφή μου κοιταχτήκαμε και του πιάσαμε κουβέντα. Τελικά ήμασταν και οι δύο περίεργες να μάθουμε τον λόγο για τον οποίο βρισκόταν εδώ.

-Εσείς ποιον πάτε να δείτε;

-Κανέναν. Έχω δουλεία.

-Και τι δουλειά κάνετε;

-Μάλιστα...

Κοίταξα την αδερφή μου και σκεφτήκαμε να κάνουμε μια πλάκα. Είχαμε συνεννοηθεί ήδη μόνο με τα βλέμματά μας. Έτσι άρχισα να της μιλάω πιο σιγά ξέροντας ότι ο μυστηριώδης κύριος μπορούσε ακόμα να μας ακούσει...

-Μοιάζει με εκείνους τους πράκτορες από τις αστυνομικές ταινίες και τα βιβλία. Και μπορεί να είναι όντως ένας... Φαίνεται και από τον τρόπο που μιλάει.

-Κι αν υπάρχει όντως κάποιος εγκληματίας στο τρένο; Όπως στις ταινίες!

Τότε αρχίσαμε να τον κοιτάμε επίμονα και εκείνος τότε σηκώθηκε και μας έκανε νόημα να πάμε μαζί του. Μας πήγε στην άκρη του βαγονιού και είπε:

-Κορίτσια, τα πράγματα είναι πολύ σοβαρά. Θα σας εκμυστηρευτώ κάτι, αλλά υποσχεθείτε μου ότι κανείς στο τρένο δεν θα το μάθει.

Κοιτάχτηκα με την αδελφή μου, ήμασταν ανήσυχες. Και τότε απαντήσαμε:

-Εντάξει, σας το υποσχόμαστε.

-Μέσα στο τρένο υπάρχει ένας εγκληματίας που έχει βαλθεί να απομακρύνει τα βαγόνια και να τα ληστέψει! Εμένα η δουλειά μου είναι να τον βρω και να τον σταματήσω.

Εμείς δεν απαντήσαμε, είχαμε τρομάξει. Εκείνος συνέχισε.

-Κάθισα δίπλα σας, γιατί είδα ότι είστε ασυνόδευτες και έπρεπε να κερδίσω την εμπιστοσύνη σας για να σας προστατέψω. Τώρα όμως χρειάζομαι εγώ τη βοήθειά σας. Κοιτάξτε! Τότε έβγαλε τη φωτογραφία του εγκληματία.

-Αυτόν ψάχνουμε. Θέλω να έχετε τα μάτια σας δεκατέσσερα. Λώστε μου τα τηλέφωνα σας, ώστε να μπορούμε να βρισκόμαστε και να με ενημερώνετε.

-Σύμφωνοι, απάντησα.

Τότε ο μυστηριώδης κύριος μου έδωσε μια φωτογραφία του ατόμου που ψάχνουμε. Εκείνος απομακρύνθηκε και εμείς πήγαμε στο δωμάτιό μας.

Από την επόμενη κιόλας ημέρα άρχισα να ψάχνω το βαγόνι σαν τρελή. Άλλες φορές καθόμουν στη γωνία και παρατηρούσα τους επιβάτες κι άλλες έκανα βόλτες τριγύρω μόνη ή μαζί με την αδερφή μου και ψάχναμε το βαγόνι.

Κάποια στιγμή, καθώς καθόμουν μόνη στη γωνία βλέπω έναν κύριο που έμοιαζε πολύ με το άτομο που ψάχναμε. Κάλεσα αμέσως τον κύριο που είχαμε γνωρίσει την προηγούμενη μέρα, ενώ συνέχισα να τον παρατηρώ. Χωρίς να πω τίποτα σε κανέναν άρχισα να τον ακολουθώ. Ο μυστηριώδης κύριος με πρόλαβε και άρχισε να τον ακολουθεί κι αυτός μαζί μου. Το άτομο που παρακολουθούμε άρχισε να κινείται όλο και πιο γρήγορα. Δεν ήμουν σίγουρη αν μας έχει καταλάβει ακόμα. Μετά από λίγη ώρα ο εγκληματίας ξαφνικά γύρισε προς τα πίσω. Μας κοίταξε και φοβισμένος άρχισε να τρέχει. Τότε ο μυστηριώδης κύριος άρχισε να τον κυνηγά και μου φώναξε να πάω το δωμάτιό μου. Εγώ παρόλο που ήμουν αγχωμένη δεν γύρισα πίσω, αλλά συνέχισα να τους ακολουθώ, λίγο πιο αργά, για να δω τι θα συνέβαινε και να μπορέσω να το διηγηθώ αργότερα στην αδερφή μου. Ο εγκληματίας άρχισε να τρέχει όλο και πιο γρήγορα. Το ίδιο έκανε και ο κύριος που τον κυνηγούσε. Τρέχανε σαν τα σκυλιά, έπεφταν πάνω στα τραπέζια, έκαναν ζημιές. Οι επιβάτες είχαν αναστατωθεί και ρωτούσαν τι συνέβαινε. Έπειτα από λίγη ώρα, όταν έφτασαν στην άκρη του βαγονιού ο κύριος που είχαμε γνωρίσει κατάφερε να πιάσει τον εγκληματία. Εκείνος προσπάθησε σκληρά να ξεφύγει αλλά τελικά δεν μπόρεσε. Τότε, ο μυστηριώδης κύριος, χωρίς να μιλήσει στον δράστη ζήτησε από τον οδηγό να σταματήσει το τρένο. Κρατούσε σφιχτά τον εγκληματία, ενώ περιμέναμε την αστυνομία να παραλάβει τον εγκληματία και να πάρει κατάθεση από τους επιβάτες και τον μυστηριώδη κύριο.

Ενώ περιμέναμε να φτάσει η αστυνομία εγώ έτρεξα να βρω την αδερφή μου για να της πω με λεπτομέρειες τι είχε γίνει. Αφού της είχα εξηγήσει τα πάντα βγήκαμε μαζί έξω και η αστυνομία είχε φτάσει. Ερεύνησε τον χώρο και ξεκίνησε να παίρνει καταθέσεις από τους επιβάτες. Ο κύριος που μας συνόδευσε στο ταξίδι μας μάς υπαγόρευσε τι να πούμε στην αστυνομία και έπειτα όλα κύλισαν ομαλά...

Το ταξίδι μας συνεχίστηκε κανονικά και ο μυστηριώδης κύριος μας αποκάλυψε τελικά την ταυτότητά του! Τελικά αυτό το ταξίδι ήταν πολύ ενδιαφέρον και ξεχωριστό. Μπορώ να πω ότι παρόλο που ήταν μια επικίνδυνη εμπειρία, πέρασα πάρα πολύ όμορφα και γνώρισα έναν ξεχωριστό άνθρωπο που βοήθησε και προστάτευε εμένα και την αδερφή μου. Ελπίζω ότι μετά από αυτές τις 3 ημέρες αγωνίας και αδρεναλίνης θα ξανασυναντήσω τον όχι τόσο μυστηριώδη πια κύριο...

Παράφορος Έρωτας Στο Σταθμό

Μια φορά ήταν ένα όμορφο κορίτσι η Ιωάννα, η οποία ήθελε να ταξιδέψει από την Αθήνα όπου ήταν και φοιτήτρια, στην Λειβαδιά όπου εκεί έμενε η οικογένειά της. Το τρένο έφευγε στις 8:00 το πρωί, και η Ιωάννα το προηγούμενο βράδυ ετοίμαζε τα πράγματά της. Την επόμενη ημέρα το πρωί, αφού έφτασε στο σταθμό, κάθισε να ξεκουραστεί σε ένα παγκάκι. Εκεί που περίμενε το τρένο, πήγε και έκατσε δίπλα της ένας νεαρός. Από την πρώτη στιγμή που τον είδε η Ιωάννα, μέσα της έκανε ένα κλικ. Η ώρα είχε περάσει και το τρένο δεν ερχόταν. Το νεαρό κορίτσι είχε τις βαλίτσες της δίπλα της. Μετά από λίγη ώρα, καταλαβαίνει ότι ένας άγνωστος της πήρε ένα μικρό βαλιτσάκι που είχε μαζί της. Το κορίτσι έτρεχε να τον προλάβει και φώναζε βοήθεια. Το αγόρι που καθόταν δίπλα της στο παγκάκι έσπυσε για βοήθεια. Μετά από πολλή ώρα αγωνίας, το αγόρι κατάφερε να πιάσει τον "κλέφτη". Όταν η Ιωάννα συνειδητοποίησε ότι ο νεαρός ο οποίος καθόταν μαζί στο παγκάκι είχε πιάσει τον κλέφτη και του είχε πάρει το βαλιτσάκι, το κορίτσι έτρεξε και τον αγκάλιασε. Την αφορμή έψαχνε να βρει η Ιωάννα να έρθει σε επαφή με το νεαρό αγόρι. Τα δύο νεαρά παιδιά είχαν απομακρυνθεί αρκετά από το σταθμό. Αφού γνωρίστηκαν στο δρόμο, όπου πήγαιναν τρέχοντας στο σταθμό, την ώρα που έφτασαν το τρένο είχε ήδη φύγει. Την επόμενη, αφού τα δύο παιδιά είχαν ανταλλάξει τα τηλέφωνα τους, η Ιωάννα πρότεινε στον νεαρό να πάει το βράδυ για φαγητό ως ευχαρίστηση για αυτό που έκανε. Φυσικά το αγόρι δέχτηκε. Εκείνη η νύχτα, ήταν μία από τις ομορφότερες ημέρες των δύο παιδιών. Μετά από πέντε χρόνια τα παιδιά αποφάσισαν να ενωθούν κάνοντας το αγόρι πρόταση γάμου στο κορίτσι.

ΟΙ 7 ΕΠΙΒΑΤΕΣ

-ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΚΟΥΣΤΑ-

1ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΕΠΙΒΑΤΗΣ ΝΟ 1: Φίλιπ Λόμπαρτ, 42χρονων, αστυνομικός. Λαγωνικό! Έχει λύσει πάνω από 50 υποθέσεις φόνων στα χρόνια της θητείας του.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ ΝΟ 2: Τζωρτζ Κόρντον, 53χρονων, δικηγυρός. Ξικουστός στον τομέα του. Πελάτες του? Όλα η αφρόκρεμα του Λονδίνου. Χήρος η γυναίκα του σκοτώθηκε και είναι από τις λίγες υποθέσεις που δεν έχει κερδίσει.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ ΝΟ 3: Έμιλυ Μπρεντ, 24χρονων, δημοσιογράφος. Νέα στην καινούρια της δουλειά. Φιλόδοξη γεμάτη λάθος για αυτήν.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ ΝΟ 4: Αντονι Μπαρστον, 34χρονων, γιατρός. Ακόμα νέος, εργέντης και έξω κάρδια με αγάπη για αυτό που κάνει. Από μικρός αυτό ονειρευόταν και επιτέλους το έχει πετύχει.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ ΝΟ 5: Ελιζαμπεθ Ραιτ, 47χρονων, δασκάλα. Αυστηρή, με απότομο για κάποιους χαρακτήρα. Γεροντοκόρη και για αυτόν τον λόγο αγαπάει πολύ τα παιδιά.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ ΝΟ 6: Ουίλιαμ Χενρι, 70χρονων, συνταξιούχος, απόστρατος του στρατού. Με αρχές και σκληρή γνώμη. Γυναίκα του η Άνν Μπλόαρ.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ ΝΟ 7: Άνν Μπλόαρ, 67χρονων. Γυναίκα στρατηγού είχε αποκτήσει με τα χρόνια και αυτή ατσάλινο χαρακτήρα. Όμως το ότι δεν απέκτησε ποτέ κάποιο παιδί την κάνει ταυτόχρονα και ευάλωτη.

Όλοι τους παρέλαβαν μια πρόσκληση για δωρεάν διακοπές σε προορισμό έκκληξη! Άλλοι πιο κοχύποπτοι ψάζανε για τον αποστολέα, άλλοι πάλι χαρήκαν που η τύχη τους χτύπησε την πόρτα. Μερικοί θέλουν διάλειμμα από την καθημερινότητα, άλλοι είναι απλά περίεργοι να δουν αυτόν τον προορισμό και να απολαύσουν τις διακοπές τους. Θα φτάσουν νωρίς στον σταθμό όπως ακριβώς ανέφερε η επιστολή θα επιβιβαστούν και θα περιμένουν να ξεκινήσει το τρένο. Μα δυστυχώς θα είναι αργά όταν θα καταλάβουν ότι είναι μόνο αυτοί οι 7 έχουν επιβιβαστεί σε ένα τρένο που πηγαίνει με λιγγωδάη ταχύτητα και είναι χωρίς οδηγό....

2ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Μετά από την διαπίστωση ότι είναι μόνο αυτοί οι 7 που επιβιβάστηκαν σε αυτό το τρένο οι περισσότεροι ανησυχούν. Αυτό δεν τους κάνει όμως να χάσουν την όρεξη τους. Στις 8:30 πηγαίνουν στο βαγόνι όπου είναι το εστιατόριο και παίρνουν το δείπνο τους όπου είχε σερβιριστεί ήδη έτοιμο και τα ποτήρια τους γεμάτα κρασί. Σε κάθε θέση υπήρχε και το όνομα του καθενός. Αρχίζουν να γνωρίζονται αν και είναι συγκρατημένοι χωρίς κανένας να αποκαλύπτει πολλή στοιχειά για τον εαυτό του. Αφού τελειώσουν το θεσπέσιο φαγητό τους το κρασί έχει αρχίσει να τους κάνει πιο ομιλητικούς και διαχυτικούς έγιναν μια ευχάριστη παρέα. Την ίδια στιγμή ακούγεται μια αλλοιωμένη τρομακτική μυστηριώδης φωνή που κατακλύζει κάθε γωνία του τρένου. Τους κατηγορεί όλους ότι έχουν διαπράξει ένα φρικτό έγκλημα και ότι θα πληρώσουν γι αυτό. Την ίδια στιγμή η αυστηρή δασκάλα πέφτει λιπόθυμη όπως νόμιζαν από την τρομάρα. Τρέχουν όλοι να την βοηθήσουν. Ο γιατρός έντρομος αποκαλύπτει ότι η Ελίζαμπεθ Ράιτ είναι νεκρή. Από κάρδια? Από κάτι άλλο? Τα ερωτήματα ήταν πολλά για τον θάνατο της δασκάλας. Ώσπου ο Φίλιπ Λομπαρτ, ο καχύποπος αστυνομικός, εξέτασε το ποτήρι με το κρασί που έπανε. Μια ποσότητα σκόνης είχε κατακαθίσει στο πάτο. Κάποιος είχε ρίξει κάτι στο ποτό της. Όλοι έντρομοι άρχισαν να ψάχνουν από πού προήλθε αυτή η φωνή που κατηγορήσε για εγκλήματα που κανένας δεν δεχόταν ότι είχε κάνει. Αποδείχτηκε ότι η απαίσια φωνή ήταν μαγνητοφωνημένη και θυμωμένοι υπέθεσαν ότι ήταν κάποια κακόγουστη φάρσα. Αφού έβαλαν την άτυχη και πιθανά δολοφονημένη δασκάλα στο βαγόνι της σκεπάζοντας την με ένα σεντόνι αποσύρθηκαν με τη σκέψη ότι κάποιος είχε βάλει την μυστηριώδη σκόνη στο ποτήρι της. Εκείνη την νύχτα όλοι κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι η σκόνη ήταν ήδη στο κρασί της δασκάλας και ορκιστήκαν στον εαυτό τους ότι από δω και περά θα πρόσεχαν τι έπιναν μέσα σε αυτό το τρένο. Κατά τα ξημερώματα όλοι ξύπνησαν έντρομοι από μια σπαρακτική κραυγή. Έτρεξαν στο βαγόνι του ηλικιωμένου ζευγαριού και έντρομοι είδαν ότι ο Ουίλιαμ Χενρι, ο αυστηρός μα συνάμα με χιούμορ στρατηγός που τους είχε διασκεδάσει με τις ιστορίες του χτες βράδυ, κειτόταν νεκρός στο πάτωμα με τα μάτια ανοικτά και αφρούς να βγαίνουν από το στόμα του. Η γυναίκα του δυλά του σπάραιζε από το κλάμα. Ο γιατρός εξετάζοντας τον διαπίστωσε ότι και αυτός είχε πεθάνει από κάποιο είδος δηλητηρίου. Εκείνη την στιγμή όλοι υποψιάστηκαν την γριά γυναίκα που έκλεγε. Ο αστυνομικός σκέφτηκε ότι αν ήταν αυτή που ευθυνόταν και για τους δυο θανάτους θα έπρεπε να την είχε από κοντά. Σίγουρα ήταν ένα άτομο υπεράνω υποψίας αλλά και πάλι είχαν δει τόσα τα μάτια του. Σκέπασαν το πτώμα και τον έβαλαν στο ίδιο βαγόνι με την άτυχη δασκάλα. Το υπόλοιπο εκείνης της νύκτας κανένας τους δεν είχε ύπνο και ευχόταν αυτό το φρικτό ταξίδι να τελείωνε γρήγορα. Όλες οι υποψίες τους? Στρέφονταν στην γριά γυναίκα.

3ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Την επόμενη μέρα όλοι τους συναντήθηκαν στην καφετέρια εκτός από τον Φίλιπ. Υπέθεσαν ότι κοιμόταν ακόμα και δεν έδωσαν περαιτέρω σημασία. Όταν όμως πέρασαν 2 ώρες και ακόμα δεν είχε εμφανιστεί, η νεαρή δημοσιογράφος πήγε να δει αν του συνέβη κάτι. Η πόρτα του βαγονιού του ήταν κλειδωμένη και αφού φώναξε το όνομα του πάνω από τρεις φορές έφτασε έντρομη στην καφετέρια για να ειδοποιήσει τους υπόλοιπους ότι ο αστυνομικός δεν απαντάει. Ο Άντονι και ο Τζώρτζ έτρεξαν και έσπασαν την πόρτα. Αντίκρισαν τον περήφανο αστυνομικό πεσμένο στο πάτωμα σε μια λίμνη αίματος. Είχε μαχαιρωθεί! Μα πώς έγινε αυτό? Ποιος από όλους ευθύνεται και για αυτόν τον φόνο? Οι υποψίες στρέφονται και πάλι στο πρόσωπο της καημένης γριάς που στην συνέχεια την πίεσαν να ομολογήσει ότι αυτή ευθύνεται για τους φόνους που συνέβησαν μέσα σε αυτό το καταραμένο τρένο. Η γριά έντρομη προσπαθεί να τους πείσει ότι δεν ευθύνεται αυτή. Αφού την άφησαν τελικά να αποσυρθεί στο δωμάτιο της οι δυο άντρες κατευθύνονται στο μπαρ που βρίσκεται στην καφετέρια του τρένου. Διαλέγουν ένα κλειστό μπουκάλι ουίσκι και σερβίρονται. Τότε ο δικηγόρος αποκαλύπτει στον γιατρό το σχέδιο του για να πιάσουν τον επιδέξιο δολοφόνο. Αφού ορκιστούν στην ζωή τους ότι κανένας υπό τους δυο δεν ευθύνεται για τους φόνους, μιλούν και οι δυο για τις υποψίες τους που στρέφονται στην Ανν Μπλόαρ. Δεν αποκλείουν όμως και την νεαρή Έμιλυ Μπρεντ που είναι και αυτή υπεράνω υποψίας. Παρά τον όρκο τους όμως συνεχίζουν και οι δυο να υποψιάζονται ο ένας τον άλλον και δεν διστάζουν να το δείξουν. Κατέστρωσαν το πανούργο σχέδιο τους σίγουροι ότι θα πετύχει. Πριν το βάλουν όμως σε εφαρμογή έπρεπε να ψάξουν για ακόμα μια φορά το τρένο και δεν δίστασαν να κοιτάξουν και στην οροφή του. Κατάλαβαν για μια ακόμα φορά με μεγάλη δυστυχία τους ότι ήταν μόνοι τους στο τρένο " του θανάτου " όπως το έλεγε ο νέος γιατρός. Την ίδια στιγμή που κλείστηκε η συμφωνία των δυο γιατρών η γριά είχε ηρεμήσει κάπως από την ανάκριση των υπολοίπων επιβατών και προσπαθούσε να κοιμηθεί. Η πόρτα του βαγονιού της χτύπησε και κατατρομαγμένη από τα προηγούμενα γεγονότα έβγαλε μια κραυγή. Αμέσως η πόρτα άνοιξε και μέσα μπήκε τρομογμένη επίσης η Έμιλυ από την κραυγή της. Ανακουφισμένη της είπε ότι το φαγητό είχε σερβιριστεί και ακλούθησε την απόμακρη για αυτήν δημοσιογράφο στο βαγόνι με την τραπεζαρία. Στο τραπέζι κάθεις τους δεν ακούμπησε το φαγητό που είχε αναγκαστεί να φτιάξει η Έμιλυ. Οι υποψίες ακόμα ήταν εκεί. Επέλεξαν εκτός από την ίδια να φάνε από κάποιες κλειστές κονσέρβες που ήταν σε κάτι ντουλάπια και ήταν επίσης κρασί από κλειστό μπουκάλι. Όλοι ευχόταν αυριο να τελειώνει αυιο το μυστήριο την επομένη μερα ύπνου.....

4ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Μέσα στην ησυχία που επικρατούσε στο βαγόνι της τραπεζαρίας ο γδούπος ακούστηκε ολοκάθαρα. Όλοι σηκώθηκαν και έτρεξαν να δουν τι συνέβη. Προς μεγάλη ανακούφιση όλων είχε πέσει μια από τις αποσκευές στην καμπίνα του Άντονι. Όταν επέστρεψαν στην καφετέρια για να ηρεμήσουν από την ταραχή τους η γριά Ανν είπε ότι δεν ένιωθε και πολύ καλά και πήγε για ύπνο. Όταν η Έμιλυ πήγε να την καληνύχτισε και να δει αν ήταν καλύτερα από πριν διαπίστωσε ότι ήταν και αυτή νεκρή! Άρχισε να φωνάζει μην αντέχοντας άλλο αυτήν την κατάσταση. Οι δυο άντρες την βρήκαν να κλαίει είχε πάθει νευρικό κλονισμό. Αφού την ηρέμισαν κάπως ο γιατρός την εξέτασε και εξεπλάγην όταν διαπίστωσε ότι είχε πεθάνει από κάρδια. Λογικά δεν άντεξε τόσα πολλά δυσάρεστα πράγματα που συνέβησαν μαζί με τον θάνατο του αγαπημένου άντρα της. Αφού την σκέπασαν και αυτή με το σεντόνι του κρεβατιού της και η δημοσιογράφος είχε ηρεμήσει κάπως διαπίστωσαν με κάποια χαρά ότι η πιθανή ύποκτος είχε πεθάνει και ότι αύριο το πρωί θα έφταναν στον προορισμό τους. Η νεαρή δημοσιογράφος πήγε στην τουαλέτα να ρίξει νερό στο πρόσωπο της. Ήξερε ότι πιθανά η γριά να ήταν η δολοφόνος αλλά ακόμα ανησυχούσε για τους δυο αναπομείναντες συνεπιβάτες της. Επέστρεψε στην καμπίνα της και την ώρα που πήγε να ξαπλώσει είδε ένα σημείωμα στο πάπλωμα του κρεβατιού της. Το ίδιο γράμμα είχαν και οι άλλοι δυο. Το άνοιξε με τρεμάμενα χέρια και το διάβασε :

“Μπορεί η γριά να πέθανε όπως ήθελε αλλά δεν σημαίνει οι υπόλοιποι γλιτώσατε. Θα πληρώστε όλοι ένας προς έναν”

Την ίδια στιγμή άκουσε άλλη μια κραυγή. Το ήξερε ότι κάποιος είχε πληρώσει για αυτό που είχε κάνει. Βγήκε τρέχοντας από το βαγόνι της και κόντεψε να πέσει πάνω στον Άντονι που την ρωτούσε αν είναι καλά. Δεν του απάντησε. Βρήκαν τον Τζωρτζ Κορντιν πάνω στην καρέκλα του με τα μάτια τρομακτικά ανοιχτά και έντονα σημάδια στον λαιμό. Είχε στραγγαλιστεί. Ο γιατρός τον πλησίασε και πήρε από το χέρι του το ίδιο σημείωμα που είχε λάβει και η Έμιλυ και αυτός. Τότε η νεαρή δημοσιογράφος τον πλησίασε από πίσω κρατώντας να μαχαίρι. Ο γιατρός κατάλαβε τι πήγαινε να κάνει προσπάθησε να την σταματήσει αλλά ήταν αργά. Δεν θα μάθαινε ποτέ αν ήταν η δολοφόνος ή όχι. Η Έμιλυ συντετριμμένη από αυτό που είχε κάνει κοίταζε τα δυο πτώματα χωρίς ίχνος συναισθήματος. Ήξερε ότι τώρα είχε γίνει και αυτή δολοφόνος. Δεν το άντεχε αυτό. Δεν άντεχε να ξέρει ότι είχε γίνει για δεύτερη φορά δολοφόνος στην ζωή της. Ναι! Οι κατηγορίες ήταν σωστές αλλά έκανε όπως τόσα χρόνια πως δεν τις πίστευε. Με μάτια θολά έφτασε στο βαγόνι της και έδωσε τέλος στην ζωή της με το μαχαίρι που σκότωσε και τον άτυχο γιατρό. Ένα τέλος όπως το ήθελε αυτή. Ήξερε ότι για τους άλλους φόνους μέσα στο τρένο δεν έφταιγε αυτή. Ήξερε ότι ο δολοφόνος ήταν εκεί μέσα. Η τελευταία εικόνα που είδε πριν κλείσει τα μάτια της ήταν τα γυαλιστερά λουστρίνια του δικηγόρου και μετά κενό.....

5ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Ο Τζωρτζ δεν ένιωθε τίποτα. Ήξερε ότι όσοι έφταιγαν για τον άδικο θάνατο της συζύγου του είχαν πληρώσει. Όλοι? Όλοι εκτός από έναν. Τον ίδιο. Όταν έκανε την συμφωνία με τ'αφελή γιατρό και ορκίστηκε στην ζωή του ήξερε τι έκανε. Ήξερε ότι θα έπρεπε στο τέλος να πληρώσει τον βαρύ όρκο που έδωσε. Τους οδήγησε όλους εδώ. Τους σκότωσε έναν έναν. Με την βοήθεια της χαζής δημοσιογράφου που δεν άντεξε στο τέλος τέλειωσε γρηγορά το έργο του. Το σχέδιο που είχε με τον Άντονι ήταν ακριβώς αυτό: να παραστήσει τον νεκρό έτσι ώστε να πιάσουν τον δολοφόνο. Μόνο ο Άντονι ως γιατρός θα μπορούσε να καταλάβει αν έλεγε ψέματα ή όχι. Θα έκανε λουπόν τον νεκρό έτσι ώστε να δουν αν όντως ήταν η μικρή δημοσιογράφος ο δολοφόνος. Τουλάχιστον έτσι νόμιζε ο Άντονι. Μετά τον απρόσμενο θάνατο της γριάς, ο Τζωρτζ δύσκολα έπεισε τον γιατρό να βάλουν μπρος το σχέδιο αφού ο δεύτερος ήταν σχεδόν σίγουρος ότι η γριά ήταν ο πανούργος δολοφόνος. Του είπε ότι και αυτός το ίδιο πίστευε αλλά έπρεπε να βεβαιωθούν και για την μικρή. Έτσι όλοι έπεσαν στην παγίδα του. Με τις διασυνδέσεις του και τις φίλιες του εύκολα έστειλε τις αληθοφανείς επιστολές, εύκολα έριξε τα δηλητήρια, εύκολα μαχαίρωσε τον αστυνομικό, εύκολα τους εξαπάτησε. Όλοι τους είχαν με κάποιο τρόπο μπλεχτεί στον θάνατο της αγαπημένης του γυναίκας. Τώρα ήξερε ότι έπρεπε να πληρώσει και ο ίδιος. Έφερε το μαχαίρι ακριβώς μπροστά του. Αύριο που θα έφτανε το τρένο στον σταθμό του Εδιμβούργου θα έβρισκαν μέσα 7 πτώματα. Εκλείσε τα δακρυσμένα μάτια του και ξεστόμισε τις τελευταίες του λέξεις " Έρχομαι γλυκιά μου ". Την επόμενη στιγμή κάρφωσε το μαχαίρι στο στομάχι του. Έφυγε ήρεμος ξέροντας ότι όλοι είχαν πληρώσει. Και οι 7 επιβάτες ήταν νεκροί. Όταν έφτασε το τρένο στον σταθμό την επόμενη μέρα έγινε πρωτοσέλιδο. Εφτά πτώματα και ο δολοφόνος που δεν θα μάθαιναν ποτέ ήταν άφαντος.

ΘΟΔΩΡΗΣ ΚΟΥΦΟΣ

B2

ΚΕΙΜΕΝΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

2018-2019

Οι λύκοι της Δύσης

Μια ιστορία που διαδραματίζεται στην Αμερική, την εποχή όπου οι σερίφηδες, το ιππικό, οι ληστές τραπεζών και πολλά χαρακτηριστικά της πασίγνωστης Άγριας Δύσης αρχίζουν σιγά σιγά να εξασθενούν, ενώ εισάγονται πιο σύγχρονοι όροι, όπως ο όρος αστυνομία αντικαθιστά τον σερίφη και πολλά άλλα. Εδώ, μια συμμορία ληστών τραπεζών, η οποία πρόκειται να πραγματοποιήσει την τελευταία της αποστολή: να ληστέψει ένα τρένο για το Φορτ Νοξ...

«Ο χρόνος τρέχει», είπε ο αρχηγός μας. «Βιαστείτε αν θέλετε να το προλάβουμε», συνέχισε να λέει, ενώ παράλληλα κρατούσε στο ένα του χέρι το μεγάλο οπλισμένο πιστόλι του, ενώ ταυτόχρονα στο άλλο του χέρι το καφέ, κοντό, σκληρό καμτσίκι του, με το οποίο χτύπαγε το αγριεμένο άλογό του.

«Εντάξει ρε», απάντησε θυμωμένα και απότομα ο Σαμ, θέλοντας να του δείξει ότι είναι ακόμα ο αγριότερος στην συμμορία μας.

«Πάμε», τον συμπλήρωσα λέγοντας εγώ.

Και αμέσως και οι τρεις μας χτυπήσαμε με τα σκληρά καμτσίκια μας τα μαύρα άλογά μας τρέχοντας ταχύτατα να προλάβουμε το τρένο που ξεκινούσε από την Ουάσιγκτον με εκατό κιλά καθαρού χρυσού είκοσι τεσσάρων καρατίων που προέρχονταν κατευθείαν από τα ορυχεία δίπλα στην συνεχώς αναπτυσσόμενη κόλη της Ουάσιγκτον και κατευθυνόταν προς το περίφημο οχυρό του Φορτ Νοξ.

Για δύο ολόκληρες ώρες τρέχαμε με τα άλογά μας να προλάβουμε το τρένο. Εγώ, βαθιά μέσα μου είχα μία μικρή φοβία για την επιβίβασή μας στο τρένο... όχι φυσικά για το εάν θα καταφέραμε να φτάσουμε το τρένο ή εάν ο πληρωμένος σταθμάρχης που βάλαμε στον αμέσως προηγούμενο σταθμό από το Φορτ Νοξ θα έκανε την δουλειά που του είχαμε πει, δηλαδή να αλλάξει τις ράγες στην στροφή και να κατευθυνθούμε προς το κρησφύγετο που ετοιμάζαμε έναν ολόκληρο χρόνο ειδικά για αυτή την αποστολή μας.

Αλλά αυτό που πραγματικά φοβόμουν ήταν μήπως τελικά είχαμε λάθος πληροφορίες από τον πληροφοριοδότη μας. Ο διευθυντής της αστυνομίας, μας είχε πει ο πληροφοριοδότης μας, είχε επιλέξει να «καμουφλάρει», θα λέγαμε, το τρένο, έτσι ώστε να το κάνει να μοιάζει με ένα συνηθισμένο επιβατικό τρένο, αντί να το «γεμίσει», ας πούμε, με φρουρούς.

Αυτό, λοιπόν, που φοβόμουν ήταν μήπως ο πληροφοριοδότης μας ήταν πληρωμένος από την αστυνομία για να καταφέρουν, επιτέλους, να μας πιάσουν. Αυτή η σκέψη με βασάνιζε, μέχρι να φτάσουμε στο τρένο.

Όταν αρχίσαμε να πλησιάζουμε το τρένο, κοιτώντας πίσω, ο αρχηγός μας μας φώναξε «Τώρα!!!» και έδωσε το παράδειγμα: σηκώνεται όρθιος και πηδάει γρήγορα από το άλογό του στο τρένο, πάνω στο οποίο γαντζώθηκε με το ένα του χέρι, αφού με το άλλο του χέρι κρατούσε το πιστόλι.

Ο Σαμ προηγούνταν από εμένα στην σειρά. Έτσι ακολουθώντας το παράδειγμα του αρχηγού, πηδάει και αυτός από το άλογό του γρήγορα στο τρένο γυρίζοντας ταυτόχρονα προς τα εμένα φωνάζοντάς μου «Γρήγορα, βιάσου!».

Εγώ, θέλοντας να αποδείξω την αξία μου στην συμμορία, μα πιο πολύ για να κάνω τον αρχηγό να μου δώσει λίγο παραπάνω από το μερίδιό μου κατά την μοιρασιά του χρυσού, ήθελα να κάνω το πιο γρήγορο και θεαματικό άλμα στο τρένο. Φυσικά, αυτό μου στοίχισε, γιατί, όταν ένα λεπτό αργότερα σηκώθηκα πάνω στο άλογό μου, παραπάτησα και μάλιστα πήγα να πέσω από αυτό, ενώ ταυτόχρονα θα έχανα και την αποστολή μαζί με το μερίδιό μου.

Την δεύτερη φορά όταν σηκώθηκα, τα αυτιά μου βούιζαν από το άκουσμα των ραγών, ενώ παράλληλα η καρδιά μου χτυπούσε όλο και πιο γρήγορα. Αυτή τη φορά, όμως, τα κατάφερα! Το έκανα!

«Ελάτε να πάμε να βρούμε τον χρυσό και να τελειώνουμε», είπε νευρικά ο αρχηγός σε όλους μας. Μα αμέσως μόλις μπήκαμε μέσα στο τρένο, τι να δούμε; Πουθενά χρυσάφι, παρά μόνον ο κόσμος που είχε πάρει το τρένο της γραμμής!

Μα τι είχε γίνει; Όλος αυτός ο κόσμος πήγαινε στο Φορτ Νοξ; Τι να κάνουν εκεί όλοι αυτοί; Λες να είχαμε έρθει σε λάθος τρένο; Μήπως είχαμε λάθος πληροφορίες; Μήπως ο πληροφοριοδότης μας να μας είχε πει ψέματα παίρνοντας έτσι το μέρος της αστυνομίας; Τόσα πολλά ερωτήματα στο μυαλό μας να μας

βασανίζουν συνεχώς, ενώ εμείς προσπαθούσαμε να καταλάβουμε τι συνέβη και όλα αυτά να εκφράζονται με μια μόνο ερώτηση «Αφεντικό... τι κάνουμε τώρα;».

Και στο άκουσμα της ερώτησής μου, αμέσως γυρίζει νευρικά προς εμάς και μας λέει «βγείτε έξω», με μία σιγανή φωνή. Όταν βγήκαμε έξω, αυτός έκλεισε την πόρτα και μας είπε: «κρύψτε τις σφαίρες και τα όπλα σας, συμπεριφερθείτε κανονικά, δεν θέλουμε να μας καταλάβουν».

«Μα αν είμαστε σε λάθος τρένο;» τον ρώτησα διακόπτοντάς τον.

«Θα ψάξουμε ολόκληρο το τρένο», συνέχισε. «Και αν πράγματι είμαστε σε λάθος τρένο, χωρίς να τραβήξουμε την προσοχή του κόσμου θα το ακολουθήσουμε ως τον προορισμό του. Τώρα πάμε! Και θυμηθείτε, όχι σκοτωμούς, να μην μας καταλάβουν».

Αυτά είπε και έκρυψε το όπλο, μαζί με τις σφαίρες του, άνοιξε την πόρτα και μπήκε ήσυχα μέσα, ενώ ταυτόχρονα εμείς τον ακολουθούσαμε από πίσω.

Καθώς προχωρούσαμε και μπαίναμε τώρα στο τρίτο βαγόνι για να το ψάξουμε, ξαφνικά, εγώ βλέπω στο βάθος και περίπου στην μέση του τέταρτου βαγονιού, έναν αστυνομικό όπου φορούσε τα ρούχα ενός σερβιτόρου, ο οποίος είδε το πιστόλι του αρχηγού μας, άρχισε να έρχεται προς εμάς και έβγαλε το πιστόλι του. Εκείνη την στιγμή δεν ήξερα τι έπρεπε να κάνω και πώς να ενημερώσω τον αρχηγό μου, αλλά μια μονομαχία επρόκειτο να αρχίσει.

Και πράγματι, είχα δίκιο. Σκούνητηξα τον αρχηγό μου, αυτός με κοίταξε λίγο περίεργα, αλλά με το που είδε και κατάλαβε τι του έδειχνα, φώναξε δυνατά «Προσοχή» και με το που τελειώνει την πρότασή του, πυροβολισμοί αρχίζουν να μας χτυπούν αλύπητα.

Ο Σαμ, ο οποίος δεν είχε καταλάβει περί τίνος πρόκειται, και φυσικά αφού δεν ήξερε από πού να περιμένει την επίθεση, χτυπήθηκε από μια σφαίρα στον ώμο του και λόγω αυτού σωριάστηκε τραυματισμένος στο πάτωμα.

Αμέσως όλοι μας ξεχάσαμε την αρχική συμβουλή του αρχηγού μας, δηλαδή να προσπαθήσουμε να μην τραβήξουμε την προσοχή του κόσμου, εμφανίσαμε τα οπλισμένα όπλα μας και αρχίσαμε να ανταλλάσσουμε πυρά με τον αστυνομικό. Όλος ο κόσμος στο βαγόνι μας έτρεχε τρομαγμένος να βρει προστασία στο προηγούμενο, το δεύτερο βαγόνι.

Και εκεί που είχα αρχίσει να πιστεύω πως η μάχη αυτή θα συνεχιζόταν για πολύ ακόμα, ο αρχηγός μας με μια καθοριστική βολή καταφέρνει να πετύχει τον αστυνομικό στο κεφάλι, ενώ καθώς έπεφτε νεκρός στο πάτωμα, δέχτηκε ακόμα μια στο στήθος του από εμένα.

Περιμέναμε για λίγα ακόμη δεύτερα σε περίπτωση που βρισκόταν και άλλος αστυνομικός στο βαγόνι, ο οποίος ίσως να προσπαθούσε να μας αιφνιδιάσει κρυμμένος πίσω από κάποιο κάθισμα. Κανείς όμως δεν φάνηκε. οπότε και εμείς προχωρήσαμε, περάσαμε τα σπασμένα γυαλιά από τα παράθυρα που είχαν σπάσει από τις σφαίρες μας και επιβιβαστήκαμε στο τέταρτο πλέον βαγόνι.

Όμως όπως τελικά αποδείχτηκε, ήταν μεγάλο λάθος εκ μέρους μας να το κάνουμε αυτό, γιατί ένας καλά κρυμμένος πίσω από κάτι καθίσματα αστυνομικός έμελε να πυροβολήσει τον τραυματισμένο Σαμ και να τον πετύχει ακριβώς στο σημείο της καρδιάς του και με αυτόν τον τρόπο να καταφέρει να τον σκοτώσει, προκαλώντας έτσι την θλίψη του αρχηγού μου, τον οποίο ο Σαμ είχε σώσει στην προηγούμενή μας αποστολή.

Εγώ, δεν έδειξα την στενοχώρια μου για την χαμό του, ακριβώς γιατί εκείνη την στιγμή δεν είχα καταλάβει πόσο σημαντική για την ομάδα μας ήταν η απώλεια του Σαμ, ενώ ταυτόχρονα προσπαθούσα να ηρεμήσω τον αρχηγό μου, αφού είχα εξοντώσει και αυτόν τον αστυνομικό.

Δεν είχαν προλάβει να περάσουν δύο λεπτά που πενθούσε ο αρχηγός μου και αμέσως πυροβολισμοί άρχισαν να ηχούν ξανά. Αυτή την φορά ήταν τρεις ακόμη αστυνομικοί.

Μα ποτέ δεν σταματούσαν να έρχονται αυτοί οι αστυνομικοί! Ερχόντουσαν από το πέμπτο βαγόνι αυτή την φορά. Με τους πυροβολισμούς ο αρχηγός μου σαν να επανήλθε στην πραγματικότητα. Με μανία για εκδίκηση για τον χαμό του Σαμ, όπλισε το όπλο του και κατάφερε να τους σκοτώσει και τους τρεις χωρίς να χρειαστεί να χρησιμοποιήσει τίποτα απολύτως για κάλυψη, ενώ εγώ αντιθέτως είχα πέσει στο πάτωμα χρησιμοποιώντας τα καθίσματα ως ασπίδα μου.

«Έλα!» φώναξε αγριεμένα σε μένα και συνέχισε να προχωράει μέχρι που μπήκε στο πέμπτο βαγόνι. Εγώ τον άκουσα και μπήκα μαζί του στο επόμενο βαγόνι. Είδα τον αρχηγό μου να κοιτάζει κοκκαλωμένος πέρα από αυτό το, άδειο από πολίτες, βαγόνι. Δεν μπορούσα να συγκρατηθώ από την περιέργειά μου και έτσι κοίταξα και εγώ να δω τι του είχε τραβήξει τόσο πολύ την προσοχή.

Εκείνη την στιγμή νομίζω πως ένιωσα όπως κάθε ληστής τραπεζών θα ένιωθε. Ήταν αυτή η γλυκιά αίσθηση της επιτυχίας που θα ένιωθε ο καθένας μας όταν έβλεπε μπροστά του τα εκατό κιλά καθαρού χρυσού είκοσι τεσσάρων καρατιών που τόσο πολύ αναζητούσε και μετά από τόσες και τόσες δυσκολίες που πέρασε, επιτέλους βρήκε.

Πράγματι ο χρυσός για τον οποίο περάσαμε τόσα πολλά βρισκόταν επιτέλους μπροστά μας. Τα μόνα πράγματα που τον κρατούσαν μακριά μας ήταν οι κλειστές πόρτες που ένωναν το πέμπτο με το έκτο βαγόνι. Είχαμε μετά από τόσο κόπο επιτέλους φτάσει.

Με πρώτο στην σειρά τον αρχηγό μου βαδίσσαμε προς το έκτο και τελευταίο βαγόνι αυτού του μικρού τρένου. Μόλις μπήκαμε στο έκτο βαγόνι με τα όπλα μας οπλισμένα, αφού το ψάξαμε, διαπιστώσαμε πως εκείνοι οι τρεις που είχε σκοτώσει ο αρχηγός μου πίσω στο τέταρτο βαγόνι, ήταν οι τελευταίοι αστυνομικοί που επρόκειτο να συναντήσουμε στο τρένο.

Έτσι, αφού περάσαμε δέκα λεπτά μοιράζοντας σε δύο διαφορετικές στήλες το χρυσό, αποφασίσαμε να πάμε στο πρώτο-

πρώτο βαγόνι, δηλαδή το βαγόνι του μηχανοδηγού και να πάρουμε το τρένο υπό τον έλεγχό μας.

Και αυτό ακριβώς κάναμε. Κλειδώσαμε την πόρτα για το έκτο βαγόνι και απειλώντας με το όπλο τον οδηγό του τρένου τον αναγκάσαμε να ακολουθήσει την πορεία που επιλέξαμε εμείς.

Λίγο πριν φτάσουμε στον προηγούμενο σταθμό του Φορτ Νοξ, δηλαδή σε αυτόν που είχαμε βάλει τον πληρωμένο μας σταθμάρχη, ο αρχηγός μου μου εξομολογήθηκε κάτι. «Δεν εμπιστεύομαι ούτε τον σταθμάρχη που βάλαμε στον σταθμό, ούτε τον πληροφοριοδότη που πληρώσαμε» μου είπε μιλώντας σιγανά για να μην ακούσει για τι πράγμα μιλούσαμε ο οδηγός.

«Ούτε εγώ τους εμπιστεύομαι απόλυτα, γιατί μπορεί να μας δώσουν στην αστυνομία», του απάντησα με τον ίδιο τόνο φωνής που μου μίλησε προηγουμένως αυτός.

«Έχε τα μάτια σου δεκατέσσερα, να είσαι προσεκτικός με όλους και όλα, δεν μπορούμε να εμπιστευτούμε κανέναν». Και είχε δίκιο για όσα μου είπε, γιατί αστυνόμοι υπήρχαν παντού, ακόμα και κάπου που δεν τον περιμένεις ενώ αυτός είναι μεταμφιεσμένος.

Το μόνο που είχε αρχίσει να με ανησυχεί ήταν λίγο μήπως ο αρχηγός εφάρμοζε όλα όσα μου είπε και σε μένα! Μήπως αμφέβαλε και για την δική μου αφοσίωση σε αυτόν; Μήπως πίστευε ότι είμαι και εγώ προδότης; Μήπως μετά την επιτυχία αυτής της αποστολής με σκότωνε για προδοσία; Μήπως έπρεπε να τον σκοτώσω εγώ μετά από αυτήν την αποστολή; Τόσες πολλές σκέψεις και δόλοι τριγυρνούσαν στο μυαλό μου χωρίς καν να ξέρω αν έστω και το παραμικρό από αυτές τις σκέψεις ισχύει.

Και πάνω στην ώρα που ετοιμαζόμουν να του φέρω με τρόπο τις ερωτήσεις μου αυτές, τον ακούω να φωνάζει δυνατά στον σταθμάρχη «Άλλαξε τις γραμμές!» γιατί μόλις είχαμε φτάσει στον σταθμό όπου θα αλλάζαν οι γραμμές και θα οδηγούμασταν στο κρησφύγετό μας.

Όταν κοιτάζω και εγώ έξω βλέπω τον σταθμάρχη να μην ανταποκρίνεται στην δουλειά που του είχαμε αναθέσει, αλλά αντί αυτού, γυρίζει, φωνάζει κάτι που δυστυχώς δεν μπόρεσα να το ακούσω καθαρά, αλλά όμως μπορώ να σας πω πως με το που το φώναξε αυτό, πέντε ή έξι αστυνομικοί ξεπρόβαλλαν από πίσω του με τα όπλα τους στο χέρι φωνάζοντας στον οδηγό να σταματήσει το τρένο, πράγμα που δεν έγινε αφού ο οδηγός δεν ήθελε να χάσει την ζωή του από το όπλο μου.

Αφού, λοιπόν, κατάλαβαν πως εμείς δεν υπήρχε πιθανότητα να σταματούσαμε το τρένο, μας σημάδεψαν και μας πυροβολούσαν. Αφού εμείς είχαμε το ίδιο το τρένο για κάλυψη ενώ αυτοί τίποτα καταφέραμε να πετύχουμε δύο από αυτούς τους αστυνομικούς, ενώ ο σταθμάρχης και οι υπόλοιποι αστυνομικοί τρέξανε να βρουν κάλυψη από τις σφαίρες μας. Την ευκαιρία βρήκε ο αρχηγός μου, όταν ενώ αυτοί έτρεχαν να κρυφτούν, αυτός πήρε ένα ξύλο, που κανονικά προοριζόταν για την φωτιά για να λειτουργήσει το τρένο, και το έριξε πάνω στον μοχλό που άλλαζε τις γραμμές του τρένου.

Τα καταφέραμε! Παρά την προδοσία του σταθμάρχη, τα καταφέραμε, το ξύλο πέτυχε τον μοχλό και μάλιστα και με τόση δύναμη που ήταν αρκετή για να γυρίσει τον μοχλό και να αλλάξει τις ράγες, με αποτέλεσμα να στρίψουμε προς το κρησφύγετό μας.

Πλέον ήμουν σίγουρος πως το χρυσάφι θα έπεφτε τελικά στα χέρια μας. Μόνο που δεν μπορούσα να ξεχάσω, παρά όλη μου την χαρά εκείνη την στιγμή, όλες τις σκέψεις που είχα κάνει προηγουμένως για τον αρχηγό μου και την άποψή του για μένα. Για να πω την αλήθεια την αντίληψή του για μένα δεν υπήρχε περίπτωση να την αλλάξει για μικροπράγματα, όπως για παράδειγμα την μικρή μου αποτυχία στην αρχή, κατά την επιβίβασή μας στο τρένο όταν είχα κοντέψει να πέσω από το άλογό μου, αλλά τις πρώτες αρνητικές διαθέσεις για εμένα, νομίζω πως άρχισε να τις σχηματίζει όταν πέθανε ο Σαμ και εγώ τότε είχα δείξει τρομερή αναισθησία για τον χαμό ενός συνεργάτη και παράλληλα και φίλου μου.

Αυτή την φορά δεν υπήρχε τίποτε απολύτως σε απόσταση εκατό πενήντα περίπου χιλιομέτρων. Και έτσι χωρίς να σπαταλήσω άλλο χρόνο, τον πλησίασα και του έκανα μια ερώτηση πολύ απότομη, θέτοντάς του το ζήτημα ευθέως, μα ταυτόχρονα δείχνοντάς του πως δεν είχα διάθεση για χαζομάρες παρά μόνο μία αρνητική και άγρια διάθεση.

Η ερώτηση, λοιπόν, που του έθεσα ήταν η εξής: «Με θεωρείς προδότη;». Με αυτήν την ερώτηση και χωρίς καμία περαιτέρω εξήγηση, αφού είχε καταλάβει ακριβώς περί τίνος πρόκειται, περίμενα την δική του απάντηση.

Αρχικά φαινόταν σκεπτικός και προβληματισμένος, μα αφού είχαν περάσει γύρω στα πέντε λεπτά από όταν του είχα κάνει την ερώτηση, αποφάσισε επιτέλους να μου απαντήσει. «Να σου πω την αλήθεια, μέχρι τον χαμό του Σαμ, αυτή η σκέψη ούτε που μου είχε περάσει από το μυαλό. Όμως, μετά τον χαμό του, δηλαδή την ώρα που σε είδα να σκοτώνεις εκείνο τον αστυνομικό και να γυρνάς σε μένα με ένα τόσο αναίσθητο βλέμμα, ενώ ο Σαμ πέθαινε από δίπλα μου, αμφιβολίες για το αν ποτέ μας είδες κάτι παραπάνω από κοινούς κλέφτες και για το αν ήσουν προδότης, άρχισαν να μεγαλώνουν μέσα μου».

Με τον λόγο αυτόν με είχε αποστομώσει. Έπρεπε και εγώ να του δώσω κάποιες εξηγήσεις για όλα αυτά. Και αυτό ακριβώς έκανα, του μίλησα και του εξήγησα πώς και γιατί έγιναν όλα αυτά. Αυτός παρά την αρχική του περιέργεια και αμφιβολία, έδειξε κατανόηση σε όλα όσα του είπα και μάλιστα μου έδωσε και μερικές συμβουλές για όλα αυτά. Και ο χρόνος πέρασε απίστευτα γρήγορα και πριν καλά καλά το καταλάβουμε, ο οδηγός μας ενημέρωσε για την άφιξή μας στον προορισμό μας. Ήταν μια πολύ βαθιά σπηλιά που είχαμε σκάψει εμείς με μια ομάδα εργατών ενός ορυχείου.

Το θέαμα ήταν πανέμορφο όταν μπήκαμε με το τρένο. Ο οδηγός σταμάτησε το τρένο εκεί ενώ εμείς απειλώντας με τα όπλα μας όλους τους επιβάτες του τρένου, τους αναγκάσαμε να

κατεβάσουν όλες τις ράβδους χρυσού κάτω και να τις μεταφέρουν σε δύο διαφορετικές άμαξες, με πενήντα κιλά χρυσού η καθεμία.

Και εκεί που εμείς νομίζαμε πως είχαμε τελειώσει την δουλειά ήσυχα και χωρίς επιπλέον φασαρίες με την αστυνομία, αρχίζουν πάλι να ακούγονται πυροβολισμοί από πίσω. Ήταν ο πληροφοριοδότης μας, ο οποίος ήξερε όλο μας το σχέδιο, για την ληστεία, την επιστροφή μας στο κρησφύγετο, και με μια ντουζίνα αστυνομικούς να τον ακολουθεί από πίσω. Εμείς χωρίς να θέλουμε να συνεχίσουμε να ανταλλάσσουμε πυροβολισμούς με την αστυνομία, μπήκαμε στις άμαξες και γρήγορα φύγαμε από την σπηλιά με πενήντα κιλά χρυσού ο καθένας και χαράσσοντας διαφορετική πορεία προς ένα πλούσιο μέλλον.

ΤΕΛΟΣ

Τρένο Απόδρασης

Ξύπνησα υπό δυνατούς ήχους από φωνές και γενικά από ανησυχία σε ολόκληρη την πόλη . Βλέπω έναν καλοντυμένο κύριο έξω από το παράθυρο να μου κάνει νόημα χωρίς να το σκεφτώ βγαίνω κατευθείαν έξω από το σπίτι και τον ρωτάω τι συμβαίνει μου απαντάει με θλίψη στα μάτια δεν άκουσες τίποτα η Γερμανία εισέβηλε στην χώρα . Το πρώτο πράγμα που μου ήρθε στο μυαλό είναι να γυρίσω πίσω στο σπίτι και να ανοίξω το ραδιόφωνο . Γυρνάω στο σπίτι και προσπαθώ να ανοίξω το παλιό ραδιόφωνο αλλά φαίνεται να μην δουλεύει πια οπότε τρέχω γρήγορα έξω . Το πρώτο πράγμα που αντικρίζω είναι γέροι να συζητούν στο κυφενείο της γειτονίας παιδιά να παίζουν στην αυλάκι και οι γονείς τους να κλαίνε να συζητούν για το μέλλον τους . Τρέχω γρήγορα στον φίλο μου τον Γιώργο που έχει στενή σχέση με τον δήμαρχο της πόλης . Τον ρωτάω τι συμβαίνει και μου απαντάει πως δεν ξέρει τι έχει συμβεί ακριβώς αλλά στις επτά θα βγει ο δήμαρχος έξω από το δημαρχείο άστε να μας ενημερώσει . Μόλις η ώρα πήγε επτά πήγα στο δημαρχείο . Φτάνω και βρίσκω όλη την πόλη έξω από το δημαρχείο καιδιά , άντρες , γυναίκες να φωνάζουν . Ξαφνικά ο κ. πρόεδρος βγαίνει έξω από το δημαρχείο τότε όλοι σταματούν και ο κ. δήμαρχος παίρνει τον λόγο . Αγαπητοί κύριοι και κυρίες ,σήμερα το προί η Γερμανία εισέβαλε στη χώρα από το δυτικό της τμήμα , αν και εμείςβρισκόμαστε στην Βαρσοβία που βρίσκεταιμακριά από το σημείο εισβολής,δεν έχουμε πολύ χρόνο να ετοιμαστούμε για άμυνα ή να φύγουμε από την χώρα .Όσοι αποφασίσουν να φύγουν θα αναγκαστούν να πληρώσουν 100 zloti (νόμισμα Πολωνίας) το άτομο για την εισοδό τους σε γειτονική χώρα . Από μέσα μου σκέφτηκα πως 100 zloti το άτομο,είναι ένα πολύ υψηλό ποσό αλλά είναι για την ζωή μου έτσι θα πάρω μέρος . Ηέρασαν οι μέρες και τελικά ήρθε η μέρα της απόβασης . Βγαίνω από το σπίτι μου και πηγαίνω προς το σημείο όπου θα έρθει το τρένο καθώς πλησιάζω βλέπω πλήθος ανθρώπων να περιμένουν ανυπόμονοι και χαρούμενοι .Φτάνω και εγώ στην στάση εκείνη την στιγμή πέρασε ένας καλοντυμένος κύριος με πρόσιο κουστούμι και μας είπε ότι το τρένο θα καθυστερήσει λόγω προβλήματος . Αυτή την στιγμή τα βλέμματα των ανθρώπων αρχίζουν να σκιανιάζουν και γενικά αρχίζει να επικρατεί ανησυχία σε ολόκληρο τον σταθμό . Είμαι πολύ ταλαιπωρημένος και έτσι πέφτω για ύπνο .Ξυπνάω από θυρόβιους συγκεκριμένα από γέλια , χειροκροτήματα φωνές ενθουσιασμού και τη σειρήνα ενός τρένου. Το τρένο έφθασε άκουσα από το πλήθος . Ξαφνικά από το τρένο κατεβαίνει ένας κύριος και αρχίζει να φωνάζει ονόματα Κωνσταντακόπουλος Ασημάκης Σκέφτομαι πόσο τυχερός είμαι και τρέχω γρήγορα για το τρένο . Ο κύριος στο τέλος της ομιλίας του ανέφερε πως θα περάσουν άλλα 3 λεωφορεία ώστε να παραλάβουν όλους τους πολίτες .Μόλις κάθισαν και η τελευταίοι επιβάτες και αρχίζει η μηχανή του τρένου . Το τρένο αρχίζει να αυξάνει χιλιόμετρα και τώρα δεν ακούμε καθόλου την μηχανή του .

Πέρασαν μερικές ώρες και η πόρτα του προσωπικού ανοίγει και από μέσα βγαίνει μια όμορφη περιποιημένη γυναίκα με δυο δίσκους στα χέρια της . Δίνει φαγητό στους δυο μπροστινούς και μετά πηγαίνει πάλι μέσα στο δωμάτιο προσωπικού και ξαναέρχεται με ακόμη δυο δίσκους στο χέρι , αυτό συνεχίστηκε μέχρι να δώσω φαγητό σε όλους τους μπροστινούς επιβάτες μέχρι που ήρθε η σειρά μου . Έρχεται μπροστά μου , μου δίνει το φαγητό και με ρωτάει με μια γλυκιά φωνή αν θέλω να πιά τίποτα . Της απαντώ όχι και την ευχαριστώ . Μέρα με την μέρα η ταλαιπωρία αρχίζει να με διαπερνά και πάντα σκέφτομαι πότε θα τελειώσει όλο αυτό . Μετά από πέντε μέρες στο τρένο μέσα από το δωμάτιο του προσωπικού βγαίνει ένας κύριος και μας ενημερώνει πώς αύριο θα φθάσουμε στην Λευκορωσία όπου θα τελειώσει το ταξίδι με το τρένο και θα συνεχίσουμε τον δικό μας προσωπικό αγώνα .

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Μαρία Λινάρδου

B2

Απρόβλεπτες συναντήσεις

Για να κάνεις μια νέα αρχή ,πρέπει να αφήσεις ότι σε κρατάει πίσω, να το πετάξεις μακριά και να μην επιτρέψεις να σου χαλάσει την νέα σου ζωή ,τα νέα σου όνειρα.

Με λένε Μπέλα και αυτή την στιγμή βρίσκομαι στον σιδηροδρομικό σταθμό περιμένοντας να ξεκινήσω την νέα μου ζωή ,αφήνοντας πίσω φίλους και οικογένεια. Μετά τις δυσκολίες που πέρασα, μάρισα όση δύναμη μου έχει απομείνει για να φύγω μακριά από εδώ. Εφόσον την σχολή μου την τελείωσα είναι μια καλή ευκαιρία να για φύγω. Από μακριά άκουσα το τρένο και τότε κατάλαβα ότι ήρθε η ώρα μου. Το τρένο σταμάτησε και πήρε εμένα και άλλους πολλούς.

Πριν μπω στο τρένο ρίχνω μια τελευταία ματιά στον τόπο που μεγάλωσα που έζησα αυτά τα 25 χρόνια. Προχωράω προς το εσωτερικό του τρένου, πιάνοντας μια θέση στο παράθυρο. Πάντα μου άρεσαν τα ταξίδια, αλλά τα αγαπημένα μου είναι με το τρένο. Είναι υπέροχο θέαμα να βλέπεις την εξοχή, τα πουλιά και γενικά τον κόσμο και κατά κάποιον τρόπο να αποχαιρετάς τον τόπο σου καθισμένος σε μια θέση που σε παίρνει σιγά σιγά μακριά του.

Χαζεύοντας το πανέμορφο τοπίο που προσπερνάει το τρένο, ένιωσα κάποιον να κάθεται δίπλα μου. Γυρνάω το κεφάλι μου και βλέπω ένα αγόρι κοντά στην ηλικία μου με μαύρα μαλλιά , καταγάλανα μάτια και πρόσωπο πολύ εκφραστικό. Μου δίνει το χέρι του κοιτώντας με στα μάτια «Τζάκσον» μου λέει «Μπέλα» του δίνω το χέρι μου και εγώ χαμογελώντας. Κοιτάζει το κινητό του χωρίς να πει τίποτα άλλο και εγώ βάζω τα ακουστικά μου και ακούω την μουσική που μου αρέσει. Μετά από αρκετή ώρα νιώθω τον Τζάκσον να με σκωπίζει , γυρνάω και τον κοιτάζω «Μπορώ να ακούσω;» μου λέει δείχνοντας το ακουστικό «Ορίστε» του λέω δίνοντάς του το ακουστικό. Άρχισα να νιώθω υπερβολικά κουρασμένη. Ασυναίσθητα ρίχνω το κεφάλι μου στον ώμο του Τζάκσον και κλείνω τα μάτια μου αφήνοντας τον ύπνο να με πάρει. Αισθάνθηκα κάποιον να με κουνάει. Ανοίγω τα μάτια μου και βλέπω τον Τζάκσον «Συγνώμη που σε ξύπνησα αλλά φτάσαμε» μου είπε γλυκά «Δεν πειράζει ευχαριστώ» του είπα και σηκώθηκα από την θέση μου. Πριν φύγω όμως ένιωσα ένα χέρι να με τραβάει « Ελπίζω να τα ξαναπούμε» είπε κοιτάζοντάς με για ακόμη μια φορά στα μάτια. Εγώ όμως δεν άντεξα να τον ξανακοιτάξω στα μάτια , γιατί εκείνη την στιγμή διαπίστωσα κάτι. Είχε τα ίδια μάτια με... όχι δεν πρόκειται .Κούνησα το κεφάλι μου διώχνοντας αυτές τις σκέψεις.

Προχωρώντας όμως προς την έξοδο ένας κύριος μας έκανε νοήματα να μπούμε ξανά στο τρένο. Πανικόβλητοι άνθρωποι έμπαιναν μέσα, άλλοι έκλαιγαν από τον φόβο τους. Η περιέργεια μου για να δω τι γίνεται ήταν αρκετή. Άρχισα να κατευθύνομαι προς το μέρος από το οποίο έφευγαν όλοι. Ξμεινα άναυδη από αυτό που αντίκρισα. Δεκάδες άνθρωποι να βρίσκονται ακριβώς μπροστά από το τρένο και να χτυπάνε τους αστυνομικούς. Τότε ένα

χέρι με τρόβηξε και με απομακρύνει από την σκηνή αυτή. «Είσαι σοβαρή; Θα μπορούσες να τραυματιστείς άσχημα» μου είπε ο Τζάκσον λαχανιασμένος και αγχωμένος. «Πρώτον ηρέμησε και δεύτερον απλά ήθελα να δω πως προήλθε αυτή η αναστάτωση.» , του είπα ελαφρώς νευριασμένη από την αντίδρασή του. «Θα σου εξηγήσω εγώ απλά πάμε να μπούμε στο τρένο, πριν φύγει.» , μου είπε. Το άγχος που είχε ήταν ολοφάνερο, οπότε αποφάσισα να τον ακολουθήσω. Ναι μπορεί να με περνάτε για τρελή αλλά ένιωθα ότι μπορώ να τον εμπιστευτώ. Μπορεί να τον γνώρισα πριν λίγο αλλά νιώθω ότι τον ξέρω καιρό...

Μπήκαμε στο τρένο .Γίρος άγκωστη κατεύθυνση. Και τότε κατάλαβα. Όχι μόνο τον ξέρω, αλλά ήταν από τα πιο σημαντικά άτομα της ζωής μου, ήταν εκεί για μένα στην πιο δύσκολη περίοδο της ζωής μου. Στον θάνατο του πατέρα μου. Και όχι μόνο .Περάσαμε τόσα πολλά. Μέχρι που έφυγε... εξαφανίστηκε. Δεν τον ξανάδα ..μέχρι σήμερα .

Γυρνάω και τον κοιτάω με ένα πληγωμένο βλέμμα που πρόδιδε ότι ένιωθα εκείνη την στιγμή. «Γιατί;» ήταν το μόνο που είπα, και ένιωσα την φωνή μου να σπάει .Το μόνο που έκανε ήταν να με πάρει αγκαλιά . Αφέθηκα στην αγκαλιά του αμέσως χωρίς κανέναν δισταγμό. Το χρειάζομαι... μου είχε λείψει τόσο πολύ .Βέβαια ήμουν τόσο νευριασμένη και πληγωμένη που έφυγε και με άφησε. Αλλά δεν μπορούσα να κρατηθώ. «Συγγνώμη» του άκουσα να λέει. Τραβήχτηκα από την αγκαλιά του «Θέλω σε παρακαλώ να μου πεις για ποιον λόγο έφυγες, εξαφανίστηκες χωρίς καν να πεις αντίο. Πες μου τι έγινε, και γιατί άλλαξες τόσο πολύ.» Του είπα κλαίγοντας . Εντωμεταξύ δεν είχαμε κάτσει στις θέσεις μας και ο λιγοστός κόσμος που υπήρχε στο τρένο μας κοιτούσε. Με πιάνει από το χέρι και με τραβάει προς μια πόρτα χωρίς να πει τίποτα. Ανοίγει την πόρτα και αμέσως μεταφερόμαστε σε ένα άδειο βαγόνι. Δεν υπήρχε κανένας μέσα . Γυρνάω και τον κοιτάω με ένα απορημένο βλέμμα. Προχωράει στο εσωτερικό του βαγονιού και τον ακολουθώ. Σταματάει μπροστά από δύο θέσεις και μου κάνει νόημα να κάτσω. « Τι κάνουμε εδώ. Εγώ τον λόγο που έφυγες ζήτησα όχι να με πας βόλτα στο τρένο.» με κοιτάει σοβαρός «Σε έφερα εδώ γιατί δεν θέλω να μας ενοχλήσει κανείς .Επίσης αντέχεις να ακούσεις αυτά που θα σου πω;» μου λέει κοιτώντας τα μπλεγμένα του χέρια. « Απλά πες μου» απάντησα. «Δεν θα με διακόψεις καθόλου όμως μέχρι να πω τέλος.» του έκανα ένα καταφατικό νεύμα και αυτός πήρε μια βαθιά ανάσα.

« Λοιπόν από ότι ξέρεις ήμουν πάντα δίπλα σου ακόμα και στην περίοδο εκείνη. Ήσουν όχι πολύτιμότερο είχα για αυτό δεν ήθελα να πάθεις κακό. Εγώ από τα 14 μου ήμουν μέλος μιας συμμορίας. Δεν σκοτώναμε ανθρώπους όχι. Αλλά πηγαίναμε κόντρα στον νόμο και στην αστυνομία συγκεκριμένα. Εγώ τότε το μυαλό το είχα πάνω από το κεφάλι οπότε έγινα μέλος. Με τα χρόνια άρχισα να μετανιώνω για αυτή μου την απόφαση. Δεν μ' άρεσε πλέου αυτά που κάναμε. Προσπαθούσα να απομακρυνθώ αλλά το κατάλαβαν. Ήμουν 16 τότε, δεν μπορούσα να κάνω πολλά πράγματα μιας και είχα να κάνω με 25ριδες . Τότε γνώρισα και εσένα. Ήθελα τόσο πολύ να φύγω από την συμμορία αλλά δεν μπορούσα γιατί λένε ότι θα τους πρόδιδα. Εγώ όμως είχα πάρει την απόφασή μου. Μια μέρα αποφάσισα να εξαφανιστώ, αλλά με βρήκαν. Ήταν τότε που σου είχα πει ότι θα πάω στην γιαγιά μου γιατί ήταν άρρωστη. Έτσι πήγα ένα ταξίδι στην Ρόδο. Έχω έναν θείο εκεί και έμεινα σε αυτόν, αλλά με βρήκαν. Μου είπαν ότι για να με τιμωρήσουν θα μου έβαζαν να κάνω μια βρωμοδουλειά. Οι βρωμοδουλειές τους ήταν συνήθως να μεταφέρω ναρκωτικά ή κάτι

τέτοιο ,αλλά ποτέ δεν είχα κάνει κάτι τέτοιο, τα ήξερα από άλλους. Αυτή την φορά όμως δεν ήταν κάτι τέτοιο, ήταν κάτι πολύ χειρότερο. Μου είχαν αναθέσει να σκοτώσω έναν άνθρωπο που χρωστούσε πολλά λεφτά. Εγώ αρνήθηκα αμέσως αλλά μετά με απείλησαν ότι θα σε σκοτώσουν. Εκεί είναι που σάστισα. Δεν ήξερε κανένας για σένα εκτός από τους φίλους μας. Τότε τους είπα ότι θα το σκεφτώ. Τι να σκεφτώ βασικά, ήσουν η ζωή μου. Την επόμενη μέρα δέχτηκα την πρόταση, μέχρι που μου είπαν ποιο άτομο θέλουν να σκοτώσω. Εκεί ήταν που ήθελα να ανοίξει η γη να με καταπιεί. Μπέλα, μου είπαν να σκοτώσω τον πατέρα σου» εκεί δεν άντεξε και άφησε τα δάκρυα που κρατούσε τόση ώρα στα μάτια του. Ούτε εγώ άντεξα, άρχισα να κλαίω βουβά ,αλλά δεν τον διέκοψα , ήθελα να μάθω τι είχε γίνει « Μου έδωσαν δωριά 24 ώρες να το σκεφτώ. Τελικά δέχτηκα, είχαν καταστρώσει αυτοκινητιστικό ατύχημα με μένα μέσα στο αυτοκίνητο. Ένωθα απαίσιος . Δεν μπορούσα να το κάνω. Εκείνη την μέρα δεν μπορούσα να σε ανικρίσω. Σου είχα πει ότι θα πάω με έναν φίλο μου μια εκδρομή .Δεν μιλάγαμε πολύ εκείνες τις μέρες, δεν άντεχα να κοιτάξω αυτά τα δυο γαλανά μάτια. Μέχρι που έφτασε η μέρα του ατυχήματος. Ήμουν κλεισμένος στο σπίτι μου και έκλαιγα.. Όταν ήρθε η ώρα μπήκα στο αμάξι και ξεκίνησα για τον προορισμό μου. Το σπίτι σας. Έπρεπε να είμαι λίγο πιο πίσω για να μην με καταλαβει όταν θα πήγαινε στην δουλειά. Βγήκε από το σπίτι , μπήκε στο αμάξι και ξεκίνησε για την δουλειά. Σε έναν ερημικό δρόμο πάτησα το γκάζι και χτύπησα το αυτοκίνητο τόσο δυνατά ώστε να κάνει σβούρες στον αέρα. Δεν άντεξα και κάλεσα ασθενοφόρο .Ηξερα ότι δεν θα μου το συγχωρούσε ποτέ. Ήμουν δίπλα σου μέχρι να γίνεις καλά ,μετά όμως μου ανέθεσαν να σκοτώσω και εσένα γιατί έλεγαν ότι ήσουν ο λόγος που με κρατούσε από το να μείνω στην συμμορία. Εκεί δεν άντεξα το έσκασα, άλλαξα εμφάνιση , όνομα ,τα πάντα , σκηνοθέτησα μια αυτοκτονία για να πιστέψουν ότι είμαι νεκρός, αλλά με ανακάλυψαν πριν μια βδομάδα. Προσπάθησα να σε βρω γιατί ήξερα ότι θα έρθουν για σένα. Γι' αυτό και ήρθα σήμερα εδώ για να σε προστατέψω από αυτό. Έμαθαν ότι θα ταξίδευες εδώ και σε περίμεναν έξω. Αυτό ήθελαν εκείνοι ,για αυτό έγινε αυτός ο χαμός και για αυτό έφυγα χωρίς να σου πω τίποτα. Γιατί σ' αγαλώ και δεν θέλω να πάθεις κακό. Τέλος.» είχα μουδιάσει ολόκληρη. Ο πρώτος μου έρωτας είχε σκοτώσει τον πατέρα μου....

To be continued

Πανωραία Μαδαβέτα

ΤΟ ΤΡΕΝΟ ΤΟΥ ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΥ

... «Δυστυχώς, ήρθε η μέρα που θα φύγω από αυτή την πόλη», είπα από μέσα μου και δάκρυα αρχίσαν να τρέχουν από τα μάτια μου. Ήμουν πλέον 18 χρονών και θα έπρεπε να αποχωριστώ αυτή την πανέμορφη πόλη, τους γονείς μου, οι οποίοι με βοήθησαν όλα αυτά τα χρόνια να ακολουθήσω το όνειρό μου και να περάσω στην Αρχιτεκτονική Σχολή της Αθήνας, και όλους τους φίλους μου. Το μόνο πράγμα που με παρηγορούσε εκείνη την ώρα ήταν η καλύτερη μου φίλη, η Ελένη, η οποία θα ερχόταν μαζί μου στην Αθήνα, επειδή θα σπουδάσει και αυτή στην Αρχιτεκτονική Σχολή της Αθήνας. Αποχαιρέτησα τους συγγενείς μου και τους φίλους μου και κατευθύνθηκα μαζί με την Ελένη στον σταθμό του τρένου. Ενώ περιμέναμε το τρένο η Ελένη προσπαθούσε να με κάνει να νιώσω καλύτερα λέγοντας μου, ότι ένα καινούργιο κεφάλαιο της ζωής μου ξεκινά και ότι θα ξαναέρθουμε πολύ σύντομα στην πόλη. Το τρένο έφτασε και καθίσαμε στις θέσεις μας. Η διαδρομή του τρένου ήταν περίπου 5 ώρες, οπότε είχα πάρει μαζί μου τα ακουστικά μου και θα άκουγα μουσική από το κινητό μου. Η Ελένη κοιμόταν, αντίθετα, εγώ δεν μπορούσα να κοιμηθώ και έκλαιγα διότι σκεφτόμουν διάφορες αναμνήσεις από την πόλη μου. Ένα αγόρι με είδε να κλαίω, έκατσε δίπλα μου, με σκούνησε και με ρώτησε αν είμαι καλά. Του απάντησα ότι δεν είμαι καλά και του εξήγησα τι έχει γίνει.

- Δεν υπάρχει λόγος να κλαίς επειδή αποχωρίστηκες ό,τι αγαπούσες. Όλα θα πάνε καλά. Επιπλέον, σήμερα έφυγα και εγώ από την πόλη μου, για να σπουδάσω στην Αθήνα.
- Τι θα σπουδάσεις;
- Θα σπουδάσω στην Αρχιτεκτονική Σχολή της Αθήνας. Εσύ;
- Αποκλείεται! Η καλύτερη μου φίλη, η Ελένη, και εγώ εκεί θα σπουδάσουμε!

Έπειτα, μιλάγαμε για τα ενδιαφέροντα μας και ανακαλύψαμε ότι έχουμε πολλά κοινά ενδιαφέροντα. Ανταλλάξαμε τηλέφωνα και μου υποσχέθηκε πως μια μέρα θα βρεθούμε και θα γνωρίσει στην Ελένη και σε εμένα έναν φίλο του που είναι στο δεύτερο έτος της φοίτησης του στην Αρχιτεκτονική Σχολή, ο οποίος θα μας ξεναγήσει στην Αθήνα. Κατεβήκαμε από το τρένο και πήραμε ένα ταξί για να πάμε στο σπίτι μας, να αφήσουμε τα πράγματα μας και μετά να πάμε σε ένα μαγαζί επίπλων για να αγοράσουμε μερικά έπιπλα για το καινούργιο σπίτι με τα λεφτά που συγκεντρώναμε εδώ και ένα χρόνο. Ενώ επιστρέφαμε στο σπίτι, χτύπησε ξαφνικά το τηλέφωνό μου και ήταν το παιδί από το τρένο.

- Γεια! Δεν ξέρω αν με θυμάσαι αλλά είμαι ο Γιάννης, μιλούσαμε στο τρένο και θα ήθελα να σε ρωτήσω αν εσύ και η Ελένη έχετε χρόνο σήμερα για να βγούμε έξω μαζί με τον φίλο μου.
- Γεια! Φυσικά και σε θυμάμαι! Δυστυχώς σήμερα η Ελένη και εγώ πρέπει να τακτοποιήσουμε το σπίτι μας.
- Ο φίλος μου, ο Κωνσταντίνος, και εγώ μπορούμε να σας βοηθήσουμε, αν θέλετε.
- Αν θέλετε και μπορείτε ελάτε στην οδό Κολοκοτρώνη 25.
Εντάξει θα τα πούμε εκεί.

Αφού ο Γιάννης και ο Κωνσταντίνος έφτασαν στο σπίτι μας, μας είπαν ότι θα μας βοηθήσουν και ότι θα μας χαρίσουν μερικά έπιπλα που δεν χρειάζεται η αδερφή του Κωνσταντίνου. Τα αγόρια έκατσαν στο σπίτι μας για να φάμε όλοι μαζί και είδαμε επίσης μία ταινία. Όταν τελείωσε η ταινία συνειδητοποίησα ότι όλοι κοιμόντουσαν, έτσι λοιπόν, τους σκέπασα με μία κουβέρτα και πήγα στα κρεβάτι μου για να κοιμηθώ. Την επόμενη μέρα, ξύπνησα πρώτη από τους άλλους και τους έφτιαξα πρωινό. Αφού ξύπνησαν και έφαγαν, ο Γιάννης και ο Κωνσταντίνος έπρεπε να φύγουν διότι θα βρισκόντουσαν με μερικούς παλιούς τους φίλους και μας είπαν ότι θα μας τηλεφωνήσουν σύντομα. Ενώ είχαν φύγει τα αγόρια, συζητούσαμε με την Ελένη για διάφορα θέματα και ξαφνικά χτυπάει το τηλέφωνο, ήταν ο Γιάννης. Ακουγόταν πολύ ταραγμένος.

- Γιάννη τι έγινε; Ακούγεσαι ταραγμένος...

Συνεχίζεται...

Όνοματεπώνυμο: Πανωραία Μαλαβέτα

Τμήμα: Β2'

Φιλολογική επιμέλεια: Ανδρονίκη Πατούλια

ΦΟΝΟΣ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΒΑΓΟΝΙ

Φλεβάρης του 2006... Ο Ναπολέοντας φορώντας την φρεσκοσιδερωμένη στολή του αστυνομικού και με το φύλλο πορείας (χαρτί απόσπασης) στο ένα χέρι και στο

άλλο το σακίδιο του, επιβιβάζεται στο τρένο. Το δρομολόγιο των 6 από Αθήνα-Αλεξανδρούπολη θα ξεκινήσει σε λίγα λεπτά.

Ο Ναπολέοντας ήταν ένας νέος 24 ετών απόφοιτος της Σχολής των Λξιωματικών της αστυνομίας. Είχε μέτριο ανάστημα, ήταν γυμνασμένος

και αυτό που ξεχώριζε στο πρόσωπό του ήταν τα μεγάλα, χαρακτηριστικά γαλαζοπράσινα μάτια του. Ήταν κλειστό παιδί με ελάχιστους φίλους και επιθυμούσε να κάνει μια νέα αρχή στη ζωή του σε μια άλλη πόλη.

Κάθισε στη θέση του στο πρώτο βαγόνι. Απέναντί του ένας περίεργος κύριος διάβαζε εφημερίδα. Ήταν γύρω στα εβδομήντα με βιασμένα κόκκινα μαλλιά, ανοιχτόχρωμα μάτια και βλοσυρό πρόσωπο. Δίπλα του καθόταν η σύζυγός του. Ήταν πολύ περιποιημένη γυναίκα και ό,τι φορούσε πάνω της ήταν πανάκριβο και ξεχωριστό. Ήταν μικροκιμωμένη, ξανθιά και πολύ μικρότερη από το σύζυγό της. Συνοδευόταν από τους δύο γιούς της, γύρω στα 20-25, και την μικρή κόρη που μόλις είχε ενηλικιωθεί. Μια περίεργη θλίψη υπήρχε στα ανέκφραστα πρόσωπά τους...

Ξαφνικά ο ένας γιος είπε:

- Καλό είναι να πούμε λίγο «champagne» για να ζεσταθούμε. Την έχω παραγγείλει ήδη.
- Ωραία, λέει η μητέρα, την έχω πραγματικά ανάγκη.

Σε λίγο ο σερβιτόρος καταφθάνει στο βαγόνι με την «champagne», τα ποτήρια και φρούτα. Ο μικρός γιος άνοιξε το μπουκάλι και σέρβιρε, η μητέρα προβληματισμένη σηκώθηκε και κοίταξε από το παράθυρο.

- Χάλια είναι ο καιρός δε βλέπω να φθάνουμε Αλεξανδρούπολη. Έχει παντού χιόνια...

- Χάλια είναι ο καιρός δε βλέπω να φθάνουμε Αλεξανδρούπολη ,έχει παντού χιόνια...

Καιτάχτηκαν όλοι μεταξύ τους ήπιαν το ποτό τους χωρίς ν' ανταλλάξουν μια κουβέντα ,μια ευχή ,κάτι ...

Ξαφνικά ο κύριος απέναντι μένει ακίνητος, η εφημερίδα του πέφτει από τα χέρια. Η γυναίκα του αρχίζει τις φωνές.

- Βοήθεια... βοήθεια

Μαζευτήκαμε όλοι, γύρω από τον ηλικιωμένο κύριο .Ο Ναπολέοντας μέτρησε τους υφυγμούς του...

- Κυρία μου λυπάμαι, ο σύζυγός σας είναι νεκρός .Είμαι αστυνομικός είπε και έδειξε την αστυνομική του ταυτότητα.

Τα παιδιά του ήταν τρομοκρατημένα και αγκαλιασμένα. Η γυναίκα του ήταν καταβεβλημένη. Ο Ναπολέοντας θεώρησε υποχρέωσή του ν' ασχοληθεί με το ζήτημα. Το τρένο ακινητοποιήθηκε και ειδοποιήθηκε γιατρός και αστυνομία, αλλά ήταν αδύνατο να πλησιάσουν.

Ο νέος αστυνομικός άρχισε να εξιχνιάζει με ενδιαφέρον την πρώτη του υπόθεση, κάτι δεν του άρεσε σ' αυτήν την ιστορία. Πήρε άδεια και άρχισε να συζητά με το καθένα από τα μέλη της οικογένειας, ξεχωριστά, για πολλή ώρα. Στο τέλος είχε βγάλει τα συμπεράσματά του, ήξερε την αλήθεια· ο δολοφόνος δεν ήταν ένας.

Ο κύριος Ιωάννου δεν ήταν και ο καλύτερος άνθρωπος του κόσμου. Ήταν ζάπλουτος, έπινε, κακοποιούσε συστηματικά τη γυναίκα και τα παιδιά του και ήταν γνωστός λαθρέμπορας ναρκωτικών ουσιών. Ο Ναπολέοντας κάπου είχε ακούσει το όνομά του από παλιά ...

Η κυρία Αγγελική έκλαιγε, είχε καταλάβει ότι θ' αποκαλυφθούν όλα, το δηλητήριο, το σχέδιο, τα πάντα. Τα μαύρα χρόνια δίπλα του... Το μόνο που περίμενε ήταν η σύλληψή της.

Το τρένο ξεκίνησε, σε λίγο θα έφθανε στον προορισμό του. Ξημέρωνε και παρά το χιόνι ο ήλιος άρχισε να ξεπροβάλλει στον ουρανό. Όταν αποβιβάστηκαν η κυρία Αγγελική και τα παιδιά της περίμεναν τον αστυνομικό.

- Κυρία μου συλλυπητήρια. Δυστυχώς από την ανάκριση δεν προέκυψαν ενοχοποιητικά στοιχεία. Μάλλον ήταν μια απλή ανακοπή λόγω ηλικίας. Καλή συνέχεια στη ζωή σας ,της είπε και της έκλεισε το μάτι.

Μελαχρής Ευθύμιος

Το διαστημικό τρένο

Ήταν μια συνηθισμένη μέρα στον σταθμό 26 . Τρένα έρχονταν τρένα έφευγαν μα το δικό μας δεν έλεγε να έρθει . Τριγύρω μας ήταν όλοι αναστατωμένοι και έτρεχαν με το εισιτήριο στο χέρι σαν τρελοί . Οι επιβάτες και όσοι εργάζονταν στον σταθμό ήταν πανικοβλημένοι για την αδικαιολόγητη καθυστέρησή του τρένου με προορισμό την Αθήνα .

Το τρένο μετά από πολλή ώρα αχνοφαίνεται καθώς περνά την γέφυρα

. Όλος ο σταθμός ήταν χαρούμενος που επιτελούς ήρθε το τρένο . Οι υπεύθυνοι κυκλοφορίας αρχίσαν τον έλεγχο των εισιτηρίων και οι επιβάτες σιγά σιγά κατευθύνονταν στα βαγόνια τους και έψαχναν να βρουν τις θέσεις στους . Εγώ με τον μπαμπά μου κατευθυνόμασταν προς το βαγόνι μας . Έριξα μια βιαστική ματιά πίσω μου για αποχαιρετίσω τον σταθμό ,τριγύρω έβλεπα ανθρώπους να έρχονται και ανθρώπους να φεύγουν , παιδιά να παίζουν κυνηγίτο αναμεσά στους γονείς τους, ενώ εκείνοι προσπαθούσαν να τοποθετήσουν τις αποσκευές τους . Ένας παππούλης έφηνε καστανά , μαλλί της

γριάς , λουκουμάδες , ζαχαρωμένα μήλα και ζαχαροκάλαμα και φώναζε στους περαστικούς «εδώ ζαχαρωμένα μήλα , τέτοιο έφαγε η Μαντόνα και έκανε κορμί κολόνα ».

Το τρένο από μέσα ήταν εντελώς διαφορετικό από ότι ήταν από έξω . Ήταν πιο καθαρό και πιο πολυτελές σε αντίθεση με άλλα τρένα που έχω ταξιδεύσει. Καθόμασταν στην μεσαία θέση και εγώ δεν είχα καθίσει κάτω καθόλου σε όλο το ταξίδι περιφερόμουν σε άλλα βαγόνια . Τα άλλα βαγόνια ήταν πολύ διαφορετικά από το δικό μας . Ανάλογα με την τιμή του εισιτηρίου , υπήρχαν οι πιο ακριβές θέσεις , οι απλές και τέλος οι οικονομικές . Στις πιο ακριβές θέσεις ήταν όλοι ψηλομύτες και καθώς περιφερόμουν στο βαγόνι του όλοι με κοιτούσαν λες και είμαι κανένα μυρμήγκι που πάει να τους κλέψει το φαγητό. Ενώ στις οικονομικές θέσεις ο κόσμος ήταν πιο απλός και κάποιοι τραγουδάγαν και κάποιοι χορεύαν . Κοίταξα έξω από το παράθυρο και αντίκρισα ένα τέλιο τοπίο

Τελικά οι πιο περίεργοι επιβάτες ήταν στην μεσαία θέση . Αρχικά ο διπλανός ήταν ένας κυριούλης που έτρωγε συνέχεια Cheetos και τα χεριά του είχαν αποκτήσει ένα ελαφρό πορτοκαλί φινίρισμα . Τον κοιτούσα για κάνα δεκάλεπτο να τα τρώει και αηδίαζα . Μια κύρια με το τρίχρονο παιδάκι της

απέναντι μας που έκλεγε και δεν μπορούσα να κοιμηθώ και για μια στιγμή μου πέρασε από το σατανικό μυαλό να το σκοτώσω αλλά τελικά ήταν μόνο μια σκέψη . Αλλά το χειρότερο όλων ήταν ένας παπάς που συνέχεια έψελνε με hip hop ρυθμό «μην παραχαράσσετε την ιστορία η Μακεδονία είναι μια» και μας έδινε σύνθημα όταν έλεγε αυτός «τι είναι η Μακεδονία» και εμείς φωνάζαμε «ελληνική» .

Όπως είμασταν στα μισά της διαδρομής και καθώς το τρένο περνούσε μια μεγάλη σήραγγα , από την οικονομική θέση ακούστηκε ένα ΜΠΑΑΑΑΑΜ.....

Όλοι τρομοκρατημένοι πεταχτήκαμε από τις θέσεις μας και ενώ πεταγόμασταν ο άνθρωπος με τα Cheetos τα πέταξε όλα απάνω μου και το τρίχρονο αγοράκι από την τρομάρα του πέταξε όλα το αυτοκινητάκια του επάνω μου .

Όλοι κοιτάξαμε προς τα πίσω από εκεί που ακούστηκε ο ήχος . Το τρίχρονο αγοράκι άρχισε να ουρλιάζει. Ακούγονταν πολλές εικασίες για το τι συνέβη ,ο καθένας έλεγε την δική του ιστορία . Ο cheettosman άρχισε να λέει ότι μάλλον ένα μεγάλο καζάνι με φάκες έσκασε στην κουζίνα. Μια μαμά έλεγε ότι έκαναν εισβολή εξωγήινοί για να μας πάρουν τα μυαλά και όντος αυτό έγινε. Μόλις άνοιξαν την οροφή οι εξωγήινοί μπήκαν μέσα εκατοντάδες τερατάκια περίπου μισό μέτρο το καθένα με μακριά σγουρά μαλλιά και μας σηματοδύαν με τα railguns.

Έγινε αγρία μάχη , η σύγκρουσή ήταν σφοδρή ,τους πολεμούσαμε με όσα μέσα και ΟΠΛΑ που διέθετε το τρένο . Η μαγειρίσά από την κουζίνα που τηγάνιζε τους πέταξε καυτό λαδί στα γουρλωτά τους ματιά. Το τρίχρονο παιδάκι πέταγε φρουτόκρεμες πάνω σε αυτοκινητάκια εγώ πέταξα το σφυράκι ασφαλείας και έκτακτης ανάγκης στον αρχηγό τους . Έπεσε κάτω κοιτώντας αστεράκια και τότε με πλησίασαν τρεις μικροκαμωμένοι εξωγήινοί με γουρλωτά ματιά

Και μου είπαν έλα μαζί μας.

Πανικοβλήθηκα αλλά με έναν μαγικό τρόπο με πήγαν στο διαστημόπλοιο τους . Εκεί μας πήγαν στο εργαστήριο τους και ήθελαν να μας κάνουν τα πειραματόζωα τους . Για καλή μας τύχη εμφανίστηκε ένας άντρας πάνω σε μια ιπτάμενη αγελάδα φορώντας μια διαστημική στολή , όταν τον είδα είπα αα ένα γνωστό πρόσωπο ήταν ο Πούτιν

Αμέσως επιτέθηκε με τα όπλα του στους εξωγήινους και άρχισε να τους εξολοθρεύει και μόλις με κατέβασε από το διαστημόπλοιο το πρόσωπο του ήταν σατανικό

Αφού όλοι μας χειροκροτούσαν άκουσα στο πίσω μέρος του κεφαλιού μου « Θέμη φτάσαμε ξύπνα επιτέλους» . Ξύπνησα και κατάλαβα ότι όλα ήταν ένα όνειρο και τότε στεναχωρήθηκα πολύ .

Μετάνοια Αγγελική

Ο Γύρος της Ευρώπης... με τρένο...

Και τους δύο τους ήξερα από πριν. Είχα την ατυχία να παρακολουθώ στο facebook φωτογραφίες που ανέβαζαν κατά την διάρκεια των δύο eurotrips. Κατά καιρούς είχα ακούσει ιστορίες αλλά ήθελα να μάθω πως και τί. Ήθελα να ακούσω την ιστορία ολοκληρωμένη και να πάρω συμβουλές. Το ραντεβού δόθηκε στις 12:00 στον σταθμό του τρένου. Είχαν φέρει και οι δύο τα εισιτήρια και αναμνηστικά από τα ταξίδια. Ήταν άπειρα. Μιλήσαμε για 2.30 ώρες ασταμάτητα. Ήπιαμε 3 καφέδες ο καθένας και άκουσα ιστορίες μιας ζωής και συμβουλές που πρέπει να ακούσεις κι εσύ.

Ξεκινήσαμε. Ήταν το πρώτο μας ταξίδι. Το πιο πολύ που είχα ταξιδέψει ήταν στο λύκειο που είχαμε φτάσει μέχρι Καστοριά και είδα την ταμπέλα Βουλγαρία κάπου εδώ σκέφτομαι ότι το μόνο που χρειάζεται για να ξεκινήσεις ένα τέτοιο ταξίδι είναι θάρρος. Θάρρος για να δεις μέρη και να γνωρίσεις κουλτούρες. Εμένα με ενθουσιάζει πάρα πολύ αυτό που δεν χρειάζεται να κλείσεις τίποτα. Αγοράζεις μόνο τα εισιτήρια και είσαι έτοιμος.

Αιγάλεω-Πάτρα-Ρώμη-Μιλάνο-Παρίσι-Βρυξέλλες-Άμστερνταμ-Βερολίνο-Πράγα-Βουδαπέστη-Βουκουρέστι-Κωνσταντινούπολη-Αιγάλεω

Αν ζαλίστηκες με τον γύρο κάτσε και θα ακούσεις κάποιες ιστορίες από μέσα από το τρένο...

Τα εν κινήσει ηλιοβασιλέματα είναι τα αγαπημένα μου. Είτε βρίσκομαι σε αυτοκίνητο είτε σε καράβι. Τα ηλιοβασιλέματα όμως στο τρένο έχουν μια άλλη ομορφιά, έναν άλλο ρομαντισμό. Το συγκεκριμένο ηλιοβασίλεμα ήταν το τελευταίο πριν περάσουμε τα σύνορα του Βερολίνου. Αυτή τη διαδρομή στα συνόρα την κατα ευχαριστήθηκα! Βερολίνο με τρένο και όχι όπου και όπου. Με τρένο στη θέση του μηχανοδηγού! Εμπειρία από τις λίγες!

Η πρώτη μου μπύρα το πρώτο μου 24ωρο στο τρένο. Ήταν μια ενδιαφέρουσα στιγμή γιατί η πωλήτρια δε μιλούσε αγγλικά και φυσικά εγώ δε μιλούσα ιταλικά. Τα καταφέραμε όμως και εγώ απολάμβανα τις πρώτες ώρες μοναξιάς ταξιδεύοντας στο... όνειρό μου δε θυμάμαι όμως το όνομα της μικρής που είχαμε περάσει αρκετές ώρες παρέα στο

διάδρομο του βαγονιού μας. Έδειχνε να απολαμβάνει και εκείνη όπως και εγώ τη διαδρομή με το τρένο.

Εκεί ακριβώς, κάπου ⁶²⁰Μιλάνο ξεκίνησα να γράφω τις πρώτες λέξεις στο blog μου. Ήταν Σεπτέμβριος όταν άρχισα και παρόλο που μπορεί να θεωρείς πως δεν είναι και τίποτα ιδιαίτερο, για μένα ήταν η αρχή των πολλών όμορφων στιγμών που έμελλε να μου χαρίσει.

Μου αρέσει να ταξιδεύω με τους δικούς μου ανθρώπους αλλά ακόμα περισσότερο αγαπώ και επιλέγω να ταξιδεύω μόνη μου. Είναι μια επιλογή που έγινε πολύ φυσικά κάπου στα φοιτητικά μου χρόνια όταν οι φίλοι μου δε μπορούσαν να με ακολουθήσουν είτε λόγω σχολής, δουλειάς είτε λόγω οικονομικών. Ταξιδεύοντας μόνη μου

συνειδητοποίησα πως άρχισα να «ανοίγομαι» περισσότερο, να είμαι πιο ανεξάρτητη, να πιστεύω περισσότερο στον εαυτό μου και να είμαι λιγότερο καχύποπτη και περισσότερο κοινωνική. Επίσης, συνειδητοποίησα πως ταξιδεύοντας μόνη μου δε χρειαζόταν να δώσω σε κανέναν λόγο αν θέλω να ξεκινήσω νωρίτερα το πρωί ή αν θέλω να πάω σε ένα μουσείο, να κάψω λίγο περισσότερο σε ένα καφέ, δε χρειαζόταν δηλαδή να συμβιβάζομαι για να κάνω κάτι ή να μην κάνω κάτι άλλο όπως πρέπει αναγκαστικά να κάνεις όταν ταξιδεύεις με άλλους και ο καθένας θέλει κάτι διαφορετικό.

Διαδρομή με νυχτερινό τρένο από Βιέννη στη Βενετία. Πρωινό με θέα, ο ήχος του τρένου και ο ήλιος που δειλά δειλά έκανε την εμφάνισή του στον ιταλικό ουρανό. Για λίγες ώρες, για λίγες μερες.

Νοσταλγία, χαρά και ρομαντική διάθεση είναι αυτά που μου έρχονται εμένα στο μυαλό όταν βρίσκομαι μέσα στο τρένο. Και δεν έχει άδικο, καθώς τοπία και συρμοί γίνονται ένα στη φύση, ογκώδεις μηχανές ξεπροβάλλουν από παντού και το ταξίδι με το τρένο των δύο φαντατικών...

Αυτή ήταν η εμπειρία μας με τα τρένα απολογήθηκαν οι δύο άντρες με τους οποίους είχα συναντηθεί. Μπορώ να πω ότι αιδώθηκα. Όλα αυτά που μου είπαν και ένιωσα ότι τα πέρασα και εγώ μαζί τους... Μήπως καθώς μου τα έλεγαν τα φανταζόμουν μέσα στο μυαλό μου λες και τα περνάω εγώ; Ίσως... Ίσως όχι...

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ ΜΟΣΧΑΝΔΡΕΟΥ

ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΣΤΟ ΤΡΕΝΟ

Ήταν Ιούνιος, πρωί. Ένα παιδί, ο Λάκης ο Περιβολάκης, είχε κανονίσει να πάει στην εκδρομή που διοργάνωσε το σχολείο του. Η εκδρομή είχε περίπου εξήντα συμμετοχές, το σχολείο του ήταν μικρό. Το κύριο θέμα της ήταν «μια βόλτα με τρένο», δεν ήξερε όμως κανείς αν αυτή η «βόλτα» θα κατέληγε χαρούμενη και διασκεδαστική. Ήταν προφανές ότι θα πήγαιναν με το τρένο κάπου κοντά. Στην ηλικία των δώδεκα ετών δεν μπορεί να πας και πιο μακριά απ' την Θεσσαλονίκη, δεδομένου ότι το ταξίδι Μεσολόγγι – Θεσσαλονίκη είναι αρκετές ώρες. Μονοήμερη θα ήταν αλλά τον περισσότερο χρόνο της ημέρας θα τον περνούσαν μέσα στο τρένο. Τι σόι εκδρομή θα ήταν αυτή, δεν ξέρω! Όλα τα παιδιά ήταν έτοιμα, «εξοπλισμένα». Σάββατο πρωί αναχώρησαν. Όλοι ήταν χαρούμενοι. Ακόμη και ο Λάκης ήταν πολύ ενθουσιασμένος. Καθώς συζητούσαν οι μαθητές και οι δάσκαλοι, ως συνήθως, τους φώναζαν, ο Λάκης κατάφερε να ακούσει έναν ήχο

στην οροφή του τρένου, σαν βήματα. Το είπε σε έναν από τους δασκάλους, όμως αυτός δεν έδωσε σημασία. Ενώ όλα τα υπόλοιπα παιδιά γελούσαν και περνούσαν ευχάριστα, ο Λάκης είχε κάποιες επιφυλάξεις. Ήταν έξυπνο παιδί. Είχε διακρίνει πολλά ασυνήθιστα πράγματα. Παρατηρούσε ακόμη και τις λεπτομέρειες! Ο οδηγός ήταν υπερβολικά φιλικός. Υπήρχαν κόκκινα σημάδια στο δέρμα μερικών καθισμάτων και ήδη όλοι ξέραμε πως ο οδηγός του τρένου ήταν πρώην κρεοπώλης με ειδικότητα στο κόψιμο με μπαλτά. Πολλά περνούσαν από το μυαλό του Λάκη. Στο μεταξύ μια δασκάλα πήγε μπροστά στο μικρόφωνο και άρχισε να λέει πληροφορίες και ιστορίες για τρένα. Πτσς.....αηδίες, όλοι σκεφτόντουσαν. Ο Λάκης δεν έδινε καθόλου προσοχή στη δασκάλα του. Σηκώθηκε και της ζήτησε να πάει λίγο στην τουαλέτα. Εννοείται πως θα πήγαινε μόνο και μόνο για να εξερευνήσει. Η δασκάλα τον άφησε και μπήκε μέσα στο «μέρος». Έτσι το ονόμαζε γιατί εκεί συνήθως γίνονταν όλα τα εγκλήματα. Είχε παρακολουθήσει πολλές ταινίες μυστηρίου. Δεν φοβόταν. Διέκρινε κι άλλο κόκκινο χρώμα στα πλάγια της λεκάνης. Το θέμα ήταν πως δεν ήξερε αν ήταν χρώμα ή κάτι άλλο. Βγαίνοντας απ' την τουαλέτα κρατηθείτε δεν υπήρχε κανείς εκτός του οδηγού. Παντού αυτό το κόκκινο «χρώμα», κόκκινα έγιναν τα φωτάκια του βαγονιού, κόκκινο και το πάτωμα. Όταν ο Λάκης ρώτησε τον οδηγό, αυτός του απάντησε με μια βαριά φωνή : «πίσω, στο άλλο βαγόني». Ενδιάμεσα απ' τα δύο βαγόνια υπήρχε κενά και παντού υπερβολικό κόκκινο χρώμα. Μπόρεσε να ακούσει μια κραυγή! Κουνώντας ψηλά το κεφάλι, διέκρινε την δασκάλα του δεμένη, γεμάτη αίμα, έτοιμη να ξεψυχήσει, κρεμασμένη σε ένα σίδερο του βαγονιού. Την είδε εκεί, να αφήνει την τελευταία της πνοή. Φοβήθηκε. Έτρεξε μέσα στο βαγόني να το πει στους συμμαθητές του, αλλά, αφού το ξανασκέφτηκε, γύρισε πίσω να ξαναδεί το πτώμα για τυχόν σημάδια. Το πτώμα όμως είχε εξαφανισθεί και στην θέση του, λίγο πιο δίπλα για την ακρίβεια, ήταν το κομμένο χέρι του δασκάλου Πάρκινς. Το κατάλαβε από την βέρα. Εκεί βρισκόταν και αυτός. Κάτι πολύ σοβαρό συνέβαινε. Ο Λάκης το ανακοίνωσε στα παιδιά με «τρόπο». Ξαφνιάστηκαν, αλλά τον πίστεψαν

παραδόξως. Όλοι υποψιάζονταν τον οδηγό. Ο Γιωργάκης κάλεσε την αστυνομία. Θα ερχόταν στη στάση. Το θέμα ήταν πως η στάση ήταν μισή ώρα αργότερα. Ο οδηγός τους είχε ψιλοκαταλάβει και είπε να τελειώσει τη δουλειά. Είδε τα παιδιά που τον περίμεναν. Τον ρώτησαν γιατί το έκανε όλο αυτό. Απάντησε πως το μεγάλο του όνειρο ήταν να ζήσει ένα θρίλερ, σαν αυτά που έβλεπε στην τηλεόραση, μόνο που ήθελε αυτός να είναι ο δολοφόνος. Τρεις καθηγητές, δύο νεκροί, ένας εξαφανισμένος και πενήντα παιδιά στο πίσω βαγόνι, έτοιμα να αιφνιδιάσουν τον οδηγό. Αυτός όμως τα είχε καταλάβει και είχε κλειδώσει, με μηχανισμό, την πόρτα του βαγονιού. Ήταν παιδιά ενάντια σε έναν οπλισμένο ψυχοπαθή. Όπως είπα, η πόρτα είχε κλείσει με μηχανισμό, έτσι ο Λάκης κατάλαβε πως το τρένο ήταν μηχανικό και ενημέρωσε την αστυνομία με μήνυμα, όσο οι φίλοι του καθυστερούσαν τον «ψυχάκια». Ξαφνικά το τρένο σταμάτησε αυτόματα. Η αστυνομία άνοιξε τις πόρτες και μπήκε στα βαγόνια. Αφόπλισαν με δυσκολία τον οδηγό που αυτοαποκαλούταν «Σάικο» (Psycho) και τον πήγαν στο τμήμα. Με τις κλασικές διαδικασίες, οι αστυνομικοί περιτομήθηκαν τα παιδιά, τα σκέπασαν με μια κουβέρτα και όλοι πήγαν στις οικογένειές τους. Δύο απώλειες υπήρξαν τελικά, αφού ο άλλος δάσκαλος βρέθηκε. Τους θρηνούσαν για δύο μέρες. Ο Λάκης, ανακουφισμένος, γύρισε στο σπίτι του, ξάπλωσε στο κρεβάτι του, καθώς ήταν μεσημέρι πια. Χωρίς να το πολυσκεφτεί, υποσχέθηκε στον εαυτό του πως δεν θα ξαναμπεί σε τρένο ... ποτέ ξανά!

ΟΙ ΑΤΥΧΟΙ ΕΠΙΒΑΤΕΣ

ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΜΟΥΤΣΑ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας άντρας που δούλευε και προσπαθούσε για το καλό της οικογένειάς του, για τον οποίο λόγο ότι οι κόρες του είχαν μείνει ορφανές από μητέρα. Μια φορά αποφάσισε να ταξιδέψει με τις κόρες του για να τους δείξει το περιβάλλον που δουλεύει ως

οδηγός τρένου. Όπως τραγουδούσαν και γελούσαν, ακούστηκε ένας θόρυβος. Τότε ο οδηγός αναγκάστηκε να σταματήσει το τρένο, είπε στους επιβάτες ότι πρέπει να γίνει μια εκκένωση του χώρου. Στη συνέχεια βγήκαν μια βόλτα στην εξοχή. Ύστερα μια ομάδα ΙΝΔΙΑΝΩΝ τους εγκλώβισε και τους απήγαγε τα παιδιά τους. Αδίσταχτοι άρχισαν να σκοτώνουν τους επιβάτες, ο οδηγός είχε μείνει τελευταίος. Παρακαλούσε τους ΙΝΔΙΑΝΟΥΣ να μην σκοτώσουν τα παιδιά τους. Και έτσι έμεινε η ιστορία των άτυχων επιβατών.

Μπαλτα Σβελίνα

ΤΟ ΒΑΤΟΝΙ ΤΗΣ

ΕΛΙΖΑΣ

20 Απριλίου 1952, η Ελίζα ήταν πια 20 και μία ημέρα! Επιτέλους! Είχε ετοιμάσει τα πράγματά της, είχε φορέσει το βαφτιστικό της σταυρό και ήταν έτοιμη να επιβιβαστεί στο τρένο για Γερμανία. Δυστυχώς, για εκείνη δεν θα ερχόταν μαζί της, το στήριμά της, ο Κρίστοφερ. Τώρα κολούταν να τα βγάλει πέρα μόνη της, όμως αυτό δεν την φόβιζε. Θα επισκεπτόταν την μητέρα της για να γιορτάσουν τα τέταρτα γενέθλια του Έρικ. Η Ελίζα δεν ήθελε να πάει αλλά η αγάπη της για τον Κρίστοφερ ήταν απεριόριστη. Για χατίρι του πήγαινε. Μισούσε τους Γερμανούς, μισούσε την Γερμανία. Είχε, όμως, υποσχεθεί στην μνήμη του πατέρα της και του αδερφού της ότι θα αναθεωρήσει. Ήξερε καλά μέσα της ότι αυτό το μίσος της για τους Γερμανούς ήταν μια πληγή που δεν θα γιατρευόταν ποτέ. Στο Γκαρ Ντε Λυών, η Ελίζα περίμενε να επιβιβαστεί. Το εισιτήριό

της , ήταν πληρωμένο από την μητέρα της. Ταξίδευε με το τρένο Blancmont. Η Ελίζα , ήταν στη θέση 202, ο αριθμημένος της αριθμός. Ήταν η δεύτερη φορά που η Ελίζα έκανε αυτό το ταξίδι. Η πρώτη ήταν με τον πολυαγαπημένο της πατέρα. Η ώρα ήταν 10:01 και το τρένο είχε ήδη αργήσει. Η Ελίζα περίμενε υπομονετικά. 10:03 το τρένο είχε έρθει. Ένα λεπτό αργότερα, είχε επιβιβαστεί. Όλα της φαίνονταν τόσο οικεία, λες και ξαναέμπαινε σε εκείνο το τρένο δέκα χρόνια πριν. Όμως δεν ήθελε να θυμάται. Τότε δεν ήξερε. Τώρα απλά θέλει να τα διαγράψει όλα από το μυαλό της. Βολεύτηκε στο βαθόνι της και άρχισε να κοιτάει έξω από το παράθυρο. Αυτό το θολωμένο παράθυρο. Μέσα από αυτό, μπορούσε να δει την 10χρονη Ελίζα. Μπορούσε να αντικρίσει εκείνα τα δροσερά, αέρινα γαλάζια μάτια, που με φόβο κοιτούσαν εκείνη τη χειμωνιάτικη, άγρια Γαλλία. Μια Γαλλία που βίωνε τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Ήταν Ιανουάριος, όταν έφτασε το χαρτί από την Γαλλική Κυβέρνηση , που στρατολογούσε τον μπαμπά για να

υπηρετήσει την Γαλλία στον πόλεμο με τους Γερμανούς. Η Ελίζα δεν ήξερε, δεν γνώριζε. Μόνο είχε χαρεί γιατί θα ξαναέβλεπε το θείο Αντόνιο. Δεν μπορούσε να φανταστεί ότι και ο θείος Αντόνιο είχε στρατολογηθεί. Όμως, η έκφραση της μητέρας της τα ομολογούσε όλα. Το χαρτί αυτό, δεν είχε έρθει για καλό. Μέσα σε μια μέρα ο θείος είχε έρθει. Ήταν αρκετά ανήσυχος. Κανείς δεν μπορούσε να εξηγήσει στην Ελίζα τη σοβαρότητα του πολέμου. Η Ελίζα δεν ήξερε τι σημαίνει πόλεμος. Όλοι της έλεγαν ψέματα. Ακόμα και ο προστάτης της, ο μεγάλος αδερφό της, ο Ντάνιελ. Ο μπαμπάς έλειπε συνεχώς και δεν τον βλέπανε καθόλου. Το ίδιο και ο θείος Αντόνιο. Και έτσι πέρασε ένας χρόνος. Κανείς δεν ήθελε να αποδεχτεί αυτή την πραγματικότητα, αλλά η ζωή τους προσγείωνε όλους απότομα. Οι επισκέψεις του μπαμπά και του θείου λιγόστευαν μέρα με τη μέρα, όμως τα νέα από τον πόλεμο ήταν καλά. Τουλάχιστον έτσι πίστευαν.....Μέχρι..... Εκείνη την Κυριακή 12 Φεβρουαρίου.....Αυτή ημερομηνία στην μνήμη της Ελίζας της

προκάλει δάκρυα που πέφτουν απάνω στα
ρόδινα μάγουλά της. Εκείνη την μέρα η Ελίζα
έχασε και πατέρα και αδερφό....έχασε το
στηριγμα της ήταν μόλις 15 χρονών.....<Αλλά
στη γη όταν χάνεις κάτι κερδίζεις κάτι άλλο >>έτσι της έλεγε
ο πατέρας της....η Ελίζα άρχισε να καταλάβει
όχι τι είχε χάσει αλλά τι είχε κερδίσει....ήταν
μια γαλλίδα υπερήφανη για τον πατέρα της
και τον αδερφό της που θυσίασαν την ζωή
τους για αυτήν την χώρατη δική της
Γαλλία.....Η Ελίζα ήταν χαμένη 5 αυτές της
αναμνήσεις....που μόνο την πλήγωναν.....όταν
την αφύπνησε το μεγάφωνο για την άφιξη
του τρένου στην Γερμανία που για την
δολοφονική μανία αυτής της χώρας, τα πιο
αγαπημένα της πρόσωπα χάθηκαν στον
πόλεμο.....Έπρεπε να συνέλθει....ήταν η ώρα ν
κατέβει από αυτό το βασόλι που της άνοιξε
τόσες πληγές...σκούτιζε τα δάκρυά της, πήρε
της αποσκευές της και αποβιβάστηκε. Προς
μεγάλη της έκπληξη την περίμενε ο
Κρίστοφερ....Τ πλέον η ζωή της άνοιξε ένα
δρόμο.....Έναν δρόμο που την προκάλυψε να
τον ακολουθήσει για να ξεπεράσει το παρελθόν

ΤΕΛΟΣ

Βασίλης Μπασιούλης

Χαμένος στη Μόσχα

Ξημέρωσε. Ήταν 24 Δεκεμβρίου κι ο μπαμπάς ήρθε να μας ξυπνήσει. Εγώ σηκώθηκα ενθουσιασμένος από το κρεβάτι μου γιατί θα ήταν η πρώτη φορά που θα ταξίδευα με τρένο στη ζωή μου σε αντίθεση με τον αδερφό μου που ήταν εξοργισμένος επειδή τον ξυπνήσαμε νωρίς. Θα πηγαίναμε στο Παρίσι για τα Χριστούγεννα με ένα τρένο μονής τροχιάς, που είναι ο αγαπημένος μου τύπος τρένου (βλ. φωτογραφία), κι ήμουν μέσ' στην τρελή χαρά. Μόλις σηκωθήκαμε, ελέγξαμε αν πήραμε όλα μας τα πράγματα κι αφού εξήγησα για εκατοστή φορά στη θεία μου, τη Τζένη, πώς να φροντίζει τα κατοικίδια, αυτή μας χαιρέτησε και φύγαμε γρήγορα για το σταθμό.

Τρέχαμε για να προλάβουμε μη φύγει το τρένο, όμως εγώ μπερδεύτηκα με τις βαλίτσες μου και έπεσα. Οι άλλοι δεν είχαν καταλάβει ότι με είχαν αφήσει πίσω και συνέχισαν να τρέχουν. Συνέχισα και εγώ πηγαίνοντας εκεί που νόμιζα ότι πήγαν και μπήκα σε ένα τρένο. Κοίταξα μήπως βρω κανέναν τους αλλά

τίποτα. Παρ' όλα αυτά δεν ταράχτηκα, γιατί θεώρησα ότι θα ήταν σ' άλλο βαγόνι και απόλαυσα το τοπίο. Όταν το τρένο σταμάτησε, άρχισα να τους ψάχνω μα δε βρήκα κανέναν τους. Τότε ανησύχησα. Ρώτησα μια κυρία σε ποια πόλη ήμουν (στα αγγλικά εννοείται) κι όταν μου απάντησε, έπαθα σοκ. Νόμιζα ότι πήγαινα στο Παρίσι κι είχα βρεθεί στη Μόσχα! Έπρεπε να το είχα φανταστεί βέβαια. Η Μόσχα δεν έμοιαζε καθόλου με το Παρίσι, είχε παντού χιόνι κι έκανε παγωνιά. Άντε τώρα να ζεσταθείς! Δεν είχα φέρει και κουβέρτες μαζί μου, αλλά ευτυχώς είχα κάποια πιο χοντρά ρούχα και προσπάθησα να αρκεστώ σ' αυτά. Η νύχτα ήταν δύσκολη, χιόνιζε συνέχεια και κρύωνα πολύ, ενώ ένα σκυλάκι ήρθε δίπλα μου για να ζεσταθεί και κοιμηθήκαμε μαζί. Το πρωί ξύπνησα διψασμένος, πεινασμένος και κατάλαβα πως είχα και πυρετό. Κάποιοι περαστικοί, με λυπήθηκαν και μου έδωσαν χρήματα, ενώ κάποιοι άλλοι μου αγόρασαν φαγητό και νερό. Με τα χρήματα που μου έδωσαν πήγα στο νοσοκομείο και με εξέτασαν. Μου είπαν ότι ήταν ένα απλό κρύωμα και πως ήμουν επίσης γεμάτος ψύλλους. Πήρα τα φάρμακα που μου έγραψαν ενώ με ό,τι λεφτά μου έμειναν πήρα από το περίπτερο κάρτες για καρτοτηλέφωνα, ώστε να καλέσω τη μαμά μου. Επικοινωνήσα με την οικογένειά μου κι αυτοί ήρθαν να με πάρουν. Μόλις με είδαν και τους είδα κλάψαμε όλοι και γυρίσαμε σπίτι.

ΈΝΑ ΜΑΓΕΥΤΙΚΟ ΤΑΞΙΔΙ...

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΠΟΥΖΑ

Πριν από ένα χρόνο επισκέφτηκα με την οικογένεια μου τα Καλάβρυτα!

Ήταν χειμώνας , μετά τις γιορτές των Χριστουγέννων.
Ήμασταν μεγάλη παρέα. Το χιόνι πάρα πολύ.

Φτάσαμε στο Διακοφτό λίγο πριν το μεσημέρι. Πήραμε τον Οδοντωτό να πάμε ως τα Καλάβρυτα.

Η διαδρομή ήταν τέλεια. Δεν ήθελε κανείς να τελειώσει. Το τοπίο μας άφησε όλους άφωνους περνούσαμε ανάμεσα σε βουνά , φαράγγια , στενά σημεία κ.α.

Όταν περνούσαμε μέσα από τα τούνελ ήταν πολύ τρομακτικά. Πάρα πολύ σκοτεινά που ακόμη και κάποια μικρά παιδιά ούρλιαζαν . Εγώ το διασκέδαζα με την παρέα μου απίστευτα. Πέρασαμε από άγρια τοπία, καταρράκτες , που δεν χόρταινα να βγάζω φωτογραφίες και να απαθανατίζω τις στιγμές. Πλάι πλάι από τον Οδοντωτό υπάρχει μονοπάτι όπου μπορεί κάποιος να το περπατήσει αν θέλει.

Σε μια μοναδική διαδρομή περίπου μιας ώρας ο Οδοντωτός διασχίζει το φαράγγι του Βουραϊκού και το ποτάμι δημιουργεί μικρούς και μεγάλους καταρράκτες όπου από το 1986 όπως μας πληροφορήσαν κατά την διαδρομή ο ποταμός και ο Οδοντωτός πορεύονται μαζί.

Μεγάλη εντύπωση έκανε σε όλους μας η κατασκευή του Οδοντωτού . Όντως σαν δόντια είναι αυτά πάνω στα οποία πηγαίνει το τρένο.

Άνετα θα ξαναπήγαινα"όλοι θα ξανακάναμε αυτή την μαγευτική διαδρομή χωρίς δεύτερη σκέψη. Μας συνέπληρε το τοπίο, η φύση, ο Οδοντωτός.....!!

Νούλας Νίκος

Ένας Έρωτας Τρένου

Την ημέρα που γυρνούσα στην Αθήνα από τον γάμο του καλύτερού μου φίλου, κάθισα σε μια καφετέρια κοντά στην στάση του τρένου, μέχρι να φτάσει η ώρα να φύγω.

Η ώρα περνούσε ώσπου μια όμορφη κοπέλα ήρθε και κάθισε στο διπλανό τραπέζι. Ήταν τόσο όμορφη που την ερωτεύτηκα από την πρώτη ματιά. Σε κάποια στιγμή η κοπέλα κάπου πήγε αφήνοντας τα πράγματά της στο τραπέζι. Τότε κάποιος πήγε να τα κλέψει. Εγώ σηκώθηκα τον έπιασα και προσπάθησα να τον εμποδίσω να τα κλέψει, μέχρι που η κοπέλα επέστρεψε και αυτός φοβήθηκε και έφυγε γρήγορα. Της εξήγησα τι έγινε και έτσι βρήκα τον τρόπο να γνωριστούμε και να συστηθούμε.

Την έλεγαν Μαρίνα και πήγαινε και αυτή στην Αθήνα. Μέχρι να έρθει η ώρα να φύγουμε, πήγαμε μια βόλτα στο κοντινό πάρκο και καθίσαμε σε ένα παγκάκι. Έβγαλα το κινητό μου να ακούσω μουσική βάζοντας τα ακουστικά μου. Η Μαρίνα τότε μου είπε να βγάλω τα ακουστικά και να ακούσουμε μουσική μαζί. Κλείσαμε τα μάτια αγκαλιασμένοι και μας πήρε ο ύπνος. Μετά από πολλή ώρα ακούσαμε ένα δυνατό θόρυβο και ξυπνώντας διαπιστώσαμε ότι το τρένο ήθελε δύο λεπτά να αναχωρήσει. Τρέξαμε αλλά δυστυχώς δεν το προλάβουμε. Πήγαμε να βγάλουμε καινούργια εισιτήρια, αλλά υπήρχαν δύο και σε διαφορετικές ώρες. Διαλέξαμε να φύγω πρώτος εγώ. Αποχαιρετισθήκαμε και προχώρησα να μπω στο βαγόνι μου. Η Μαρίνα έτρεξε και με φίλησε. Έτσι δώσαμε το πρώτο μας φιλή. Ανταλλάξαμε αριθμούς τηλεφώνων για να μπορέσουμε να ξανασυναντηθούμε. Ενώ εγώ ήμουνα μέσα στο βαγόνι και περίμενα την αναχώρηση του τρένου και χαιρετούσε ο ένας τον άλλον, πέρασε κάποιος και της έκλεψε το κινητό της τηλέφωνο.

Δυστυχώς δεν μπορέσαμε να συναντηθούμε ποτέ ξανά. Να είναι καλά όπου και να βρίσκεται.

Ντογκάνι Έρβις

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΤΡΕΝΟ

Αυτή η ιστορία είναι λίγο παράξενη για το λόγο ότι το τρένο δεν είχε οδηγό. Οδηγό είχε. Απλώς ο οδηγός έβαζε το τρένο σε μια κατεύθυνση και πήγαινε και αφήγαγε όλα τα παιδιά ηλικίας 5 ετών και κάτω και τα πήγαινε στο τελευταίο βαγόνι. Το τελευταίο βαγόνι το είχαν ονομάσει το στοιχειωμένο βαγόνι όπου είχε πάει εκατοντάδες βρέφη και παιδιά. Ο οδηγός όμως δεν είχε ενοχές για το λόγο ότι είχε χάσει και την αγαπημένη κόρη του.

Πολλοί πίστευαν ότι ο οδηγός είναι δολοφόνος. Όμως δεν είχαν αποδείξεις και έτσι ο οδηγός παρέμενε στην δουλειά του. Κανείς δεν τόλμησε ποτέ να πάει στο τελευταίο βαγόνι γιατί δεν ήξεραν τί θα έβλεπαν. Ο οδηγός για τουλάχιστον δυο χρόνια είχε σταματήσει να απαγάγει παιδιά ώσπου είδε ένα έγκλημα στην περιοχή όπου ζούσε, που φούντωσε την φλόγα μέσα του. Ο οδηγός άρχισε να απαγάγει βρέφη και παιδιά. Όλοι ξανάρχισαν τις κατηγορίες αλλά χωρίς αποδείξεις η δίκη έγερνε προς το μέρος του.

Μετά όμως από πολλά χρόνια που ο οδηγός βγήκε στη σύνταξη, εξομολογήθηκε σε έναν δημοσιογράφο τί τραβούσε όλα αυτά τα χρόνια. Και είπε στον δημοσιογράφο ότι πρέπει να πάει να δει τί υπάρχει στο τελευταίο βαγόνι που το είχαν ονομάσει στοιχειωμένο. Ο δημοσιογράφος μαζί με μια ομάδα πήγε και άνοιξε την πόρτα και είδε μέσα πάρα πολλά έγγραφα και έναν σκελετό. Τα έγγραφα αυτά ήταν των παιδιών που είχε απαγάγει και υιοθετήσει ένα κύκλωμα σε άλλες χώρες. Όμως ο σκελετός ήταν της κόρης του οδηγού και μόλις το έμαθε όλος ο κόσμος ο οδηγός ξεψύχησε και έτσι έμεινε η ονομασία του στοιχειωμένου τρένου.

Ντουνιας Σπυρος

Ο ΜΟΝΑΧΙΚΟΣ ΚΑΟΥΜΠΟΙ

Όταν ήμουν μικρός ο παππούς μου μου διηγούνταν ιστορίες, που αφορούσαν μυθολογικά πλάσματα, βασιλιάδες και βασίλισσες και φυσικά καουμπούδες, επειδή ήξερε πως μου άρεσαν πολύ. Σήμερα αποφάσισα να σας διηγηθώ την αγαπημένη μου, **Ο ΜΟΝΑΧΙΚΟΣ ΚΑΟΥΜΠΟΙ**

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1=Το πρωινό ξύπνημα και ο αποχαιρετισμός

Η ιστορία αφορά έναν μοναχικό καουμπού, τον Jake Woulson, ο οποίος αναγκάζεται να φύγει από την πατρίδα του και να πάει στο Τέξας σε μια δουλειά που θα βγάλει αρκετά δολλάρια, και ο μόνος τρόπος να πάει είναι με το τρένο. Πρωί-Πρωί σηκώθηκε, ντύθηκε, άναψε ένα τσιγάρο και ξεκίνησε να πάει στον σιδηρόδρομο. Μόλις έφτασε στον σιδηρόδρομο, αποχαιρέτησε το άλογό του και μπήκε στο τρένο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2=Η διαδρομή και η απρόσμενη έκπληξη

Το τρένο ήταν γεμάτο αλλά μετά από λίγη ώρα φαξίματος ο Jake βρήκε μια θέση δίπλα σε έναν κουστουμάτο κύριο. Στην αρχή, δεν ήθελε να κάτσει μαζί του αλλά δεν είχε και άλλη επιλογή γι' αυτό.

έκατσε. Μόλις ξεκίνησε το τρένο ο κύριος είπε στον Jake <Με λένε *Arkansas Tom Jones*, εσάς πώς σας λένε;> Και ο Jake του απάντησε <Με λένε *Jake Woulson*, χάρηκα για την γνωριμία>. Μετά από ώρα συζήτησης, κατάλαβαν πως είχανε πολλά κοινά και πως κατευθυνόντουσαν και οι δύο στο Τέξας. Επίσης, ο Tom του είπε πως τα πίσω βαγόνια αυτού του τρένου περιέχουν κάρβουνα, σίδηρο και χρυσό. Είχαν σχεδόν φτάσει, μέχρι που είδαν μια ομάδα κλεφτών να κατευθύνεται προς το μέρος τους με σκονιά, καραμπίνες και πιστόλια. Τότε και οι δύο βγάλανε τα περιστροφά τους, τα όπλισαν και τρέξανε να ενημερώσουν τον οδηγό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3=Το τέλος

Όταν έφτασαν μπροστά είδαν τον οδηγό νεκρό από πυροβολισμό. Ξαφνικά, μια σφαίρα χτύπησε το παράθυρο και πέτυχε τον Jake στο χέρι. Τότε, ο Tom βγήκε έξω από το τρένο άδειασε το περιστροφό του επάνω τους και κρύφτηκε πίσω από έναν κάκτο. Ο Jake μέσα στο άγχος του, βγήκε έξω από το τρένο και κρύφτηκε μαζί του. Αφού πυροβόλησε δύο κλέφτες, ο Tom του είπε <Συγγνώμη Jake, αλλά με πληρώσανε καλά για αυτό> και τον βάρωσε με το πιστόλι του στο κεφάλι και τον άφησε αναίσθητο. Όταν ξύπνησε, τον είδε να οπλίζει το περιστροφό του και να κλαίει. Δυστυχώς, δεν μπορούσε να του μιλήσει γιατί του είχαν βάλει ταινία στο στόμα. Ο Tom σηκώθηκε, τον σημάδεψε στο κεφάλι και του είπε <Ποιά είναι τα τελευταία σου λόγια;> και του ξεκόλησε την ταινία. Ο πικραμένος Jake είπε <Δεν έχω λόγια, μόνο μια ελπίδα πως θα πήγαινα στο Τέξας είχα, αλλά χάθηκε όταν με πρόδωσες!>. Τότε ο Tom όπλισε το όπλο σου και του είπε <Τα λέμε στην άλλη ζωή...> και τον πυροβόλησε στο κεφάλι.

Ηθικό δίδαγμα=Ποτέ μην εμπιστεύεσαι κανέναν!

Σπύρος Ντουνιάς

Ντρέλια Μαρία

“Το βαγόνι Α4”

Κάθε ιστορία έχει μια αρχή και ένα τέλος. Η δική μου σαν να κοπήρησε το χρόνο και ταξιδεύει στην αιωνιότητα αλλάζοντας επιβάτες. Επιτρέψτε μου να σας συστηθώ. Είμαι το βαγόνι 4 της αμαξοστοιχίας Α σί ένα τρένο που μεταφέρει κόσμο από την Αθήνα στην Θεσσαλονίκη. Συνήθως με προτιμούν φοιτητές γιατί δεν υνήκω στα ταχύτατα τρένα και οι θέσεις μου τους έρχονται πάντα πιο οικονομικά.

Η ιστορία μου αφορά μια μητέρα με την κόρη της, έναν παππού κι ένα ερωτευμένο ζευγάρι φαιτητών. Τους έλαχε το δικό μου βαγόνι. Σαν τροπουλόχαρτα που κρύβουν έναν άσσο! Όλα ξεκίνησαν ένα χειμωνιάτικο πρωινό του Δεκέμβρη πριν πέντε χρόνια. Ακόμη θυμάμαι το μικρό κοριτσάκι με το μπλε βελούδινο παλτουδάκι που κρατούσε στην αγκαλιά της η μητέρα. Ο ηλικιωμένος στριμώχτηκε λίγο, ώσπου να περάσουν και να καθίσουν απέναντί του. Λίγο πριν την αναχώρηση και το σφύριγμα σταθμάρχη κι εκεί που νόμιζαν πως θα είναι οι τρεις τους, κατέφτασαν τρέχοντας οι δύο νέοι. Φουριόζκοι και γελαστοί, έσπασαν τη σιγή που επικρατούσε στο βαγόνι μου. Ανησύχησα μήπως με λερώσουν, μήπως πετάξουν κανένα στριφτό αποτσιγάρο στα καθίσματά μου, αλλά απ' τη άλλη σκεφτόμον πως ίσως τους αποκοίμιζα. Και το τρένο ξεκίνησε. Οι ράγες πήραν φωτιά και τα παράθυρα άφηναν πίσω τους καρέ καρέ εικόνες από κτήρια και φύση. Ο ηλικιωμένος ρώτησε τη μικρούλα αν έχει ξαναταξιδέψει με τρένο.

-Ναι!Με τον μπαμπιά μου...Ερχόμασταν στη μαμά...

Ο κύριος σάστισε.Φαντάστηκε πως οι γονείς του μικρού κοριτσιού είχαν πάρει διαζύγιο.Τη σκέψη του,έμως ,διέκοψε η φωνή της μητέρας:

-Ο σύζυγός μου είναι αναπληρωτής εκπαιδευτικός!

Αποκρίθηκε ο γεράκος της χαμογέλασε και κούνησε τα κεφάλι του καταφατικά.

-Δύσκολο πράγμα να είστε χωριστά, ε; Τη ρώτησε.

-Χρειάζονται θυσίες.Και δεν έχουμε άλλη επιλογή!...Εσείς: Είστε από Θεσσαλονίκη; Η προφορά σας προδίδει!

-Με μικρασιατική καταγωγή, παρακολώ!Έχω το γιο μου στη Αθήνα.Πρόσφατα έγινε και παππούς.Ναι! εδώ είναι ο Μιχαήλ Τζούνιορ! Της απάντησε και έβγαλε μια φωτογραφία του εγγονού του απ' το σακάκι του.

Το ζευγάρι παρακολουθούσε μία ταινία στο τάμπλετ.Πείραζαν ο ένας τον άλλον,γελούσαν και σχολίαζαν.Μέχρι που ο παππούς τους φώναξε χαριτολογώντας:

-Εγώ που νόμιζα ότι αυτά τα μηχανήματα είναι του Διαβόλου...Αλλά εσείς τα δύο,στάζετε μέλι!

-Θέλετε να δείτε κι εσείς μαζί μας;Τον ρώτησε η κοπέλα.

-Α παπατα...Με ζαλίζει!...Γέρος άνθρωπος, λέω να κοιμηθώ!Μόνο ξυπνήστε με σε μία ώρα για το χάπι της πίεσης!

Οι δύο νέοι γέλασαν δυνατά.

-Παππού...θες καλύτερα ένα ουζάκι; Τον ρώτησε ο νεαρός και του έκλεισε συγχρόνως το μάτι.

-Έχω χρόνια να πω!Από τότε που έχυσα την κυρά μου...Ήταν κι εκείνη μερακλού!Κάθε μεσημέρι με περίμενε από τη δουλειά μ' ένα

μεζέ κι ένα ποτηράκι. Μέχρι που αποφάσισε να το πίνει πια μόνη της στον άλλο κόσμο!

Η μητέρα του κοριτσιού και η φοιτήτρια σάσπισαν.

-Λυπάμαι πολύ... Του είπε η γυναίκα και άπλωσε το χέρι της τρυφερά στο δικό του. Εκείνος έστρεψε το βλέμμα στο παράθυρο. Ύστερα από λίγο αποκοιμήθηκε.

Η νεαρή φοιτήτρια ήταν των καλών τεχνών. Έκλεισε την οθόνη και όση ώρα ο παππούς κοιμόταν, εκείνη τον ζωγράφιζε. Δίπλα του, όμως, αν και η θέση ήταν κενή, έφτιαξε μία ακόμη φιγούρα. Μια κομψή γλυκιά γιαγιά. Και ζωγράφιζε με πάθος... Το χέρι της ήταν μαγικό. Λίγο πριν φτάσουν στη Θεσ/νίκη, τον σκούνηξε δίνοντάς του το έργο της.

-Κάλα Χριστούγεννα, κύριε! Οι άνθρωποι πεθαίνουν μόνο, όταν τους ξεχνάμε!

Ο ηλικιωμένος ίσα που κατάφερε να ψελλίσει ένα <<ευχαριστώ>>. Η νεαρή φοιτήτρια τον αγκάλιασε, λίγο πριν το τρένο σταματήσει.

-Κι εγώ που νόμιζα ότι η νεολαία σήμερα είναι μόνο για φραπέ και ίντερνετ! Αποκρίθηκε ο γέρος και της έσφιξε το χέρι.

Τότε ακούστηκε η φώνη του μικρού κοριτσιού:

-Θέλω κι εγώ να φτιάξεις τον μπαμπά μου! Η νεαρή έσκυψε και της ψιθύρισε στο αφτί:

-Όταν μεγαλώσεις, θα φτιάχνεις μόνη σου τις καλύτερες ζωγραφιές!

Είμαι πια ένα γέρικο βαγόνι, τούτη όμως η παρέα εκείνη τη μέρα μ' έκανε να ξαναγιώσω νέος. Είχαν όλες τις ηλικίες στα καθίσματά μου. Πολέμησα το θάνατο μέσα από τα χρώματα εκείνης της νεαρής! Κάποιες φορές τα ταξίδια είναι απλώς, οι ευκαιρίες που μας δίνει η ζωή, για να την εκτιμήσουμε...

Νικρέλλιας Χρήστος

«Ένα όνειρο γίνεται πραγματικότητα»

Τα χρόνια περνούσαν... και ο κύριος Αντώνης, ένας ταλαιπωρημένος άνθρωπος που δούλευε σκληρά για να εκπληρώσει το όνειρό του, ανέμενε την ημέρα αυτή... Την ημέρα που θα έπαιρνε τη σύνταξή του και αδέσμευτος πια από υποχρεώσεις, θα επισκέπτοταν πολλές χώρες της Ευρώπης με ένα τρένο.

Και η μέρα αυτή δεν αργούσε. Ο ίδιος κάθε μέρα σχεδίαζε το μακρινό του αυτό ταξίδι, αφήνοντας κάποιες οικονομίες στην άκρη, από όσα του επέτρεπε το πενιχρό του εισόδημα. Δεν ήταν λίγες οι φορές μάλιστα που πήγαινε στο σιδηροδρομικό σταθμό και χάζευε τον κόσμο που επιβιβάζονταν στα τρένα σκεπτόμενος πόσο θα ήθελε να ήταν ο ίδιος στη θέση τους, αναμένοντας αυτή τη μέρα με ανυπομονησία. Και η μέρα αυτή έφτασε! Ήταν Παρασκευή 21 Μαρτίου 2009, όταν έχοντας πλέον συνταξιοδοτηθεί, έφτασε στο σταθμό Λαρίσης, μπροστά στο τρένο στο οποίο θα επιβιβάζονταν. Τότε, άφησε τις μεγάλες βαλίτσες που κρατούσε και πήρε μια βαθιά ανάσα. Είχε έρθει πλέον η ώρα να εκπληρώσει το όνειρό του. Επιβιβάστηκε στο τρένο και παρατηρούσε τον κόσμο, που χαιρετούσε απ' έξω τους επιβάτες, ενώ το τρένο σιγά - σιγά απομακρύνονταν από το σταθμό. Η περιπέτεια μόλις ξεκίνησε γι' αυτόν! Διασχίζοντας τη μισή Ελλάδα θαύμασε τα ψηλά και χιονισμένα στις κορφές βουνά, τα γάργαρα ποτάμια, τις λίμνες αλλά και τις απέραντες

ανθισμένες πεδιάδες που απλώνονταν αριστερά και δεξιά. Περνώντας μέσα από πολλές χώρες όπως τα Σκόπια, τη Σερβία, το Βελιγράδι και τη Σλοβενία παρατηρούσε το τοπίο το οποίο εναλλάσσονταν άλλοτε με πλούσια βλάστηση και άλλοτε με άγρια τοπία. Διασχίζοντας τεράστιες γέφυρες, αλλά και μαγευτικά τοπία, έκανε την πρώτη στάση με το τρένο στην Ιταλία, για να επισκεφτεί τις πιο όμορφες πόλεις της, το Μιλάνο, τη Ρώμη και τη Βενετία, οι οποίες τον άφησαν έκπληκτο με την υπέροχη αρχιτεκτονική τους και τον κοσμοπολίτικο χαρακτήρα τους. Επόμενος σταθμός ήταν η Ελβετία. Με ταχύτητα μόλις 30 χιλιομέτρων την ώρα, το τρένο έδωσε την ευκαιρία στον κύριο Αντώνη και στους άλλους επιβάτες να θαυμάσουν τις νότιες Άλπεις και να περάσουν από 196 γέφυρες που προκαλούν δέος και είναι άκρας εντυπωσιακές. Η θέα από τα 2.253 μέτρα ήταν υπέροχη και σκεπτόταν ότι το τοπίο το οποίο ήταν ότι πιο όμορφο είχε δει στη ζωή του, δικαίως κατατάσσεται στη λίστα παγκόσμιας κληρονομιάς της Unesco. Συνεχίζοντας το ταξίδι του και φτάνοντας στην κοιλάδα του Ρήνου,

Θάυμασε τα ρομαντικά τοπία της γερμανικής υπαίθρου, τα οποία ήταν σαν να είχαν βγει από μεσαιωνικά παραμύθια, λόγω των σαράντα μεσαιωνικών κάστρων και παλατιών της. Εκείνη τη στιγμή σκέφτηκε αυτό που είχε διαβάσει κάποτε γι' αυτή την περιοχή, η οποία «μοιάζει όνειρο ποιητή, ούτε η πιο πλούσια φαντασία δεν θα μπορούσε να επινοήσει περισσότερη ομορφιά...», σύμφωνα με έναν γνωστό Γερμανό συγγραφέα. Επόμενη και τελευταία στάση ήταν η Νορβηγία, στην οποία το τρένο έφτασε διασχίζοντας τα πανέμορφα σκανδιναβικά τοπία και περνώντας μέσα από την Δανία. Ο κύριος Αντώνης ανυπομονούσε να κάνει τη διαδρομή των 500 χιλιομέτρων από το Όσλο στο Μπέργκεν με τρένο, η οποία λένε ότι είναι η πιο γραφική του κόσμου. Περνώντας μέσα από τοπία μοναδικής ομορφιάς, παγετώνες αλλά και χιονισμένες βουνοκορφές απόλαυσαν τη θέα όσο ο ίδιος όσο και όλοι οι επιβάτες του τρένου.

Ο κύριος Αντώνης ένιωθε πλέον απόλυτα ικανοποιημένος και γεμάτος εμπειρίες.

Σε εκείνον τον τελευταίο σταθμό και ενώ σκεπτόταν όλα αυτά που είχε βιώσει τις τελευταίες δέκα ημέρες που διήρκεσε το ταξίδι, ήρθε και κάθισε δίπλα του μία όμορφη και συμπαθητική κυρία. Έπιασαν τη συζήτηση, ανταλλάσσοντας εμπειρίες από το ταξίδι και πολύ γρήγορα έγιναν φίλοι. Αμέσως ο κύριος Αντώνης κατάλαβε ότι αυτή η κυρία θα ήταν ο έρωτας της ζωής του που έψαχνε εδώ και καιρό. Σε αυτό το ταξίδι ο κύριος Αντώνης όχι μόνο εκπλήρωσε το όνειρό του να επισκεφτεί τις πιο όμορφες χώρες αλλά βρήκε και τον έρωτα της ζωής του με τον οποίο θα έκαναν πολλά ακόμα ταξίδια.

Χρήστος Ντρέλιας
B3 Γυμνασίου

Η ΠΑΡΑΙΣΘΗΣΗ

Κεφάλαιο 1: Φόνος στο τρένο

Ο καπνός χάνονταν στο σκοτάδι που κάλυπτε το τρένο. Το τρένο, που ταξίδευε πέντε μέρες συνεχόμενα. Αρχίζει να χάνει τον ρυθμό του, σαν να έχει κουραστεί και να μην μπορεί να συνεχίσει. Έτσι, σταμάτησε, αργά σαν να πεθάνει. Ο οδηγός, έτρεξε να δει τι συμβαίνει. Μόλις μπήκε στο δωμάτιο του μηχανικού δεν μπορούσε να αντικρίσει τίποτα παρά μόνο αίμα να κυλάει στο πάτωμα βάφοντας το ξύλο κόκκινο. Τα ουρλιαχτά του, γέμισαν το τρένο, όλοι είχαν πανικοβληθεί, εκτός από έναν λιγνό-κοντό, μελαχρινό σαραντάρη. Φορούσε ένα καπέλο, κοντό και μαύρο. Σηκώθηκε, πήγε προχωρώντας αργά προς το σημείο το οποίο ακούγονταν ουρλιαχτά. Μόλις μπήκε στο δωμάτιο ο μυστηριώδης αυτός κύριος, συσιήθηκε στον οδηγό προσκαθώνοντας να τον ηρεμίσει.

- Γεια σας, με λένε James Brown, τι συνέβη. Είπε με μια βαριά φωνή και ο οδηγός του απάντησε.

-Εεγω αιπλά μπήκα μέσα και τον είδα νεκρό, πιστέψτε με δεν το έκανα εγώ. Του απάντησε με αναστατωμένος και μπερδεμένος.

Τότε ο οδηγός τον κοίταξε στα μάτια και κατάλαβε πως ήταν σε καλά χέρια. Τότε κατάλαβε ότι στο τρένο του ήταν ο πιο επιτυχημένος και διάσημος ντετέκτιβ της εποχής. Αφού γνώρισε πως ο ντετέκτιβ αυτός έχει λύσει πάνω από εκατό περίπλοκες υποθέσεις με επιτυχία. Το μόνο που ανησυχούσε τον ηλικιωμένο οδηγό ήταν αν θα ήθελε να αναλάβει την υπόθεση. Βλέπετε ο επιθεωρητής είχε παραιτηθεί αφού έχασε την γυναίκα σε έναν εκτροχιασμό ενός τρένου. Το μόνο που έκανε ήταν να διαβάσει την εφημερίδα του βλέποντας τηλεόραση. Κλεισμένος στον εαυτό του, σκέπτονταν την γυναίκα του και τις στιγμές που είχαν περάσει μαζί.

Κεφάλαιο 2: ζωντανή κόλαση

Ο αστυνομικός χωρίς να το σκεφτεί καλά – καλά δέχεται αμέσως να ασχοληθεί με την υπόθεση. Και ήξερε το κατάλληλο μέρος για να ξεκινήσει και δεν ήταν τίποτα άλλο παρά το βαγόνι του μηχανικού. Μπαίνοντας μέσα, το αίμα που κυλούσε από το λαιμό του θύματος έφτασε στα παπούτσια του επιθεωρητή σαν να προσπαθούσε να τον αρπάξει και να τον μεταφέρει στην κόλαση που πέρασε ο άμοιρος αυτός άνθρωπος. Ο μηχανικός ήταν σαν να κοιμάται, με μία κουβέρτα αίματος να βάφει τα μελαχρινά μαλλιά του και να σκεπάζει το λεπτό σώμα του και τα πράσινα μάτια του, που έλαμπαν μέσα σε αυτό το πάπλωμα. Ο επιθεωρητής πλησιάζει αναταραγμένος, μετά από αυτά που είχε δει, στο νεαρό θύμα. Το κεφάλι του οποίου κρέμονταν με μόνο μία μικρή αρτηρία. Ο αστυνόμος το μόνο που μπορεί να διακρίνει είναι ένα άρωμα, τόσο διακριτικό που μόνο ένας που το γνώριζε μπορούσε να το αναγνωρίσει. Χωρίς να έχει καταλάβει τι συνέβη, ο επιθεωρητής πηγαίνει να κλειστεί στο δωμάτιό του, μόνος του, με τις σκέψεις του και τους δαίμονες του. Η ώρα περνούσε, ο ήλιος είχε πλέον βυθιστεί και το φεγγάρι πήρε την θέση του. Βυθισμένος στον ύπνο του, ο ντετέκτιβ ξυπνά, ιδρωμένος σαν να είχε αντιληφτεί τι συνέβη. Χωρίς να έχει ξυπνήσει ακόμα, πηγαίνει στο βαγόνι του οδηγού μόνο και μόνο για να επιβεβαιώσει την θεωρία του. Άρχισε να τρέχει όσο πιο γρήγορα μπορούσε μήπως και προλάβει, αλλά βαθιά μέσα του ήξερε πως δεν θα φτάσει εγκαίρως. Ανοίγει την πόρτα και η θεωρία του επιβεβαιώνεται. Βλέπει τον οδηγό, μάλλον, τα κομμάτια που του είχαν απομείνει. Το κεφάλι του, ήταν πεσμένο στο πάτωμα, το χέρι του είχαν τοποθετηθεί διάσπαρτα στο δωμάτιο αλλά αυτό που δεν μπορούσε να βγάλει από το μυαλό του ο αστυνόμος ήταν αυτό το χαρακτηριστικό άρωμα που κυριεύε το χώρο. Σίγουρα κάτι του θύμιζε, κάτι πολύ οικείο.

«Σε δύο μέρες θα έχουμε φτάσει στον προορισμό μας, πρέπει να λύσω την υπόθεση όσο πιο γρήγορα μπορώ» σκέφτηκε και άρχισε αμέσως. Στην καμπίνα του οδηγού παρατήρησε ότι το χαλί είχε μικρά βαθουλώματα και αμέσως κατάλαβε ότι προέρχονταν από τα παπούτσια και πιο συγκεκριμένα από τα τακούνια μιας γυναίκας.

Κεφάλαιο 3: Η αλήθεια

Καθώς εξέταζε τα στοιχεία τότε άκουσε τον ήχο μίας πόρτας να κλείνει, έτρεξε να δει τί ήταν επειδή ήταν σίγουρος πως ήταν ο δολοφόνος. Τότε, την είδε. Μια σκιά, με μακριά μαλλιά, λεπτοκαμωμένη κινούνταν στα βαγόνια, τρέχοντας να φτάσει στο τελευταίο, τρέχοντας με μανία και με όλη την δύναμη που του είχε απομένει ο επιθεωρητής πάσχιζε να φτάσει την μυστηριώδη φιγούρα. Ο ιδρώτας κυλούσε σαν ποτάμι στα μελαχρινά του μαλλιά κάνοντας το φεγγάρι να αντανακλά στο μεγαλείο του ήρωα. Περνούσε τα βαγόνια ένα-ένα αλλά η σκιά ήταν πάντα μπροστά του. Η άγνωστη ύπαρξη έφτασε στο τέλος του τρένου. Και τότε, επιτέλους, ο ντεντέκτιβ είδε το πρόσωπό της. Τα ξανθά μαλλιά της, που ο αέρας έπαιρνε λες και τα ήθελε δικά του. Τα μπλε μάτια της που ζήλευε και ο ουρανός, τα κόκκινα χείλια της που ήταν σαν το αίμα που προέρχονταν από τα θύματά της και αυτό το παράξενο, διακριτικό άρωμα, έκαναν τον αστυνόμο να καταλάβει ότι η εγκληματίας δεν ήταν καμία άλλη παρά η γυναίκα του. Χωρίς ακόμα να το συνειδητοποιήσει, το τρένο εκτινάχτηκε στον αέρα. Το πολυτελές τρένο έσπασε, σαν τους πάγους που σπάνε στην ανταρκτική με έναν μαύρο καπνό να χαϊδεύει τον αέρα και οι πυρίνες φλόγες να ενσαρκώνουν την κόλαση του Δάντη σε μία από τις πιο ρεαλιστικές μορφές της. Μέσα από τις στάχτες που σαν χιονοσιφάδες έπεφταν στο χώμα, η δολοφόνος αποκαλύπτεται, έτοιμη να ξεριζώσει την καρδιά του αστυνομικού που άπορας έπεσε κάτω με ένα πέπλο σκόνης να τον σκεπάζει. Όσο πιο πολύ η γυναίκα πλησιάζει τόσο πιο πολύ ο αστυνομικός προσπαθεί να ανακτήσει τις δυνάμεις του. Μάταια όμως, το αίμα από το στομάχι του ρέει σαν ρυάκι χωρίς φράγματα, ελεύθερο, ασταμάτητο. Βγάζοντας το πιστόλι της, η γυναίκα πλησιάζει στον άπορο ντεντέκτιβ και τον πυροβολεί. Η σφαίρα χτυπάει την καρδιά του συζύγου της και στο μυαλό του περιστρέφονται οι στιγμές που πέρασε μαζί της. Ένα δάκρυ, κυλάει χαϊδεύοντας το μάγουλο του. Με το δάκρυ αυτό που φεύγει, έφυγε και η τελευταία του πνοή.

Ιδρώτας κατακλύζει τον επιθεωρητή. Σηκώνεται απότομα από το κρεβάτι του. Χωρίς να καταλάβει τι έχει γίνει ανοίγει την τηλεόραση και πέφτει πάλι για ύπνο. Μπερδεμένος, ιδρωμένος, διχασμένος...

Μυστηριώδες έγκλημα στο τρένο

Παπαχρηστίου Φούλα

... Τετάρτη 22 Φεβρουαρίου. Το ρολόι δείχνει 12 τα μεσάνυχτα. Κουρασμένη από τις απεχνωσμένες έρευνες μιας ακόμα υπόθεσης δολοφονίας, δέχομαι ένα αναπάντεχο τηλεφώνημα από τον διευθυντή της ομάδας Έρευνών, στην οποία εργαζομαι τα τελευταία 10 χρόνια. Ενώ καλά-καλά δεν πρόλαβα να τελειώσω τις έρευνες γύρω από το ανεξήγητο

έγκλημα μιας νεαρής κοπέλας στην πολιτεία του Τέξας, ανέλαβα να φέρω εις πέρας τη λύση ενός ακόμα εγκλήματος στη Νέα Υόρκη. Αν και στην αρχή δεν ήμουν τόσο σίγουρη ότι θα μπορούσα να τα καταφέρω, σκέφθηκα ότι έχω καθήκον να εκπληρώσω την εντολή που μου ανατέθηκε και να αποκαλύψω την αλήθεια. Την επόμενη κρύας μέρα είρτασα στο σταθμό και επιβιβάστηκα στο βαγόνι με τον αριθμό 4. Ήξερα όλη την διαδρομή καθώς είπνα μια ζεστή καύπα καφέ και διάβαζα τον φάκελο της υπόθεσης, συνειδητοποίησα ότι υπάρχουν αρκετά σημεία που δεν ταιριάζουν μεταξύ τους, δεν έδωσα όμως τόση έμφαση, που τελικά αποδείχθηκε λάθος μου, και αποφάσισα να απολαύσω την όλη διαδρομή. Καθώς η ώρα περνούσε και κοντεύαμε να φθάσουμε στην πρώτη στάση επικράτησε μια οχλαγωγική που έπτετα από την παρέμβαση του επιστάτη κόπασε. Πραγματικά δεν μπορούσα να καταλάβω τι ήταν αυτό που προκάλεσε την αναστάτωση. Μόλις φθάσαμε και το τρένο σταμάτησε μπροστά από την πλατφόρμα 4, προς έκπληξή μου, αντίκρισα πολύ κόσμο πάνω από το ματωμένο πάτωμα

ενός μικρού κοριτσιού. Αρχικά, σοκαρίστηκα και δεν ήξερα πώς να πράξω. Αμέσως με την πολιτική βοήθεια της αστυνομίας αυτομακρόναμε τον κόσμο και ανέλαβα δράση. Έπειτα από την συλλογή αποδεικτικών στοιχείων ήρθα αντιμέτωπη με την σκληρή αλήθεια. Το νεαρό κορίτσι είχε συγγένεια με την δολοφονημένη κοπέλα στο Τέξας καθώς και με το πτώμα της δεύτερης υπόθεσης που πήχαινα να εξιχνιάσω. Ορα

9:45 π.μ. Μετά τη διαμονή μου σ' ένα ξενοδοχείο, κοντά στο σταθμό του τρένου, και αφού πήρα τις αποσκευές μου, ήμουν πλέον καθοδόν για την έρευνα της υπόθεσης που μου είχε ανατεθεί πριν λίγες μέρες. Έπειτα από πολύωρο περπάτημα για να φτάσω στο γραφείο, από το οποίο θα παραλάμβανα τα απαραίτητα έγγραφα για τον τόπο και την ακριβή ώρα του εγκλήματος, δέχομαι ένα τηλεγράφημα που ήταν άκρως καθοριστικό για την υπόθεση! Μια αντρική φωνή με απείλησε πως αν δεν σταματήσω τις έρευνες για την υπόθεση των τριών γυναικών, που είχαν άμεση σχέση μεταξύ τους, το τέλος μου θα είναι τόσο μακάβριο όσο και το δικό τους! Αμέσως κατάλαβα ότι επρόκειτο για τον δολοφόνο και αυτό με ικανοποίησε ιδιαίτερα γιατί ο ίδιος έπεσε στην παχίδα που μου έστησε. Αφού, έγινε άρση τηλεφωνικού απορρήτου, εγώ και η ομάδα έρευνας (στην οποία εργαζόμαι όπως προανέφερα), ήμασταν πλέον σίγουροι για την ταυτότητα του δολοφόνου. Όπως αποδείχθηκε ο άνθρωπος που τους σέρησε την ζωή, ήταν ο ίδιος τους ο πατέρας. Έναν μήνα μετά, στη δίκη για την εν λόγω υπόθεση, ο δολοφόνος κρίθηκε ένοχος, όπως ήταν αναμενόμενο, δίνοντας δικαίωση στις τρεις αθώες ψυχές....

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΜΟΥ

Τον προηγούμενο μήνα πήγα μια εκδρομή με ένα τρένο. Πήγα στον σταθμό και έβγαλα το εισιτήριο και μπήκα στο τρένο. Το τρένο ήταν πολύ μεγάλο και είχε πολλά βαγόνια. Εγώ μπήκα στο πρώτο βαγόνι. Σε λίγο ξεκίνησε το τρένο. Παρακολουθούσα όλη την διαδρομή από το παράθυρο. Το τρένο ήταν γεμάτο επιβάτες. Έξω είχε ωραία θέα. Είχε μεγάλα βουνά και πολλές πεδιάδες. Το τρένο έκανε πολλές στάσεις στη διαδρομή. Μέσα το τρένο ήταν ωραίο. Μετά κάποιοι ηλικιωμένοι άρχιζαν να φωνάζουνε. Σε λίγο θα φτάσουμε στη στάση που θα κατέβουμε. Το τρένο κατέβαζε ταχύτητα γιατί φτάσαμε στη στάση. Μόλις κατέβηκα από το τρένο με περίμενε εκεί η μαμά μου. Μετά γύρισα στο σπίτι μου.

Νίκος Παπαγεωργίου

Παπαδημητρίου Μάρσια

Το τρένο της θλίψης

Πόσα να αντέξει ο νους και η ψυχή ενός μικρού παιδιού; Πόσα δάκρυα μπορούν να κυλήσουν από τα μάτια του; Πλέον είμαι μία ώριμη γυναίκα που την δυνατότερη εμπειρία της ζωής μου την έχω βιώσει μέσα σε ένα τρένο.. Τότε ήμουν ένα κοριτσάκι πέντε χρονών, ένα κοριτσάκι με την πιο αθώα ψυχή νομίζοντας ότι ζω μέσα στο ροζ συννεφάκι, που δεν υπάρχουν κακοί άνθρωποι... Πού να ξερα... Όταν ζήτησα – θυμάμαι- να πάμε στο θέατρο που έπαιζε απέναντι από το σπίτι μας η μαμά μου, μου είπε μια φράση που στιγματίσε εκείνη την στιγμή.. «Δεν γίνεται! Είμαστε εβραίοι!!..» Και τι με αυτό; «Τόσο κακό είναι μα είσαι Εβραίος;» αναρωτήθηκα. Όσο περνούσαν οι μέρες, αγρίευαν τα πάντα γύρω μου. Πλέον ούτε έξω δεν μπορούσαμε να βγούμε. Και τις φίλες μου είχα να τις δω πολλές πολλές μέρες. Οι γερμανοί τελικά ήταν τα τέρατα στους εφιάλτες του κάθε παιδιού! Αλλά ακολούθησαν και χειρότερα... Τρίτη 1933.. Ο μπαμπάς μου ήταν πραγματικά πολύ στεναχωρημένος. Η μαμά μου ούτε που τολμούσε να μας κοιτάξει. Ήταν μια βουβή ψυχρή εικόνα. Ο αδερφός μου "σπάει" τον πάγο ρωτώντας πότε θα φάμε... Δεν υπήρχε φαγητό. Ένα μόνο κομμάτι ψωμί είχε απομείνει. Και το μόνο πράγμα που δεν περίμενα ήταν η αντίδραση της μητέρας μου.. «Θα πάμε ένα ταξίδι με το τρένο!» Δεν ξέρω ούτε εγώ πως ένιωσα! Ο ενθουσιασμός που επικρατούσε για μένα ήταν απεριγράφτος. Αλλά οι γονείς μου δεν είχαν σχηματισμένο στο πρόσωπο τους το χαμόγελο που είχα εγώ. Αντιθέτως ήταν αποτυπωμένος ο φόβος και η θλίψη. «Μα γιατί;» σκέφτηκα. Ένα ταξίδι είναι πάντα το φάρμακο στις πληγές του ανθρώπου καθώς ήταν και το δικό μας φάρμακο σε αυτές τις δύσκολες στιγμές που περνούσαμε. Σίγουρα θα πηγαίναμε κάπου

καλύτερα. Και το βασικότερο! Θα πηγαίναμε με τρένο! Η μόνη εικόνα που είχα για τα ταξίδια με το τρένο ήταν μαγευτική. Πάντα ήταν ένα από τα όνειρα μου ως παιδί να μπω στον μαγικό κόσμο του τρένου και να ταξιδέψω μέσα σε αυτόν. Αλλά δεν ήταν έτσι τα πράγματα σε αυτήν την περίπτωση... Όλα έγιναν πολύ γρήγορα. Την επόμενη κιόλας μέρα είχαμε φτάσει στον σταθμό. Το προηγούμενο βράδυ δεν είχα κλείσει μάτι. Δεν ήμουν η μόνη βέβαια καθώς η μαμά μου έκλαιγε σιγανά στο μπάνιο νομίζοντας ότι κοιμόμασταν. Όταν λοιπόν φτάσαμε στον σταθμό αντικρίζω για πρώτη φορά τον σταθμάρχη. Έναν άντρα πολύ άγριο, επιβλητικό, αυστηρό που συμπεριφερόταν πολύ απότομα και με αγριότητα στους ανθρώπους. Αλλά και πάρα πού κόσμο, τόσο πολύ που δεν χωράγαμε. «Κοίτα να δεις πόσοι άνθρωποι θέλουν να πάνε ένα ταξίδι με το τρένο» σκέφτηκα δυνατά και τότε η μαμά μου γύρισε και μου χαμογέλασε πικρά. Η εικόνα που έβλεπα δεν ήταν αυτό που ονειρευόμουν. Ήταν όλα τόσο διαφορετικά. Η ατμόσφαιρα ήταν αποκνικτική. Η αγριότητα επικρατούσε. Ήταν εκεί και οι γερμανοί. Δεν με απασχολούσε αυτό. Ήξερα ότι φεύγω μακριά από αυτούς. Το μόνο που με απασχολούσε ήταν ότι τα πρόσωπα όλων των εκατοντάδων ανθρώπων που ήταν εκεί. Είχαν την εικόνα του φόβου και το μοναδικό χαμόγελο ήταν το δικό μου. Η διαπίστωση που είχα με έκανε να προβληματιστώ. Ήταν όλοι Εβραίοι... Και ξαφνικά το βλέπω. Ήταν εκεί... Ήταν το τρένο... Δεν ήταν όμως λαμπερό ούτε περήφανο. Δεν ηχούσε τον όμορφο ήχο των τρένων. Ήταν ένα μουντό, βαρύ τρένο. Ήταν λες και αντιπροσώπευε το πρόσωπο όλων των ανθρώπων καθώς και την κατάσταση που επικρατούσε αυτούς τους μήνες... Καθόλη την διάρκεια η μητέρα μου, κρατούσε σφιχτά το χέρι μου και ο πατέρας μου αντίστοιχα τον αδερφό μου. Ένωθα την καρδιά τους να

ραγίζει. Και ήρθε η ώρα που περίμενα. Να ανέβω επιτέλους σε αυτό το τρένο. Όμως εκείνη την στιγμή... Έσβησε απότομα το χαμόγελο μου. Μας έσπρωξαν βίαια στο βαγόνι. Δεν είχε θέσεις... Δεν είχε την περιπέτεια. Ήταν μόνο γεμάτο κόσμο που οι περισσότεροι κλαίγανε και ούρλιαζαν. Βρωμούσε εκεί μέσα. Δεν μπορούσαμε να αναπνεύσουμε. Δεν υπήρχε ο ενθουσιασμός και η χαρά. Έλειπε η ζωντάνια. Δεν είχα καταλάβει τίποτα... «Μα γιατί είναι έτσι;» ρώτησα τον αδερφό μου. Ποτέ δεν μου απάντησε. Απλά άρχισε να κλαίει με λυγμούς. Τα μωρά στις αγκαλιές των μανάδων δεν είχαν σταματήσει να κλαίνε. Πέρασε ώρα μέχρι να ξεκινήσουμε. Ανέβηκε ακόμη πολύς κόσμος στο βαγόνι. Ανάμεσα σε αυτούς αντίκρισα την φίλη μου την Άννη. Επιτέλους! Είχε και αυτή το χαμόγελο στο πρόσωπο της. «Γεια σου Μάρσια, καλό ταξίδι να έχουμε θα τα πούμε θα τα πούμε μόλις φτάσουμε!» είπε. Μου έδωσαν ελπίδα τα λόγια της... Και ξεκινήσαμε. Ένας Γερμανός έδωσε όπως πάντα τις διαταγές του και το τρένο πήρε μπρός. Για λίγο έκλεισα τα μάτια μου. Ήθελα να το ζήσω όπως ονειρευόμουν. Άκουγα την μηχανή του τρένου και τον ήχο που έβγαζαν οι ράγες όταν τσούλαγε, σκεφτόμουν ανθρώπους με χαμόγελα και έναν κόσμο χωρίς πείνα, φόβο, συρματοπλέγματα και Γερμανούς. Την ηρεμία μου τάραξαν φωνές. Κοιτάζω έξω το ψυχρό παγωμένο τοπίο της Πολωνίας και τους ανθρώπους μέσα στο βαγόνι. Δίπλα ακριβώς ήταν ένα παιδί λίγο μεγαλύτερο από εμένα. «Γεια σου! Πως σε λένε;» τον ρωτάω. Η απάντηση του μου έκοψε τα πόδια...! «Με λένε Μανουήλ. Δεν έχει σημασία τίποτα πλέον όμως. Το ξέρεις ότι οι Γερμανοί μας πάνε σε ένα στρατόπεδο;» Και τότε κατάλαβα. Κατάλαβα γιατί τέτοιος φόβος. Κατάλαβα γιατί μόνο Εβραίοι. Κατάλαβα γιατί όλοι κλαίγανε. Κατάλαβα γιατί τίποτα δεν ήταν όπως το ονειρευόμουν. Το τρένο αυτό δεν ήταν τρένο που

ταξίδευε σε όμορφα μέρη. Δεν ήταν ο σκοπός του ο ενθουσιασμός ή να χαρίσει την εμπειρία και την χαρά σε κάθε άνθρωπο. Ήταν το τρένο του θανάτου. Κοίταξα γύρω μου, τους γονείς μου. Και ξέσπασα σε κλάματα. Έσφιξα όσο μπορούσα το χέρι της μητέρας μου και του πατέρα μου και κατάλαβα ότι ήρθε η ώρα του θανάτου. Είναι πολύ περίεργο το συναίσθημα που ζεις ένα από τα όνειρα σου και ταυτόχρονα ξέρεις ότι έρχεται το τέλος σου. Τότε έδωσα από ένα φιλί στην μαμά μου στον μπαμπά μου και στον αδερφό μου, τους χαμογέλασα και τους είπα «Σας αγαπώ...!!» Μόλις φτάσαμε σε ένα τερατώδης κτήριο χλωμό, μουντό, μαύρο σαν τον θάνατο, με χώρισαν από την οικογένεια μου... Ήταν η τελευταία φορά που τους είδα... Είμαι από τους λίγους που κατάφερα να επιβιώσω και να πραγματοποιήσω το παιδικό μου όνειρο. Ένα ταξίδι με το τρένο...

Μια φριχτή ανάμνηση...

Όταν μπαίνω σε τρένο το κλακ-κλακ στις ράγες που ηχεί από την τριβή των βαγονιών μου θυμίζει μια απαίσια ημερομηνία που δεν πρόκειται να ξεχάσω ποτέ. 15 Μαρτίου 1943.

Θυμάμαι, πρέπει να 'μουν 7 χρονών όταν μία ταραχή ξέσπασε στη Θεσσαλονίκη, φωνές μέσα στο σπίτι μας και ο μπαμπάς μάζεψε γρήγορα 2 βαλίτσες κι ένα μπασούλο. Τότε βγήκαμε έξω και οι γερμανοί κατακτητές μάς βάλανε σε ένα φορτηγό γεμάτο κατά σύμπτωση μόνο με Εβραίους. Δίπλα μου καθόταν η φίλη μου η Άννα και επειδή ήξερε καλά γερμανικά, άκουσε τους Γερμανούς να λένε ότι θα μας πάνε για δουλειά. Ο πατέρας μου και η μητέρα μου ήξεραν και αυτοί γερμανικά, αλλά η ανησυχία και ο φόβος είχαν ζωγραφιστεί στα πρόσωπά τους. Δεν μου έλεγαν πολλά, μόνο να μην ανησυχώ. Κάναμε πολλές στάσεις μαζεύοντας κι άλλους Εβραίους. Η τελευταία μας στάση ήταν στον παλιό σιδηροδρομικό σταθμό της Θεσσαλονίκης. Απ' όλα τα φορτηγά βγήκαν περίπου 1.000 Εβραίοι, νέοι, γέροι και παιδιά ανήσυχoi φορτωμένοι με βαλίτσες.

Τότε έφθασε στο σταθμό ένα τρένο με πολλά βαγόνια. Όχι όμως βαγόνια με καθίσματα, όχι δεν ήταν βαγόνια για επιβάτες. Δεν ήταν για ανθρώπους. Ήταν βαγόνια άδεια, ξύλινα για μεταφορά ζώων ή πραγμάτων. Οι Γερμανοί μας διέταξαν να μπούμε σ' αυτά τα απαίσια βαγόνια. Σε κάθε βαγόκι τοποθετούνταν περίπου 80-100 Εβραίοι. Ταξιδεύαμε για μέρες ατελείωτες και κάναμε ωριαίες στάσεις αλλά ποτέ δεν βγαίναμε. Στεκόμαστε συνεχώς όρθιοι, δεν χωρούσαμε να κινηθούμε, αν κάποιος ήθελε να ξαπλώσει έπρεπε όλοι οι άλλοι να στριμωχτούμε για να του κάναμε λίγο χώρο. Το βαγόκι μας κάθε ώρα που περνούσε, μύριζε απαίσια, πολλοί ήταν άρρωστοι. Άλλοι έκλαιγαν, άλλοι προσεύχονταν, κανείς δεν είχε όρεξη να μιλήσει. Η πείνα και το κρύο ήταν ανυπόφορα. Θυμάμαι καλά ότι τουλάχιστον πέντε ηλικιωμένοι πέθαναν, μην αντέχοντας την ταλαιπωρία του ταξιδιού. Μόνο μια μέρα μας άφησαν να βγούμε σε μία από τις στάσεις. Δεν θα ξεχάσω ποτέ πόσο ανακουφίστηκα μόνο και μόνο που ανέπνευσα καθαρό αέρα, πόσο αλήθεια μου είχε λείψει μια δυνατή ανάσα. Είχαμε σταματήσει δίπλα σ' ένα ποταμάκι και είχε βρέξει το πρόσωπό μου. Τι χαρά, το ευτυχία για λίγο καθαρό νερό!

Μετά από λίγες μέρες φτάσαμε σε ένα στρατόπεδο που δεν ήξερα τότε ότι ήταν το καλαστήριο με το όνομα Άουαβιτς . Το τρένο μπήκε ολόκληρο μέσα στο στρατόπεδο και μας πέταξαν έξω από τα βρώμικα βαγόνια με φωνές και χτυπήματα. Ο πατέρας άνοιξε γρήγορα το μπαούλο, ήταν άδειο. Τότε μου είπε να μπώ γρήγορα μέσα και να μην μιλήσω ό,τι και να γίνει. Το είχε ανοίξει ελάχιστα, ώστε να μπορώ να παίρνω οξυγόνο και να βλέπω έξω. Έπειτα καθίσαμε σε μία τεράστια ουρά. Ένας γιατρός ήταν ανάμεσά μας και επέλεγε μερικά παιδιά. Μόλις η ουρά προχώρησε είδαμε έναν γερμανό αξιωματικό, ο οποίος επέλεγε σε ποιά σύραγγα θα πάει ο καθένας. Η δεξιά έγγραφε κρεματόρια(που δεν ήξερα τί σήμαινε) και η αριστερή είχε κάτι σαν δωμάτια. Ο αξιωματικός κατάλαβε ότι οι γονείς μου ήξεραν γερμανικά και μας τοποθέτησαν σε ένα δωμάτιο 15-20 τετραγωνικών, με άλλα 30-40 άτομα. Απ' ότι κατάλαβε ήθελαν τους γονείς μου για διερμηνείς. Όταν επιτέλους μπήκαμε στο δωμάτιο ο πατέρας μου με έβγαλε από την βαλίτσα και μου είπε ψιθυριστά: <<Ότι και να γίνει θέλω να με ακούς, να κρύβεσαι συνέχεια και να μην μιλάς σε κανέναν γιατί διατρέχουμε μεγάλο κίνδυνο!>> ενώ η φωνή του έτρεμε.

Πολλές μέρες, πολλοί μήνες πέρασαν, έβλεπα ανθρώπους να δουλεύουν σαν σκλάβοι όλη μέρα χωρίς φαγητό, είδα βασανιστήρια, πείνα, συγκεντρωμένους ανθρώπους, γυμνούς χωρίς αξιοπρέπεια, μόνο θάνατο και δυστυχία γύρω μας. Εγώ κρυβόμουν συνεχώς στο δωμάτιο και δεν έβγαινα έξω. Ο γιατρός που είδα όταν πρωτοφτάσαμε ήταν ο τρομερός γερμανός ιατρός Μένγκελε, που έκανε απάνθρωπα πειράματα ακόμη και σε παιδιά, αδιαφορώντας για τον πόνο και τον θάνατο που προκαλούσε. Όλα μαύρα γύρω μας, καμία ελπίδα για σωτηρία.

Όταν μετά από έναν χρόνο περίπου είδα τους Άγγλους στρατιώτες να μπαίνουν με τα τανκς τους στο στρατόπεδο, δεν πίστευα ότι τα είχαμε καταφέρει κι ότι θα ζούσαμε. Ευτυχώς για εμάς είμασταν από τους 25 τυχερούς που κατάφεραν και ξαναγύρισαν στην Θεσσαλονίκη, περίπου έναν χρόνο και λίγους μήνες μετά.

Μέχρι σήμερα που φτάνω τα 85 μου χρόνια και μόνο η ανάμνηση των τραγικών στιγμών, τα ανθρώπινα δράματα που είδα, ο πόνος

και ο θάνατος μου φέρνουν δάκρυα στα μάτια. Μέχρι σήμερα όταν ακούω τον ήχο του τρένου πάνω στις ράγες, κλακ-κλακ, κλακ-κλακ, ο φόβος ξαναμπαίνει στην καρδιά μου.....ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΣΑ ΝΑ ΞΕΧΑΣΩ. Και πώς θα μπορούσα άλλωστε;

Παπαδογεώργου Ερατώ

Σοφία Παλονύφη

Οι στιγμές αγωνίας στον σιδηροδρομικό σταθμό

Το 1940 βρισκόμουν μαζί με άλλους συγγενείς φαντάρων στην αποβάθρα ενός σιδηροδρομικού σταθμού περιμένοντας με αγωνία να έρθει το τρένο με κάποιους από τους φαντάρους από το μέτωπο. Όλοι όσοι ήμασταν εκεί το μόνο που σκεφτόμασταν ήταν να είναι οι δικοί μας άνθρωποι μέσα στα βαγόνια του τρένου. Μόλις το τρένο έφτασε, τρέξαμε προς τις πόρτες και τα παράθυρα των βαγονιών για να δούμε αν είχαν έρθει αυτοί που περιμέναμε, τότε κατέβηκε ο μηχανοδηγός και μας είπε να πάμε στην άκρη για να μπορέσει να κατεβάσει τις λιγυστές αποσκευές των φαντάρων. Μετά από λίγα λεπτά κατέβηκαν και οι φαντάροι. Επικρατούσε πανικός καθώς δεν είχαν έρθει όλοι οι φαντάροι τους οποίους περίμεναν οι συγγενείς τους. Άλλοι έκλαιγαν από στεναχώρια άλλοι από χαρά τα συναισθήματα όλων ήταν ανάμικτα. Ευτυχώς οι δικοί μου άνθρωποι ήταν μέσα στο τρένο. Ύστερα από λίγο, ο σταθμός είχε ερημώσει ο μόνος που είχε απομείνει ήταν ο σταθμάρχης που περίμενε το επόμενο τρένο. Αυτές οι στιγμές, γεμάτες αγωνία, θα μείνουν για πάντα χαραγμένες μέσα στο μυαλό μου.

r2959 www.fotosearch.com

★ ΡΑΓΕΣ ΑΠΟ ΑΣΤΕΡΙΑ ★

ΜΑΡΙΑ ΓΕΠΑΣΟΥ

Όλα ήταν σκοτεινά. Όλοι κοιμόντουσαν στις καμπίνες στους. Μόνο εγώ ήμουν ξάγρυπνη. Όλο το βράδυ ακούγονταν αυτός ο ενοχλητικός ήχος και η ατμομηχανή. Το τρένο κυλούσε με ένα μικρό τρίξιμο στις ράγες και σκεφτόσουν πώς θα ήταν να σταματούσε αυτός ο ήχος για να πας να κοιμηθείς.

Αυτά σκεφτόμουν και εγώ. Καθόμουν στο παράθυρο και κοιτούσα το φεγγάρι, που, αν και βρίσκονταν το τρένο να τρέχει ασταμάτητα πάνω στις ράγες, αυτό έμενε στην θέση του, λες και μας ακολουθούσε καθ'όλη την διάρκεια της διαδρομής. Τα αστέρια γύρω του τρεμόπαιζαν και το φως τους έκανε την νύχτα μέρα.

Σε λίγο όλα σταμάτησαν. Μπαίναμε σε τούνελ, και όπως ήταν φυσικό δεν μπορούσες να δεις ούτε την μύτη σου. Μετά από 15 λεπτά σκότους, επιτέλους ξανάδα τον ουρανό που μου τύφλωσε τα μάτια, γιατί είχα συνηθίσει το σκοτάδι. Αποφάσισα να περπατήσω λίγο. Η μαμά και ο μπαμπάς κοιμόντουσαν ακόμα. Και μάλιστα βαθιά. Το ίδιο και ο αδελφός μου. . .

Αμέσως πήρα την κουβέρτα μου και το μαξιλάρι μου και κάθησα μπροστά από το παράθυρο, μπας και με πάρει επιτέλους ο ύπνος. Τότε έκλεισα τα μάτια μου και... βρέθηκα να οδηγώ το τρένο! Εκείνη την στιγμή εκτοξεύτηκε σαν πύραυλος προς τα σύννεφα και βρέθηκα δίπλα στο φεγγάρι! Μου χαμογελούσε ακατάπαυστα, λες και φορούσε μάσκα. Τα αστέρια δίπλα του χόρευαν και τραγουδούσαν.

Κάποια στιγμή όλα σκοτείνιασαν. Ένιωσα να αιωρούμε προς το πάνω και τότε... Είδα ότι άρχισα να πέφτω! "ΒΟΗΘΕΙΑ!!!", φώναξα, αλλά δεν άκουγα ούτε την φωνή μου. Τί να κάνω;!

Ξαφνικά, άκουσα μια φώνη να φωνάζει,:"ΤΕΛΟΣ
ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΥ!!!". Ήταν ο σταθμάρχης."Ουφ!",σκέφτηκα.
Όνειρο ήταν...

ΦΩΤΗΣ ΡΗΓΑΣ

Μια αξέχαστη μέρα στον σιδηρόδρομο

Τα Χριστούγεννα αποφάσισα να πάω μαζί με τον ξάδελφό μου και με το παιδί του μια διαδρομή με το σιδηρόδρομο της Αθήνας. Θέλαμε να κάνουμε μια βόλτα με το σιδηρόδρομο ώστε να μάθουμε στο παιδί του ξάδελφού μου μερικά πράγματα για την ζωή μας.

Καθώς πηγαίναμε και μιλάγαμε με τον ξάδελφό μου ξαφνικά ακούμε κάποιους περίεργους ήχους από τα μπροστινά βαγόνια. Τα φανάρια έσβησαν, τα φώτα επικρατούσε απόλυτη ησυχία με εξαίρεση τα κλάματα των μικρών παιδιών.

Οι επιβάτες προσπαθούσαν να ησυχάσουν τα παιδιά τους καθώς ρωτούσαν μεταξύ τους ο ένας τον άλλον για το τι συμβαίνει. Έπειτα, ήρθε ο οδηγός στα πίσω βαγόνια και τους είπε να ησυχάσουν καθώς η μηχανή είχε αδειάσει από τα κάρβουνα.

Πέρασαν ώρες μέχρι να φέρουν κάρβουνο για την μηχανή. Αφού τελειώσαμε την διαδρομή μας, κατεβήκαμε για να πάμε σε ένα εστιατόριο. Όταν είχαμε κατέβει από το τρένο είμασταν βεβαιωμένοι ότι ήμασταν όλοι μαζί, όμως δεν ήμασταν όλοι. Ο μικρός είχε αποκοιμηθεί στο τρένο. Πέρασαν περίπου 10 λεπτά μέχρι να το καταλάβουμε, ευτυχώς για εμάς γιατί ο οδηγός ήταν γνωστός μας και επικοινωνήσαμε μαζί του, έτσι πήγαμε και τον πήραμε και κατευθείαν γυρίσαμε στο σπίτι για να μην υπάρξουν άλλα προβλήματα. Αυτή η ημέρα θα μου μείνει αξέχαστη και έχω να πω, πως δεν ήταν και η πιο ευχάριστη.

«Το πρώτο μου ταξίδι με το τρένο»

Ήταν ένα απόγευμα που δεν έμοιαζε με όλα τα άλλα. Στο σπίτι υπήρχε μια διαρκής κίνηση, όλο το σπίτι χαιρόταν και όλη αυτή η αναστάτωση γιατί ο πατέρας μας είχε ανακοινώσει πως θα ταξιδεύαμε με το τρένο για να πάμε εκδρομή στο Βόλο.

Το είχαμε καημό να ταξιδέψουμε με τρένο καθώς ακούγαμε από άτομα που έχουν ταξιδέψει πως είναι ασφαλές, φτηνό και γρήγορο. Το βράδυ κοιμηθήκαμε γεμάτοι όνειρα για την επόμενη ημέρα και την επικείμενη αναχώρησή μας.

Έφτασε λοιπόν και η μεγάλη μέρα! Ξυπνήσαμε όλοι νωρίς το πρωί, ετοιμαστήκαμε γρήγορα και φύγαμε για το σταθμό. Μόλις φτάσαμε είδαμε το τρένο με την ολόχρυση επιγραφή "VOLOS EXPRESS" πάνω από ένα χρυσό κουδουνάκι. Τα κύρια χρώματά του ήταν κόκκινο και μαύρο ενώ μπροστά υπήρχε ένα φουγάρο καθώς το τρένο κινούταν με κάρβουνα. Κάποια στιγμή, αφού βγάλαμε τα εισιτήρια, μας κάλεσαν να εισέλθουμε στα βαγόνια με τα νούμερα των εισιτηρίων. Έπειτα από ολιγόλεπτη καθυστέρηση, το τρένο ξεκίνησε. Η θέση μου ήταν προς την πλευρά του παραθύρου, ο καιρός ήταν ηλιόλουστος και έτσι είχα θέα τους καταπράσινους λόφους που διασχίζαμε και αυτούς που έπονταν, γεμάτους λουλούδια διαφόρων χρωμάτων, ανθισμένα, ενώ τα βαγόνια του σιδηροδρόμου κάλπαζαν πάνω στις ράγες του. Επίσης, απολαμβάναμε απαλή, ήρεμη, ευρωπαϊκή κλασική μουσική.

Έτσι κύλησε η διαδρομή και το μόνο που δεν είχαμε γευτεί ήταν ο ήχος απ' το κουδουνάκι, που όμως το ακούσαμε λίγο αργότερα. Μαζί του ακούστηκε και η φωνή του οδηγού να καλεί όσους είχαν προορισμό τον Βόλο να κατεβούν απ' το τρένο. Εκεί τελείωσε και το πρώτο σκέλος της διαδρομής.

Λιγες μέρες αργότερα πήραμε το τρένο για να επιστρέψουμε. Το ταξίδι αυτή τη φορά ήταν βροχερό. Κατά τη διάρκεια του ακούγαμε συνεχώς μπουμπουνητά και αστραπές και παρακολουθούσαμε τις σταγόνες νερού που έπεφταν σιγά σιγά κάτω. Το τοπίο γύρω μας ήταν μουντό και αυτό επηρέασε τη διάθεσή μας. Μόλις φτάσαμε στην πόλη μας δεν θέλαμε να αποχωριστούμε το τρένο. Τελικά με δάκρυα στα μάτια φύγαμε για το σπίτι.

Το ταξίδι αυτό το ξεχωρίζω από όλα τα υπόλοιπα. Όχι μόνο γιατί ήταν το πρώτο μου ταξίδι με το τρένο αλλά και γιατί πιστοποίησε τις γνώμες των ταξιδιωτών για την ασφάλεια, το κόστος και την ταχύτητα του σιδηροδρόμου.

ΕΙΡΗΝΗ ΤΣΑΜΗ

ΤΑΞΙΔΙ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ

Η Ελεωνόρα ένα κορίτσι από αρκετά εύπορη και μορφωμένη οικογένεια έχει βάλει στόχο κάποια όνειρα τα οποία ήθελε να πραγματοποιήσει μεγαλώνοντας. Ένα από αυτά είναι να κάνει το γύρω της Ευρώπης με τρένο, κι έτσι αφού πια έχει ενηλικιωθεί και είναι στην ηλικία των είκοσι πέντε χρόνων της αποφασίζει να το πραγματοποιήσει.

Οι μέρες περνούσαν και ανυπομονησία της όλο και μεγάλωνε, ώσπου έφτασε η μέρα. Η Ελεωνόρα αποχαιρέτησε τους συγγενείς της, επιβιβάστηκε στο τρένο και σκέφτηκε «ελπίζω να αποκτήσω καινούριες εμπειρίες και νέες ιδέες για την ζωή μου». Ενώ είχε τη δυνατότητα να πάρει μια υπερπολυτελέστατη καμπίνα

στην πρώτη θέση, αυτή διάλεξε μία απλή καμπίνα στην Τρίτη θέση για να ζήσει κάτι διαφορετικό από τις συνήθειες που είχε. Το ταξίδι μόλις είχε αρχίσει κι όμως από την πρώτη κι' όλας μία ώρα τα τοπία που ξεπρόβαλαν το ένα μετά το άλλο ήτανε μαγευτικά σαν να είχαν βγει από παραμύθι. Αρχικά έβλεπε καταπράσινα λιβάδια με διασκορπισμένα πολύχρωμα λουλούδια και φουντωτά με πυκνό φύλλωμα και με διαφορετικό μέγεθος και ύψος το κάθε δέντρο και που και που κανένα ωραίο μικρό σπιτάκι μέσα στο ατελείωτο και πανέμορφο λιβάδι. Επιπλέον έβλεπε λίμνες, ποτάμια με γάργαρο τρεχούμενο νερό και βουνά που στο ενδιαμέσό τους είχαν πρασινάδες. Όμως όλα αυτά φαινόntonτουσαν εντελώς διαφορετικά με το φως της μέρας και τον ήλιο που έλαμπε και διαφορετικά με μαύρο σκοτάδι και τα αστέρια με το φεγγάρι να φωσφορίζουν και να φωτίζουν τους δρόμους μέσα και έξω από τις πόλεις. Οι μέρες και οι νύχτες περνούσαν· κόσμος έμπαινε και κόσμος έβγαινε από το τρένο, άλλοι είχαν τη δυνατότητα να έχουν καμπίνες άλλοι μια θέση και αυτή με το ζόρι. Άλλοι πάλι ήταν νόμιμοι και άλλοι παράνομοι. Μερικοί έμπαιναν για να κάνουν ένα ταξίδι αναψυχής ή για μια περιπέτεια που επιθυμούσαν και μερικοί για να σωθούν, να ζήσουν μια καλύτερη ζωή και να κάνουν ένα νέο ξεκίνημα.

Η Ελεωνόρα παρατήρησε την εξωτερική εμφάνιση των επιβατών, το τι κρατούσαν ή το αν δεν κρατούσαν κάτι και σκέφτηκε «όλοι σχεδόν κρατούσαν βαλίτσα όμως η καθεμία διέφερε από την άλλη, γιατί

προοριζόταν για διαφορετικό σκοπό». Κάθε λογής άνθρωπο συνάντησε εκεί μέσα αλλά δεν ξεχώρισε κανέναν τι πλούσιος, τι φτωχός, τι ταξιδιώτης, τι μετανάστης όλοι άνθρωποι είναι. Όμως ήθελε να κάνει κάτι, ώστε αυτοί που είναι πιο στερημένοι και πιο ταλαιπωρημένοι από κάποιους άλλους να βοηθηθούν. Ήξερε εξ' αρχής ότι δεν θα μπορούσε να βοηθήσει όλους αυτούς που είχαν ανάγκη μέσα και έξω από το τρένο, αλλά ήθελε να κάνει μία προσπάθεια.

Τελικά πήρε την απόφαση σε κάθε χώρα της Ευρώπης που θα αποβιβάζεται για να ζήσει την εμπειρία της πόλης να επισκέπτεται ένα ίδρυμα δίνοντας κάποια χρήματα ώστε να βοηθηθούν μερικοί άνθρωποι. Ο καιρός πέρασε και έφτασε η ώρα της επιστροφής. Ήταν τα τελευταία λεπτά μέσα στο τρένο και η Ελεωνόρα ήταν γεμάτη ευχαρίστηση και ικανοποίηση που κατάφερε να βοηθήσει κάποιους ανθρώπους, γεμάτη από νέες εμπειρίες και ιδέες και έτοιμη να συνεχίσει τη ζωή της. Μόλις επέστρεψε, ήταν πάλι έξω από το σταθμό οι συγγενείς της, τους φίλησε, τους αγκάλιασε και άρχισε να τους διηγείται όλα αυτά που έζησε και έκανε σε αυτό το συναρπαστικό ταξίδι ζωής.

Νίκος Τσαούσης

Ένα απρόσμενο ταξίδι

Μια μέρα είχαμε κανονίσει με ένα φίλο μου να πάμε διακοπές με ένα τρένο. Στις έξι το πρωί το τρένο έφευγε και περίπου στις πέντε και μισή είχαμε συναντηθεί στο σιδηρόδρομο. Αλλά εκείνη την ώρα μας περίμενε κάτι πολύ αναπάντεχο.

Έτσι όπως καθόμασταν παρατηρήσαμε έναν περίεργο άντρα να μπαίνει προσεκτικά, σαν να μην θέλει να τον δούμε, σε ένα δωμάτιο. Αμέσως μετά μας κίνησε το ενδιαφέρον και πλησιάσαμε με περιέργεια το δωμάτιο.

Μόλις μπήκαμε είδαμε κάτι που δεν το περιμέναμε. Ήταν ένας μαγικός κόσμος. Όλα ήταν στον αέρα ακόμα και οι άνθρωποι μπορούσαν να

πετάνε. Ξαφνικά καθώς εξερευνούσαμε με ενθουσιασμό είδαμε να έρχεται ένα ιπτάμενο τρένο. Όταν σταμάτησε όλοι κατευθύνθηκαν προς το τρένο για να μπουν. Εκείνη τη στιγμή, είπαμε να μπούμε και εμείς ελπίζοντας ότι θα ζούσαμε μια αξέχαστη εμπειρία.

Μόλις μπήκαμε καθίσαμε και μας ρώτησαν αν θέλουμε να πάρουμε κάτι να φάμε ή να πιούμε. Τους απαντήσαμε πως θέλαμε να φάμε και αμέσως εμφανίστηκε μπροστά μας ένα ιπτάμενο τραπέζι και μας έφεραν το φαγητό. Τότε το ταξίδι ξεκίνησε.

Το τοπίο ήταν υπέροχο. Όλα ήταν μαγικά. Μόλις γυρίσαμε ήμασταν λίγο στεναχωρημένοι που τελείωσε όλο αυτό το ταξίδι, αλλά και ταυτόχρονα πολλοί χορούμενοι που το ζήσαμε. Αυτό το ταξίδι ήταν το καλύτερο που έχω κάνει και σίγουρα θα το θυμάμαι.

Μαρία Τσέλιου

Η διαδρομή προς τον θάνατο

Βρέχει, βρέχει ασταμάτητα.

Η βροχή πέφτει με ορμή πάνω στα τζάμια των βαγονιών σαν να θέλει να αποτρέψει τους επιβάτες να στρέψουν τα βλέμματά τους προς την αποβάθρα.

Ομίχλη, ομίχλη παντού. Μόλις και μετά βίας διακρίνεται η ταμπέλα με τις αφίξεις και τις αναχωρήσεις δίπλα στη σιδερένια πόρτα του σιδηροδρομικού σταθμού. Άνθρωποι ή μάλλον σκελετοί ντυμένοι με ρούχα περιμένουν παριστάνοντας τους ανθρώπους δίπλα στις ράγες κοντά σ' ένα βουνό από δέματα να επιβιβαστούν ή μάλλον να στοιβαχτούν στα βαγόνια.

Άραγε ξέρουν που θα πάνε; Κάποιοι νομίζω πως όχι γιατί στα πρόσωπά τους φαίνεται να διαγράφονται πως έχουν ακόμα ελπίδες και οράματα. Δεν δείχνουν να φοβούνται. Κάποιοι νομίζω πως ξέρουν. Η συνέχεια... γκέτο και κρεματόρια. Ο φόβος έχει φωλιάσει στην καρδιά τους. Λίγο πιο εκεί κάποιοι φαντάροι προσπαθούν να τους έχουν όλους υπό έλεγχο. Άραγε ποιες είναι οι σκέψεις τους, ποια τα συναισθήματά τους; Δεν θέλω καν να το σκέφτομαι!!

Λυπάμαι πολύ, μετανιώνω μια δειλιάζω. Δειλιάζω να πηδήξω έξω από το τρένο μακριά από τη θέση του οδηγού. Του οδηγού που μόλις ενημερωθεί πως το τρένο έχει αρκετό κάρβουνο πρέπει να ξεκινήσει και να οδηγήσει τόσους ανθρώπους στον θάνατο.

Κλείνω τα μάτια μου και ξεκινώ αφήνοντας πίσω σ' αυτόν το σιδηροδρομικό σταθμό όλη την ανθρωπιά, την αγάπη και την αλληλεγγύη.

Μακάρι να είναι η τελευταία του διαδρομή!

Αγγελική Φαράντου

"Το αγόρι του τρένου"

Στα τέλη του 1940, ένα τετράχρονο αγόρι, ζούσε με την μητέρα του, σε έναν σιδηροδρομικό σταθμό. Το αγόρι και η μητέρα του, ήταν πολύ φτωχοί. Αυτή ζητιάνευε κάθε μέρα στον σταθμό και μεγάλωνε τον γιό της. Το αγόρι πεινούσε και διψούσε πάρα πολύ, ώστε έβαζε τα κλάματα και η μητέρα του προσπαθούσε να τον ηρεμήσει. Τότε, ο οδηγός ενός τρένου πήγε να βοηθήσει την φτωχή μητέρα με το παιδί της. Η μητέρα του αγοριού παρακάλεσε τον οδηγό να πάρει το παιδί και να το μεγαλώσει, επειδή αυτή δεν είχε άλλη δύναμη να φροντίσει τον γιό της. Ο οδηγός δεν είχε άλλη επιλογή, παρά να δεχτεί. Στη συνέχεια, η φτωχή γυναίκα φίλησε στο μάγουλο τον γιο της για αντίο και ύστερα έφυγε. Το αγόρι έκλαιγε με μαύρο δάκρυ επειδή ήξερε πως δεν θα ξαναέβλεπε τη μητέρα του.

Μετά από οκτώ χρόνια, το αγόρι μεγάλωσε με τον οδηγό και έμαθε τα πάντα για το τρένο. Για την μηχανή, για τα κάρβουνα, για το πώς κινείται το τρένο πάνω στις ράγες, για τις διαδρομές που έκανε το τρένο και για τα βαγόνια. Με τον οδηγό τα πηγαίνανε πολύ καλά και τον βοηθούσε πολύ στην δουλειά του. Μετά από λίγο καιρό, ήρθε στον οδηγό ένα γράμμα που έλεγε ότι η μητέρα του αγοριού είχε πεθάνει από ιλαρά και του έστελνε ένα δέμα με την φωτογραφία της και το αγαπημένο της φουλάρι. Όταν του ανήγγεψε τον θάνατο της, η στεναχώρια του αγοριού ήταν τόσο μεγάλη που έκανε τέσσερις μέρες να μιλήσει. Και από τότε, ο οδηγός δεν τον άφησε ποτέ μόνο του και του συμπαραστεκόταν πάντα.

Τα χρόνια πέρασαν γρήγορα και το αγόρι μεγάλωσε, είχε γίνει πια

μεγάλος άντρας. Ήταν οδηγός ενός πολυτελούς τρένου και ήταν παντρεμένος με μία όμορφη γυναίκα και είχε ένα πανέμορφο γιό. Ήταν ευτυχισμένος!

Γιώργος Φούντας

Μυστήριο στον σιδηροδρομικό σταθμό.

Ο κ. Μαρσέλ,
επιθεωρητής της
Γαλλικής αστυνομίας και
ο συνεργάτης του ο κ.
Μπενουά, ιδιωτικός
ντεντέκτιβ, αφού

ολοκλήρωσαν με επιτυχία μια δύσκολη υπόθεση
εξαφάνισης πλούσιου επιχειρηματία στην
Κωνσταντινούπολη, επιστρέφουν με το περίφημο
τρένο Οριάν Εξπρές στο Παρίσι.

Η πρώτη νύχτα του ταξιδιού πέρασε ήρεμα για
τους δύο συνεργάτες. Ήταν και οι δύο πολύ
κουρασμένοι και αφού έφαγαν στο βαγόνι του
εστιατορίου αποσύρθηκαν στις καμπίνες τους για
να ξεκουραστούν. Το επόμενο πρωί το τρένο κάνει
υποχρεωτική στάση στον πλησιέστερο
σιδηροδρομικό σταθμό, εξαιτίας ισχυρής
χιονοθύελλας που έπληττε την περιοχή. Όταν η
κακοκαιρία σταμάτησε οι επιβάτες ξαναμπήκαν στα
βαγόνια τους και η διαδρομή συνεχίστηκε.

Λίγες ώρες αργότερα, ο διευθυντής της εταιρείας
του τρένου έντρομος ανακοινώνει στον επιθεωρητή
Μαρσέλ ότι έκλεψαν πίνακες ζωγραφικής που

μεταφέρονταν με το τρένο στο Παρίσι, συνολικής αξίας 25.000 λίρες.

Οι δύο συνεργάτες ανέλαβαν δράση. Αμέσως άρχισαν οι ανακρίσεις των επιβατών και ο επιθεωρητής Μαρσέλ ενημέρωσε την Γαλλική Αστυνομία για το πρωτοφανές συμβάν της κλοπής των πινάκων πάνω σε κινούμενο τρένο. Ο ένοχος ήταν ανάμεσα στους επιβάτες του τρένου ή συνέβη κάτι άλλο, όταν το Οριάν Εξπρές σταμάτησε λόγω της ισχυρής χιονοθύελλας στον σιδηροδρομικό σταθμό της πόλης Καλαί;;;

Η εξιχνίαση του μυστηρίου για τον επιθεωρητή Μαρσέλ ήταν θέμα χρόνου...

Παναγιώτα Χαλαζιά

Ένα μοναδικό ταξίδι.

Για να αποδράσουμε από την καθημερινότητα, η οικογένειά μου και εγώ, πραγματοποιήσαμε ένα ταξίδι. Διασχίσαμε με τρένο τη Ρωσία, για επτά ημέρες. Ήταν ένα ταξίδι περίπου 9.600 χιλιομέτρων με τη μεγαλύτερη σιδηροδρομική γραμμή του κόσμου. Το τρένο μας αποτελούνταν από είκοσι ένα βαγόνια και η αφετηρία μας ήταν η Μόσχα. Πραγματικά η διαδρομή ήταν μαγική. Έμοιαζε να συνδέει την ανατολή με τη δύση, αλλάζοντας οκτώ διαφορετικές ζώνες ώρας. Τα πολυτελή βαγόνια διέθεταν ευρύχωρα δωμάτια, εστιατόρια με προσεγμένα φαγητά, καφετέριες και μπαρ.

Όμως στη διαδρομή αυτή πρωταγωνιστικό ρόλο είχε το τοπίο. Η θέα μοναδική, αφού το τρένο πέρασε από εντυπωσιακές γέφυρες στο χείλος του γκρεμού, από τούνελ που ήταν σκαμμένα στους βράχους, παγωμένες λίμνες και διέσχισε χιονισμένες βουνοκορφές, φαράγγια και καταρράκτες. Σε μερικά σημεία, από την πυκνή χιονόπτωση και την ταχύτητα δεν μπορούσαμε να δούμε τίποτα έξω από το παράθυρο. Ήταν σαν να είχαν κρεμάσει λευκές κουρτίνες. Ο ήχος του σιδηροδρόμου ηχούσε σαν μελωδία στα αυτιά μας, καθώς το τρένο γλιστρούσε πάνω στις ράγες του.

Η γεμάτη στροφές διαδρομή γύρω από τη λίμνη Βαϊκάλη ήταν μαγευτική, τα λιμάνια της ήταν άδεια και τα καράβια της δεμένα στα καρνάγια. Η μεγαλύτερη και βαθύτερη λίμνη του πλανήτη, " το γαλάζιο μάτι της Σιβηρίας " όπως την αποκαλούν είχε μετατραπεί στο μεγαλύτερο παγοδρόμιο του κόσμου.

Σε κάθε σταθμό γυναίκες με εξαιρετικά χειροποίητα φαγητά, καπνιστά ψάρια, κόκκινο χαβιάρι και αλκοόλ προσπαθούσαν να πουλήσουν τα εμπορεύματά τους.

Σ' αυτή τη διαδρομή δεν υπήρξαν απρόοπτα περιστατικά και για κανέναν επιβάτη δεν είχε σημασία ο προορισμός, αλλά η διαδρομή. Οι μέρες κύλησαν γρήγορα και εμείς μείναμε εκστασιασμένοι από τη θέα που ήταν άκρως εντυπωσιακή. Λατρέψαμε κάθε στιγμή του ταξιδιού αυτού. Διασχίσαμε το ένα τρίτο του πλανήτη, είδαμε μοναδικές εικόνες να περνούν τρέχοντας μπροστά στα μάτια μας, γνωρίσαμε καινούριους ανθρώπους, τραγουδήσαμε, διαβάσαμε και γυρίσαμε πίσω πραγματικά γεμάτοι. Ήταν ένα ταξίδι που θα μείνει χαραγμένο στη μνήμη μου για πάντα!

Μαρίλια Χουρχούλη

ΤΑΞΙΔΙ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΜΕ ΤΟ ΤΡΕΝΟ

Εκείνο το απόγευμα στις αρχές του 1940 έπαιζα με τους φίλους μου στην αυλή του σπιτιού μου, όταν ακούσαμε δυνατούς θορύβους και αμέσως μπήκαμε μέσα στο σπίτι. Όλο το βράδυ ακούγαμε φωνές και κλάματα, καθώς και

βόμβες. Το επόμενο πρωί, ετοιμάστηκα και ο μπαμπάς μου με έβαλε στο τρένο για να πάω να ζήσω με την θεία μου στην επαρχία όπου θα ήταν πιο ασφαλές για μένα. Τότε κατάλαβα πως είχαμε πόλεμο. Ο πατέρας μου θα πήγαινε φαντάρος στον πόλεμο. Με δάκρυα στα μάτια αποχαιρέτησα τον πατέρα μου και έφυγα από την πόλη. Από την αρχή της διαδρομής κοίταζα από έξω από το παράθυρο και δεν υπήρχαν ούτε ζώα, ούτε δάση, ούτε σπίτια όπως παλιά.... Ο πόλεμος τα είχε καταστρέψει όλα και από τις πρώτες κιόλας μέρες. Η διαδρομή περνούσε ομαλά αλλά ξαφνικά το τρένο σταμάτησε απότομα και κατέβηκα να δω τι συνέβαινε. Ο οδηγός μας ενημέρωσε πως το τρένο είχε πάθει κάποια βλάβη και πως θα έπρεπε να περιμένουμε μέχρι να έρθει το τρένο από το επόμενο δρομολόγιο αύριο. Όλοι οι επιβάτες ήταν ανήσυχοι και κουρασμένοι. Το βράδυ μας φιλοξένησαν σε μία φάρμα κοντά στον σταθμό. Το επόμενο πρωί ξύπνησα πολύ νωρίς για να μην χάσω το τρένο. Περίμενα στον σταθμό πολλές ώρες. Κάποια στιγμή ένιωσα να με σκουντάει κάποιος γιατί είχε έρθει το τρένο. Όταν μπήκα μέσα μια μεγάλη έκπληξη με περίμενε. Με αυτό το τρένο ταξίδευε και μια φίλη μου μαζί με όλη της την οικογένεια. Από τότε σταμάτησα να νιώθω μόνη. Είχα πια κάποιον να μιλήσω. Η ζωή στο τρένο ήταν τόσο όμορφη. Θα μπορούσα να έμενα εκεί για πάντα και να ταξιδεύω σε

πολλά μέρη. Το τρένο ήταν σχεδόν γεμάτο και υπήρχαν άνθρωποι από παντού. Γνώρισα και κάποια παιδιά που πήγαιναν και αυτά όπου κι εγώ. Επιτέλους είχαν απευμείνει μόνο κάποιες μέρες για να φιάσω στην θεία μου. Μα ξαφνικά κάποιοι ανάγκασαν τον οδηγό να σταματήσει και ήρθαν μέσα στο τρένο και ζητούσαν λεφτά ή κοσμήματα. Ήμουν τρομοκρατημένη..... Όταν με πλησίασαν σηκώθηκα και έτρεξα για να βγω έξω από το τρένο. Αλλά ένας από αυτούς άρχισε να με κυνηγάει. Όπως έτρεχα, έπεσα πάνω σε μία κυρία . Χρειάζομαι να με κρύψει , καθώς οι κλέφτες βρισκόταν ένα βήμα πιο πίσω μου. Εκείνη δέχτηκε να με βοηθήσει με αντάλλαγμα να την συνοδεύσω ως τον προορισμό της που βρισκόταν λίγο πιο πριν, από το μέρος που έμενε η θεία μου. Δέχτηκα να την βοηθήσω και εκείνη με έκρυψε στο μαγαζί της που βρισκόταν λίγο πιο πέρα από τον σιδηροδρομικό σταθμό. Έπειτα, επιβιβαστήκαμε στο τρένο και αρχίσαμε το ταξίδι μας. Το όνομα της ήταν Βιολέτα. Αρχίσαμε να μιλάμε και κατάλαβα πως και αυτή εγκατέλειψε τον τόπο της λόγω του πολέμου. Ήταν τυφλή και για αυτόν τον λόγο μου ζήτησε βοήθεια. Όσο περισσότερο μιλάγαμε , τόσο κοινά βρίσκαμε. Μου είπε επίσης πως ο άντρας της πήγε φαντάρος στον πόλεμο , όπως και ο δικός μου πατέρας. Το ταξίδι ήταν πολύ κουραστικό , αλλά ταυτόχρονα ευχάριστο γιατί είχα δεθεί τόσο πολύ με εκείνη τη γυναίκα παρόλη την διαφορά ηλικία μας. Την ένιωθα σαν φίλη και συνομιλική μου. Μετά από πολλές στάσεις , είχε έρθει η ώρα να αποχαιρετίσουμε η μία την άλλη. Όμως καθώς έβγαινε από το τρένο , κάποιος της άρπαξε την τσάντα. Τότε άρχισα να τον κυνηγώ μήπως και τον προλάβω για να πάρω την τσάντα. Τελικά, δεν τα κατάφερα και γύρισα απογοητευμένη. Μόλις όμως το τρένο άρχισε να ξεκινάει και εγώ δεν είχα προλάβει να αγοράσω εισιτήριο μέσα σε όλο το χάος που γινόταν. Έτσι, πήρα την απόφαση να ταξιδέψω λαθραία με το τρένο. Μαζί μου ήρθε επίσης και η Βιολέτα μιας που δεν είχε άλλη επιλογή . Μπήκαμε μέσα σε ένα βαγόνι με εμπορεύματα και ακόμα μια περιπέτεια άρχισε για μας. Ήταν σκοτεινά και έκανε κρύο , όμως έπρεπε να συνεχίσουμε. Είχαμε το φόβο μήπως κάποιος μας ανακαλύψει. Οι μέρες πέρασαν ήρεμα , μέχρι που ακούσαμε πυροβολισμούς και ανθρώπους να ουρλιάζουν. Απειλούσαν πως θα ανατινάξουν το τρένο αν δεν κατέβουν όλοι και δεν πάρουν τα

εμπορεύματα που μετέφερε. Τότε αρχίσαμε να ανησυχούμε και αμέσως βγήκαμε από το τρένο. Τώρα όμως δεν μπορούσαμε να συνεχίσουμε το ταξίδι μας γιατί μας είχαν ανακαλύψει. Αποφασίσαμε να ξοδέψουμε ότι λεφτά μας είχαν απομείνει σε ακόμα μια διαδρομή. Επιβιβαστήκαμε και ελπίζαμε η επόμενη στάση να ήταν στην επαρχία. Τελικά, το τρένο μας σταμάτησε και από το παράθυρο είδα την θεία μου να με περιμένει. Ήμουν πανευτυχής. Της γνώρισα την Βιολέτα και μετά πήγαμε στο σπίτι της. Μερικές μέρες αργότερα, λάβαμε ένα γράμμα. Και δυστυχώς ήταν πολύ άσχημα τα νέα. Ο πατέρας μου δε τα είχε καταφέρει και ξεψύχησε έπειτα από σοβαρό χτύπημα. Δεν μπορούσα να το αντέξω αυτό το πράγμα. Δεν υπήρχε για μένα νόημα χωρίς αυτόν. Η ζωή μου φαινόταν τόσο μικρή και ανούσια. Έμεινα με τη θεία μου και τη Βιολέτα για δύο χρόνια οι οποίες με βοήθησαν πολύ μετά την απώλεια του πατέρα μου. Ο πόλεμος είχε τελειώσει* οπότε αποφάσισα να γυρίσω στον τόπο μου και να ξαναρχίσω μια νέα ζωή με τα αγαπημένα μου πρόσωπα.

